

UN SCRITOR ROMANTIC FĂRĂ EGAL

NICHOLAS SPARKS

JURNALUL UNEI IUBIRI

Nicholas Sparks

**JURNALUL UNEI
IUBIRI**

SPARKS, NICHOLAS.

Jurnalul unei iubiri

București: RAO International Publishing Company, 2004

Nicholas Sparks
JURNALUL UNEI IUBIRI

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, București, ROMÂNIA

NICHOLAS SPARKS
The Notebook
2002 by Nicholas Sparks Enterprises, Inc.
This edition is published by arrangement
with Warner Books, Inc., New York, USA.

Traducere din limba engleză
MĂDĂLINA GAVRILĂ

RAO International Publishing Company, 2004
pentru versiunea în limba română

aprilie 2005

rao international publishing company

Dedic această carte, cu toată dragostea,
soției și prietenei mele, Cathy.

CUPRINS

CUVÂNT ÎNAINTE /	6
MIRACOLE /	7
FANTOME /	10
ÎNTÂLNIREA /	31
TELEFOANE /	61
CANOE ȘI VISURI UITATE /	64
APE ÎNVOLBURATE /	72
LEBEDE ȘI FURTUNI /	79
TRIBUNALE /	93
UN MUSAFIR NEPOFTIT /	95
DRUMURI ÎNTRETĂIATE /	99
O SCRISOARE DE IERI /	103
IARNĂ PENTRU AMÂNDOI /	106

CUVÂNT ÎNAINTE

Dacă această carte există astăzi, ea se datorează la doi oameni deosebiți, cărora aș dori să le mulțumesc pentru tot.

Theresei Park, agentul literar care m-a scos din anonim. Îi mulțumesc pentru bunătatea, răbdarea și timpul pe care l-a petrecut lucrând împreună cu mine. Îți voi fi totdeauna recunoscător pentru ceea ce ai făcut.

Editorului meu, Jamie Rabb. Îți mulțumesc pentru înțelepciunea și inima ta bună. Tu ai făcut ca aceasta să fie o experiență minunată și sunt fericit că te pot numi prietenul meu.

MIRACOLE

Cine sunt eu? Și cum se va termina această poveste?

Soarele a răsărit și eu stau lângă o fereastră aburită de suflarea unei vieți trecute. În dimineața asta, parcă aș fi o arătare: port două cămăși, niște pantaloni groși, o eșarfă înfășurată de două ori în jurul gâtului și apoi îndesată într-un pulover gros, pe care l-a tricostat fiica mea acum treizeci de ani, cadou de ziua mea. Termostatul din cameră este dat la maximum și micul radiator este chiar în spatele meu. Ticăie și suspină, și scuipă aer cald, de parcă ar fi un balaur din povești, dar corpul meu încă tremură de un frig de care nu o să mai scap vreodată și care m-a pândit vreme de optzeci de ani. Optzeci de ani, mă gândesc uneori și, în ciuda resemnării în fața acestei vârste, încă sunt surprins că nu mi-a mai fost cald de când era George Bush președinte. Mă întreb dacă așa se simt toți cei de vârsta mea.

Viața mea? Nu-i ușor de explicat. N-a fost atât de fantastică și de spectaculoasă pe cât m-aș fi așteptat eu, dar nici n-am stat degeaba ca un popândău. Cred că a semănat foarte mult cu jocurile mecanice: destul de stabilă, cu mai multe urcușuri decât coborâșuri, iar de-a lungul timpului a tins să devină înfloritoare. O afacere bună, o afacere norocoasă și am aflat că nu mulți pot spune asta despre viața lor. Dar să nu vă închipuiți cine știe ce. Nu sunt un om deosebit; sunt sigur de asta. Sunt un om normal, cu gânduri normale, care a dus o viață normală. Nu mi s-a ridicat niciun monument și numele meu va fi în curând dat uitării, dar am iubit pe cineva din toată inima și cu tot sufletul meu, iar pentru mine asta a fost suficient.

Romanticii s-ar gândi că e o poveste de dragoste, cinicii ar numi-o însă tragedie. După mine, ea are câte puțin din amândouă și, indiferent cum vei vrea să-i spui până la urmă, nimic nu va schimba faptul că ea reprezintă o mare parte din

viața mea, că acesta a fost drumul ales de mine. Nu pot să mă plâng de drumul pe care l-am ales și nici de locurile prin care m-a purtat el; aș putea să mă vait amarnic de alte lucruri, dar drumul pe care l-am ales a fost întotdeauna cel corect și n-aș fi procedat niciodată altfel.

Timpul, din păcate, nu ne face acest drum mai ușor. Cărarea este la fel de dreaptă ca întotdeauna, numai că acum este presărata cu pietrele și bolovănișul care s-au acumulat de-a lungul unei vieți de om. Până acum trei ani, mi-ar fi fost ușor să trec peste ele, dar acum mi-e imposibil. Simt în trupul meu o boală ciudată; nu mai sunt nici puternic, nici sănătos și zilele îmi trec asemenea unui balon care plutește: apatice, ușoare, și cu timpul devin din ce în ce mai liniștite.

Tușesc și mă uit la ceas cu ochii întredeschiși. Îmi dau seama că e timpul să plec. Mă ridic de pe scaunul de lângă fereastră și străbat camera, oprindu-mă în fața biroului ca să îmi iau jurnalul pe care l-am recitat de sute de ori. Nu-l mai răsfoiesc. Îl strecor sub braț și-mi continuu drumul spre locul în care trebuie să ajung.

Merg pe gresia albă, străbătută de firisoare gri. Aceeași culoare ca părul meu și al multora dintre oamenii de-aici, deși eu sunt singurul care am ieșit în dimineața asta pe culoar. Sunt în camerele lor, singuri în fața televizorului, dar și ei, ca și mine, sunt obișnuiți cu acest lucru. Omul se poate obișnui cu orice, dacă i se lasă suficient timp.

Aud sunetul înfundat al unor plânsete îndepărtate și știu exact cine scoate aceste sunete. Apoi, mă vad și asistentele; zâmbim și ne salutăm. Sunt prietenele mele și vorbim adesea, dar sunt sigur că ar fi curioase să știe mai multe despre mine și despre cum o duc în fiecare zi. Le aud cum încep să şușotească, în timp ce mă îndepărtez de ele.

„Iar se duce“, le aud spunând, „sper să fie totul bine.“ Dar mie nu-mi spun nimic în față. Sunt sigur că ele cred că m-ar dura să vorbesc despre asta dimineața, atât de devreme, iar eu, cunoscându-mă, mă gândesc că se poate să aibă dreptate.

După un minut, ajung în cameră. Ușa mi-a fost lăsată

deschisă, ca de obicei. Mai sunt două asistente în cameră și amândouă îmi zâmbesc atunci când intru.

— Bună dimineața, îmi spun ele vesele, și mai întâi îmi iau un răgaz ca să le întreb despre copii, despre școală și despre vacanța care trebuie să vină.

Vorbim pe fondul unor suspine. Asistentele nu par să observe; au devenit imune, dar, de fapt, cred că și eu am devenit imun.

Apoi mă așez în scaunul care s-a modelat după conturul corpului meu. Au terminat și ea este îmbrăcată, dar încă mai plânge. O să se liniștească după ce o să plece ele, știu asta. Agitația dimineții o întristează întotdeauna și ziua de astăzi nu face excepție. În cele din urmă, deschid obloanele și pleacă. Amândouă îmi zâmbesc și mă ating atunci când trec pe lângă mine. Mă întreb ce-o însemna asta.

Mă așez pentru o clipă și o privesc, dar ea nu se uită la mine. O înțeleg, pentru că nu știe cine sunt. Pentru ea sunt un străin. Apoi, îmi întorc privirea, cobor capul și mă rog în tăcere pentru puterea de care știu c-o să am nevoie. Întotdeauna am crezut cu strășnicie în Dumnezeu și în puterea rugăciunii, deși, ca să fiu sincer, credința mea se rezumă la o listă de întrebări la care vreau să mi se răspundă după ce n-am să mai fiu.

Acum sunt gata. Îmi pun ochelarii și scot din buzunar o lupă. O las pe masă o clipă, până când deschid jurnalul. Trebuie să-mi umezesc de două ori degetul noduros, ca să deschid cartea uzată la prima pagină. Apoi mă folosesc de lupă.

Întotdeauna înainte să încep să citesc povestea, există un moment în care îmi iscodesc mintea și mă întreb: oare o să se întâmple astăzi? Nu știu, pentru că niciodată nu știu dinainte și, undeva, în adâncul sufletului meu, îmi dau seama că nu contează. Această posibilitate mă menține pe linia de plutire, nu vreo garanție sau vreo răsplată. Și, deși ați putea să spuneți că sunt un visător sau un prost, sau orice altceva, eu cred că totul e posibil, îmi dau seama că soarta și știința sunt împotriva mea.

Dar știința nu reprezintă răspunsul absolut; știu acest

lucru pe care l-am învățat de-a lungul vieții. Și așa am credința că miracolele, indiferent cât sunt de inexplicabile sau incredibile, sunt reale și pot să se întâmple fără nicio legătură cu ordinea firească a lucrurilor. Așadar, din nou, așa cum fac în fiecare zi, încep să citesc jurnalul cu voce tare, pentru ca ea să mă audă, sperând ca miracolul care a ajuns să-mi domine viața să se mai întâmple o dată.

Și poate, poate c-o să se întâmple.

FANTOME

Era pe la începutul lunii octombrie, în 1946, și Noah Calhoun privea cum lumina roșiatică a soarelui se cufunda dincolo de terasa ce-i înconjură casa în stil sudist. Îi plăcea să-și petreacă serile acolo, mai ales după o zi de trudă, să-și lase gândurile să rătăcească. Acesta era modul lui de a se relaxa, un obicei pe care îl luase de la tatăl său.

Îi plăcea să privească mai ales copacii și reflexul lor în apă. Copacii din Carolina de Nord sunt minunați toamna târziu: nuanțe de verde, galben, roșu, portocaliu, o întregă paletă. Culorile lor orbitoare strălucesc în lumina soarelui și, pentru a suta oară, Noah Calhoun se întrebă dacă primii proprietari ai casei își petrecuseră serile cufundați în aceleași gânduri.

Casa fusese construită în 1772, fiind una dintre cele mai vechi și mai mari locuințe de acest fel din New Bern. Inițial, ea fusese clădirea principală de pe o plantație și el o cumpărase imediat ce se sfârșise războiul; își petrecuse ultimele unsprezece luni făcând reparații care îl costaseră o mică avere. Cu vreo câteva săptămâni înainte, reporterul de la ziarul *Raleigh* scrisese un articol și afirmase că aceasta era una dintre cele mai frumoase restaurări pe care le văzuse. Cel puțin, casa. Cu restul proprietății era o altă poveste și acolo își petrecea el cea mai mare parte a zilei.

Casa era așezată cam pe doisprezece acri, lângă Brices Creek, și el lucrase toată ziua la gardul de lemn care împrejmua celelalte trei laturi ale proprietății, verificându-l

să nu fie putrezii sau năpădit de termite și înlocuind stâlpii, unde era nevoie. Mai avea încă mult de lucru, mai ales pe partea vestică, iar când, mai devreme, își strânsese uneltele, își pusese în minte să cheme pe cineva ca să-i mai aducă niște chereștea. De obicei, intra în casă, bea un pahar de ceai îndulcit și făcea un duș. Întotdeauna făcea duș la sfârșitul zilei pentru că apa alunga și murdăria, și oboseala.

Apoi își pieptăna părul pe spate, își punea niște blugi uzați și o cămașă albastră cu mânecă lungă, își mai turna un pahar de ceai și ieșea pe terasa unde stătea și acum, unde stătea în fiecare zi, la această oră.

Își întinse brațele sub cap, apoi își masă umerii, terminându-și astfel exercițiul. Acum era relaxat, curat, revigorat. Își simțea mușchii oboșiți și știa că mâine o să-l doară puțin, dar era mulțumit că reușise să facă mare parte din lucrurile pe care și le propusese.

Noah se întinse să-și ia chitara și își aduse aminte de tatăl său, gândindu-se cât de mult îi ducea dorul. Execută câteva acorduri, îi reglă două corzi și cântă din nou. De data asta, se auzi mai bine și continuă să cânte. Muzică blândă, muzică liniștită. La început, îngână încetișor o melodie, apoi începu să cânte pe măsură ce noaptea îl învăluia. Cântă la chitară și fredonă până ce soarele apuse și cerul se întunecă.

Puțin după ce trecuse de ora șapte, se opri din cântat și se lăsă pe spate în balansoar, legănându-se. Din obișnuință, își ridică privirea și văzu constelația Orion, Carul Mare, constelația Gemenii și Steaua Polară care sclipea pe cerul tomonic.

Începu să vadă în fața ochilor numai cifre și apoi se opri. Știa că-și cheltuisese aproape toate economiile pe casă și, în curând, trebuia să-și caute iarăși o slujbă, dar îndepărtă gândul și se hotărî să se bucure de lunile care-i mai rămăseseră pentru a lucra la casă, fără să-și mai facă probleme. O să iasă bine, știa el; întotdeauna ieșea bine. În plus, ura să se gândească la bani. Învățase demult să se bucure de lucrurile simple, lucruri care nu puteau fi cumpărate și-i era greu să-i înțeleagă pe oamenii care gândeau altfel. Și această trăsătură o moștenise tot de la

tatăl său.

Clem, cățeaua sa de vânătoare, veni spre el și, înainte să se așeze la picioarele lui, îi atinse mâna cu botul.

— Hei, fetiço, ce mai faci? o întrebă el, în timp ce-o mângâia pe cap și ea scânci ușor, ridicându-și ochii blânzi și rotunzi spre el.

Cățelușa își pierduse o labă în urma unui accident de mașină, dar încă se mai mișca destul de bine și-i ținea companie în astfel de nopți liniștite.

Avea treizeci și unu de ani, nici prea tânăr, dar destul de bătrân ca să fie singur. Nu mai ieșise cu nicio femeie de când venise aici, nu mai găsisse pe nimeni care să-l intereseze câtuși de puțin. Era vina lui, știa asta. Avea ceva care ținea la distanță orice femeie care încerca să se apropie de el, ceva care nu era sigur că putea fi schimbat chiar dacă încerca. Și câteodată, chiar înainte să adoarmă, se întreba dacă-i fusese scris să fie pentru totdeauna singur.

Seara se scurse călduță și frumoasă. Noah ascultă greierii și foșnetul frunzelor, gândindu-se că sunetul naturii era mai adevărat și trezea mai multă emoție decât lucruri ca mașinile și avioanele. Natura îți dăruiește mai mult decât ia și sunetele ei îl făceau întotdeauna să fie omul care ar fi trebuit să fie. Fuseseră unele momente în timpul războiului, mai ales după Marea Concentrare, când se gândise adesea la aceste sunete simple.

— Asta o să te ajute să nu înnebunești, îi spusese tatăl său, în ziua în care se imbarcase. Este o muzică dumnezeiască și ea o să te aducă înapoi acasă întreg.

Își termină ceaiul, intră în casă, găsi o carte și apoi ieși să citească la lumina de pe terasă. După ce se așeză din nou, privi cartea. Era veche, coperta era ruptă și paginile erau pătate cu noroi și cu apă. Era volumul *Fire de iarbă* al lui Walt Whitman și îl purtase cu el pe toată durata războiului. Odată, îl apăraseră chiar de un glonț care-i fusese destinat lui.

Frecă puțin coperta și o șterse de praf. Apoi deschise cartea la întâmplare și citi cuvintele ce-i răsăriră sub ochi:

Acesta este ceasul tău, Suflete, zborul tău liber,

către cele negrăite,
Departate de cărți, departate de artă, cu ziua ștearsă,
lecția făcută.
Te vei ivi de-acum tăcut, privind,
cântărind temele pe care le iubești mai mult,
Noaptea, somnul, moartea și stelele.

Zâmbi. Nu știa de ce, dar Walt Whitman îi amintea de New Bern și îi părea bine că se întorsese acolo. Deși fusese plecat timp de paisprezece ani, aici se simțea acasă și cunoștea mulți oameni, pe cei mai mulți încă din tinerețe. Nu era ceva neobișnuit. La fel ca în multe orașe din sud, oamenii care trăiau aici nu se schimbaseră deloc, doar îmbătrâniseră puțin.

Acum, cel mai bun prieten al său era Gus, un negru de vreo șaptezeci de ani, care locuia ceva mai încolo. Se întâlniseră la câteva săptămâni după ce Noah cumpăraseră casa, când Gus venise cu niște lichior făcut de el și cu bere Brunswick și împreună petrecuseră prima lor seară îmbătându-se și povestind.

Acum Gus venea de câteva ori pe săptămână, de obicei seara, în jurul orei opt. Cu patru copii și unsprezece nepoți în casă, din când în când avea nevoie să mai iasă și Noah nu putea să-l condamne.

De obicei, Gus își aducea și armonica și, după ce vorbeau puțin, cântau câteva cântece împreună. Uneori, ore întregi.

Ajunseseră să-l considere pe Gus o rudă apropiată. De fapt, nu mai avea pe nimeni altcineva, cel puțin de anul trecut, de când îi murise tatăl. Fusese singur la părinți; mama sa murise de gripă când el avea numai doi ani și, deși se gândise la asta, nu se căsătorise niciodată.

Dar fusese îndrăgostit o dată, de asta era sigur. O dată și numai o dată, cu mult timp în urmă. Și asta îl schimbaseră pentru totdeauna. Numai iubirea perfectă putea să facă acest lucru și acea iubire fusese, într-adevăr, perfectă.

Norii începură să involbureze cerul și, din cauza luminii lunii, căpătară o nuanță argintie. Își lăsă capul să se

odihnească pe spătarul balansoarului care se legăna, în timp ce pe cer norii se învălmășeau din ce în ce mai tare. Picioarele i se mișcau mecanic, păstrând un ritm constant și, așa cum făcea în majoritatea serilor, își simți gândurile zburându-i către o seară plăcută ca și aceasta, dar cu paisprezece ani în urmă.

Era chiar după absolvirea din 1932, în seara inaugurală a Festivalului din Neuse River. Tot orașul era pe străzi, la picnicuri și la jocuri de noroc. Aerul era umed în acea noapte, nu știa de ce, dar își aducea bine aminte. Venise singur și, pe când încerca să-și facă loc prin mulțimea de oameni, căutându-și prietenii, îi văzuse pe Fin și pe Sarah, doi dintre prietenii cu care crescuse, vorbind cu o fată pe care n-o mai văzuse până atunci. Era drăguță, își amintea că se gândise la asta și când, în cele din urmă, li se alăturase, fata îl privise cu ochi pătrunzători.

— Bună, îi spusese ea simplu și îi întinsese mâna. Finely mi-a povestit multe despre tine.

Un început banal, care ar fi fost uitat dacă n-ar fi fost ea aceea care l-a făcut. Dar în timp ce-i strângea mâna și privea acei ochi uimitor de verzi, știu într-o clipă că ea era aceea cu care și-ar fi petrecut tot restul vieții și n-avea să mai întâlnească pe altcineva la fel. În acea adiere de vară, care se simțea printre copaci, ea i se părea atât de bună, perfectă!

Apoi, totul se desfășurase cu iuțeala unei tornade. Fin îi spusese că fata își petrecea vara în New Bern împreună cu familia, pentru că tatăl ei lucra pentru R. J. Reynolds și, deși el dăduse doar din cap, felul în care ea îl privea îi dădu de înțeles că tăcerea lui era bine primită. Fin răsese atunci pentru că își dăduse seama de ce se întâmpla și Sarah sugerase să cumpere niște Cola cu aromă de cireșe; toți patru rămăseseră la festival până când mulțimea se împușinase și festivalul se terminase.

S-au întâlnit și a doua zi, și în următoarea și, în curând, au devenit de nedespărțit. În fiecare dimineață, în afară de duminica, atunci când trebuia să se ducă la biserică, termina repede de cântat în cor și apoi se ducea țintă în parcul Fort Totten, unde îl aștepta ea. Pentru că era nou-venită și nu mai

locuise până atunci într-un oraș mic, își petreceau ziua făcând lucruri care erau cu totul noi pentru ea. O învățase cum să arunce cu undița, cum să pescuiască bibani în râu și o dusesse să descopere pădurile Croatan. Se plimbau în canoe și priveau împreună furtunile de vară, iar lui i se părea că se cunoșteau dintotdeauna.

Dar și el învățase multe lucruri. La depozitul de tutun din oraș, unde se organizau seri dansante, ea îl învățase să danseze vals și Charleston și, deși la primele melodii se împiedicaseră îngrozitor, răbdarea ei a fost până la urmă răsplătită și au dansat împreună până când s-a oprit muzica. Apoi, el a condus-o acasă și, când s-au oprit pe terasă să-i spună noapte bună, a sărutat-o pentru prima oară, întrebându-se de ce așteptase atât de mult. Mai târziu, tot în acea vară, o adusesse la această casă, priviseră ruina în care se găsea și-i spusese că într-o zi o să fie a lui și o s-o repare. Petreceau ore întregi împreună, împărtășindu-și visurile: el voia să vadă lumea, ea să devină artistă și, într-o noapte umedă de august, amândoi își pierduseră virginitatea. Când după trei săptămâni plecă, luă cu ea o parte din sufletul lui și restul verii. O urmărise în timp ce părăsea orașul într-o dimineață ploioasă, o privise cu acei ochi care nu se închiseseră toată noaptea, apoi se dusesse acasă și-și făcuse bagajul. Săptămâna următoare și-o petrecuse de unul singur, pe insula Harker.

Noah își trecu mâinile prin păr și-și privi ceasul. Opt și douăsprezece minute. Se ridică și se duse în fața casei, uitându-se pe drum. Gus nu se vedea și Noah se gândi că nici n-o să mai vină. Se întoarse spre balansoar și se așeză.

Își aminti că vorbise cu Gus despre ea. Prima oară când îi pomenise de ea, Gus începuse să clatine din cap și să râdă.

— Așadar, asta e fantoma de care tot fugi!

Când îl întrebuse la ce se referea, Gus îi spusese:

— Știi tu, fantoma, amintirea! Te-am tot urmărit muncind zi și noapte și trudești atâta încât abia mai ai timp să-ți tragi sufletul. Oamenii fac asta din trei motive. Ori sunt nebuni, ori proști, ori încearcă să uite ceva. Cât despre tine, am știut că încerci să uiți. Numa' că nu știam ce!

Se gândi la ceea ce îi spusese Gus. Și avea, bineînțeles, dreptate. New Bern era acum bântuit. Bântuit de fantoma amintirii ei. De câte ori se plimba prin parcul Fort Totten, lui Noah i se părea c-o vede în locul unde se întâlneau. Ori stând pe bancă, ori lângă gard, zâmbind mereu, cu părul ei blond, ce-i atingea ușor umerii, și cu ochii de culoarea smaraldului. Când stătea noaptea pe terasă cu chitara, parcă o vedea lângă el, ascultându-l liniștită, în timp ce el cânta muzica din vremea copilăriei sale.

Simțea același lucru și când mergea la farmacia lui Gaston sau la teatrul Masonic, sau chiar și atunci când hoinărea prin oraș. Oriunde s-ar fi uitat, vedea imaginea ei, vedea lucruri care îi aduceau aminte de ea.

Era ciudat și el știa asta. Crescuse în New Bern. Primii șaptesprezece ani și-i petrecuse acolo. Dar când se gândea la New Bern, părea să-și amintească numai ultima vară, acea vară în care fuseseră împreună. Celelalte amintiri erau fragmentate, idei disparate despre maturizarea sa și rar era vreuna care să-i trezească vreun sentiment.

Într-o noapte, i-a povestit lui Gus totul și nu numai că Gus l-a înțeles, dar tot el i-a explicat și de ce. Îi spusese simplu:

— Tata obișnuia să-mi spună că prima dragoste îți schimbă viața pentru totdeauna și, oricât ai încerca, acest sentiment nu dispăre niciodată. Fata asta de care îmi povestești tu a fost prima ta dragoste! Și orice ai face, niciodată n-o să scapi de amintirea ei.

Noah scutură din cap și, când imaginea ei începu să dispară, se întoarse la Whitman. Citi timp de o oră, ridicându-și privirea din când în când să vadă viezurii și oposumii țopăind prin crâng. La nouă și jumătate, închise cartea, urcă în dormitor și începu să scrie în jurnalul care conținea și însemnări personale, dar și observații despre ceea ce lucra la casă. Patruzeci de minute mai târziu, dormea. Clem se fățai pe scări, îl miroși în timp ce dormea și apoi, după ce se învârti de câteva ori, se ghemui la piciorul patului.

Mai devreme, tot în acea seară, la o sută cincizeci de

kilometri depărtare, ea stătea singură, în leagănul de pe prispa casei părințești, cu un picior îndoit sub ea. Scăunelul fusese puțin cam umed când se așezase; mai devreme plouase, tare și trist, dar acum norii se împrăștiau și, în timp ce privea dincolo de ei, spre stele, se întreba dacă luase hotărârea potrivită. Se frământase zile întregi și în seara aceasta, ceva mai mult decât de obicei, dar în cele din urmă, își dăduse seama că nu s-ar ierta niciodată dacă ar lăsa să-i scape acest prilej.

Lon nu știa adevăratul motiv pentru care pleca ea în dimineața următoare. Cu o săptămână în urmă, ea îi spusese că ar vrea să viziteze niște magazine de antichități de pe coastă.

— Numai pentru câteva zile, îi spusese ea, și pe urmă, am și eu nevoie de o pauză din toate pregătirile astea de nuntă.

Îi păruse rău că trebuise să îl mintă, dar știa că nu are cum să-i spună adevărul. El nu avea nimic de-a face cu plecarea ei și n-ar fi fost drept să-i ceară să înțeleagă.

N-avea mult de mers din Raleigh, un drum de vreo două ore; ajunsese cu puțin înainte de ora unsprezece. Se cazase la un han mic din centrul orașului, urcase în cameră și despachetase, își pusese rochiile în dulap, aranjându-și restul lucrurilor prin sertare. Mâncase repede și o rugase pe chelneriță s-o îndrume spre cele mai apropiate magazine de antichități, apoi își petrecuse următoarele ore la cumpărături. Pe la patru și jumătate era din nou în cameră.

Se așeză pe marginea patului, ridică receptorul și-l sună pe Lon. El nu putea să vorbească prea mult pentru că avea treabă la tribunal, dar înainte să închidă, ea îi dădu numărul de telefon de la han și-i promise că o să-l sune în ziua următoare. „Bun“, se gândi ea, în timp ce închidea telefonul. Avuseseră o conversație obișnuită, nimic ieșit din comun. Nimic care să-i dea de bănuit.

Se cunoșteau de aproape patru ani; se întâlniseră în 1942, când întreaga lume se afla în război și America era deja angajată de un an. Fiecare se implica într-un fel sau altul și ea se oferise să dea o mână de ajutor la spitalul din centru. Aveau nevoie de ea și era foarte apreciată, dar era mai greu

decât își închipuise. Soseau primele valuri de soldați răniți și ea își petrecea timpul printre oameni distruși și trupuri descompuse de durere. Când, la o petrecere de Crăciun, Lon venise să se prezinte cu acel șarm inconfundabil, ea văzuse în el exact ceea ce avea nevoie: cineva care să fie încrezător și cu simțul umorului, cineva care să-i alunge toate temerile.

Arăta bine, era inteligent și atent, un avocat de succes, cu opt ani mai în vârstă decât ea, care muncea cu dăruire și care nu numai că își rezolva cazurile, dar își asigura și un renume. Ea îi înțelesese ambiția pentru că și tatăl ei, și mulți dintre bărbații din cercul său de cunoștințe semănau cu el. Ca și ei, fusese crescut în spiritul conservator al Sudului, acolo unde numele și realizările erau adesea cele mai importante considerente într-o căsătorie. În unele cazuri, erau chiar singurele.

Deși încă din copilărie ea se revoltase destul de discret împotriva acestei idei și se întâlnise cu vreo câțiva bărbați pe care îi putea caracteriza cel mai bine ca fiind ignoranți, descoperi că este atrasă de dezinvoltura lui Lon și încetul cu încetul ajunsese să-l iubească. Cu toate că lucra foarte mult, cu ea se purta foarte bine. Era un domn, matur și responsabil deopotrivă, și în acele clipe teribile din timpul războiului, când avea nevoie de cineva care s-o sprijine, el nu-i întorsese niciodată spatele. Cu el se simțea în siguranță și știa că o iubește, de aceea îi acceptase cererea în căsătorie.

În timp ce se gândea la aceste lucruri, se simți vinovată că se afla acolo și știa că ar trebui să împacheteze și să plece înainte să se răzgândească. Mai făcuse asta o dată, cu mult timp în urmă, și dacă pleca acum, era sigură că n-ar mai fi avut niciodată puterea să se întoarcă din nou acolo. Își luă carnețelul, ezită și apoi aproape că se îndreptă spre ușă. Dar întâmplarea o adusese aici și puse din nou carnețelul deoparte, dându-și seama că, dacă ar fi plecat acum, s-ar fi întrebat mereu ce s-ar fi întâmplat dacă nu pleca. Și nu credea că ar putea să trăiască mai departe cu această întrebare pe suflet.

Se duse în baie și dădu drumul la apă. După ce verifică temperatura, se duse spre șifonier, scoțându-și cerceii de aur

în timp ce traversa camera. Își luă trusa de machiaj, o deschise și scoase o lamă și un săpun, apoi se dezbracă în fața toaletei.

De mică i se spusese că e frumoasă și, odată dezbrăcată, se privi în oglindă. Corpul îi era puternic, bine proporționat, sâni ușor rotunjiți, fără pic de burtă și picioare zvelte. Moștenise de la mama sa pomeții ridicați, pielea fină și părul blond, dar cea mai frumoasă trăsătură nu o moștenea de la niciunul din părinți. Avea ochi „ asemenea valurilor oceanului“, după cum obișnuia Lon să-i spună.

Luând din nou lama și săpunul, merse în baie, opri robinetul, așeză un prosop la îndemână și păși ușor în cadă.

Îi plăcea să se relaxeze în apă și se scufunda mai adânc în cadă. Avusese o zi lungă și spatele îi era încordat, dar era mulțumită că își terminase cumpărăturile atât de repede. Trebuia să se întoarcă la Raleigh cu ceva lucruri cumpărate și cele pe care le alesese ea se potriveau de minune. Își propusese să găsească și alte magazine din zona orașului Beaufort și apoi se gândi că s-ar putea să nu fie nevoie. Lon nu era genul de bărbat care s-o verifice.

Se întinse să ia săpunul, făcu spumă și începu să se radă pe picioare. În timp ce făcea asta, se gândea la părinții săi și la ce ar crede ei despre comportamentul său. N-avea nicio îndoială că n-ar fi fost de acord, mai ales mama ei. Ea nu acceptase niciodată ceea ce se întâmplase în acea vară petrecută aici și n-o să accepte nici acum, indiferent de motivele prin care s-ar justifica ea.

Se mai răsfață un timp în cadă, înainte să iasă și să se înfășoare cu prosopul. Se duse la șifonier și-și căută o rochie; în cele din urmă, își alese una lungă și galbenă, puțin decoltată, tipul de rochie foarte des întâlnit în Sud. Se îmbrăca și se privi în oglindă, întorcându-se când pe-o parte, când pe cealaltă. Îi venea foarte bine și o făcea să pară feminină, dar în cele din urmă, renunță și o așeză la loc pe umeraș.

Găsi în locul ei o rochie mai obișnuită, care nu dezvăluia prea multe și se îmbrăcă, așadar, cu aceasta. Era de un albastru-deschis, cu puțină dantelă, se încheia în față și,

deși nu părea la fel de drăguță ca prima, îi oferea imaginea cea mai potrivită, după părerea ei.

Se machie foarte discret: cu puțin fard pe pleoape și cu rimel care-i evidenția ochii. Își dădu apoi cu parfum, dar foarte discret. Găsi o pereche de cerceuși rotunzi, și-i puse în urechi, iar apoi se încălță cu sandalele maronii cu toc jos pe care le purtase și mai devreme. Își pieptănă părul blond, și-l prinse și se privi în oglindă. „Nu, era prea mult, se gândi ea și și-l lăsă pe spate. E mai bine așa.“

Când termină, făcu un pas înapoi ca să vadă rezultatele. Arăta bine: nici prea sofisticată, dar nici prea ștearsă. Nu voia să exagereze. De fapt, nici nu știa la ce să se aștepte. Trecuse mult timp, poate prea mult și s-ar fi putut întâmpla multe, chiar lucruri la care ea refuza să se gândească.

Privi în jos și observă că mâinile îi tremurau și râse. Era ciudat: de obicei, nu era atât de nervoasă. Ca și Lon, fusese întotdeauna stăpână pe sine, chiar și atunci când era mică. Își aducea aminte că de câteva ori avusese probleme mai ales la întâlniri, pentru că îi intimidă pe majoritatea băieților de vârsta ei.

Își găsi agenda și cheile de la mașină și apoi luă și cheia de la cameră. Le învârti de câteva ori în mână în timp ce își spunea: „Ai ajuns până aici, nu renunța tocmai acum“, și, în loc să plece așa cum voia, se așeză din nou pe pat. Se uită să vadă cât e ceasul. Era aproape șase. Știa că în câteva minute trebuia să plece – nu voia să ajungă acolo după căderea nopții, dar mai avea nevoie de încă puțin timp.

— Fir-ar să fie, șopti ea, ce fac eu acum? N-ar trebui să mă aflu aici. N-am niciun motiv, dar în același moment își dădu seama că nu era adevărat.

Ceva se întâmpla în acel loc. Măcar așa va avea un răspuns. Deschise agenda și o răsfoi până descoperi o tăietură de ziar mototolită. După ce o luă ușor, aproape cu sfințenie, fiind atentă să n-o rupă, o despături și o privi pentru o clipă.

— Asta ar fi motivul, își spuse ea, despre asta ar fi vorba.

Noah se trezi la cinci și se plimbă cu caiacul timp de o oră

în susul râului Brices Creek, așa cum făcea de obicei. Când termină, se schimbă în hainele sale de lucru, încălzi niște prăjiturile rămase de ieri, luă în fugă niște mere și-și termină micul dejun cu două căni de cafea.

Lucră din nou la gard, reparând cei mai mulți dintre stâlpii care aveau nevoie de așa ceva. Era toamnă târzie, cu o temperatură de peste douăzeci de grade și, cam pe la ora prânzului, era deja obosit și înfierbântat și de-abia atunci se bucură de o pauză.

Mâncă pe malul pâraiașului în care se zbenguiau peștii. Îi plăcea să-i privească sărind de trei sau de patru ori și apoi alunecând prin aer înainte să dispară în apa sălcie. Nu știa de ce, dar fusese întotdeauna uimit că instinctul lor nu se schimbase de mii, de zeci de mii de ani, de fapt.

Uneori se întreba dacă instinctele omului se schimbaseră de-a lungul timpului și întotdeauna ajungea la concluzia că nu. Cel puțin, nu în mod semnificativ, nu în ceea ce privește trăsăturile fundamentale. Tot ce putea spune era că omul fusese dintotdeauna agresiv, se străduise din răspuțeri să domine și încercase să controleze întreaga lume. Războaiele din Europa și din Japonia dovediseră acest lucru.

Cu puțin timp după ora trei, încetă lucrul și se îndreptă către un adăpost situat chiar lângă debarcaderul lui. Intră, găsi undița, câteva momeli și câțiva greieri și apoi se îndreptă către debarcader, aranjă cârligul și aruncă undița.

Ca și acum, pescuitul îl făcea întotdeauna să se gândească la viața sa. Își amintise că după moartea mamei își petrecuse timpul prin zece cămine diferite și, dintr-un motiv sau altul, în copilărie se bâlbâise îngrozitor de tare și din această cauză fusese tot timpul luat peste picior. Când începuse să meargă la școală, profesorii au crezut că e retardat și recomendară să fie retras de la școală..

În loc de asta, tatăl său se ocupa el însuși de educația lui. Îl trimitea la școală și apoi îl puneă să vină la tâmplăria unde lucra, ca să adune și să așeze lemnele.

— E bine să ne petrecem timpul împreună, îi spunea el în vreme ce lucrau cot la cot, așa cum făceam și eu cu tatăl meu.

Când erau împreună, tatăl său îi vorbea despre păsări și animale sau spunea istorisiri și legende din Carolina de Nord. În câteva luni, Noah începu să vorbească din nou, dar nu foarte bine și tatăl său se hotărî să-l învețe să citească din cărțile de poezii.

— Învață să citești cu voce tare și atunci o să fii în stare să spui tot ce vrei.

Din nou, tatăl său avusese dreptate și, până în anul următor, Noah reuși să scape de bătălia. Dar mergea în continuare la tâmplărie zi de zi, doar pentru că acolo era tatăl său, iar seara citea cu voce tare poezii de Whitman și Tennyson, iar tatăl său stătea în balansoar, lângă el. De atunci, citise tot timpul poezii.

Când a mai crescut puțin, aproape toate vacanțele și week-end-urile și le petrecea de unul singur. Explora pădurea Croatan și se plimba pe râu în prima sa barcă, urmând linia ținutului Brices Creek cam treizeci și cinci de kilometri, până când nu mai putea să avanseze; mergea apoi pe jos restul drumului, până pe coastă. Mersul cu cortul și explorările deveniră pasiunile lui și-și petrecea ore întregi prin pădure, stând la poalele stejarilor, fluierând încetșor și cântând la chitară pentru castori, găște și pentru bătlanii albaștri. Poeții știa că izolarea în sânul naturii, departe de oameni și de lucrurile făcute de mâna omului, făcea bine sufletului și el se identificase întotdeauna cu poeții.

Deși era tăcut, anii de trudă de la tâmplărie îl făcuseră să fie foarte bun la sport și succesul său ca atlet îi adusese popularitate. Îi plăceau fotbalul și concursurile de atletism și, deși mulți dintre colegii săi de echipă își petreceau timpul liber împreună, rareori li se alătura și el. Cei care nu-l cunoșteau puteau să-l considere arogant; de fapt, el se maturizase puțin mai repede decât ceilalți. Avusese câteva prietene în timpul școlii, dar niciuna nu-l impresionase în mod deosebit. În afară de una singură. Și ea apăruse după absolvire.

Allie. Allie a lui.

Își aducea aminte că îi povestise lui Fin despre Allie după ce plecaseră de la festival în acea primă seară și Fin râsese.

Și apoi îi prezisese două lucruri: primul, că o să se îndrăgostească, și al doilea, că n-o să meargă.

Undița îl smuci încet și Noah speră să prindă un biban mare, dar, în final, nu mai simți nicio smucitură și, după ce trase de undiță și verifică momeala, o aruncă din nou.

Viața îi dovedise că Fin a avut dreptate în ambele privințe. În cea mai mare parte a verii, ea trebuise să inventeze diverse motive pentru părinții ei, ori de câte ori voiau să se întâlnească. Nu pentru că aceștia nu l-ar fi plăcut, ci pentru că el aparținea unei alte clase sociale, era prea sărac și ei n-ar fi fost niciodată de acord dacă fiica lor ar fi avut gânduri serioase în legătură cu cineva ca el.

— Nu-mi pasă ce spun părinții mei, te iubesc și te voi iubi mereu, îi spunea ea. O să găsim o cale să rămânem împreună.

Dar în cele din urmă, acest lucru nu fusese posibil. Cam pe la începutul lui septembrie, tutunul se terminase de recoltat, iar ea nu avu de ales și trebui să se întoarcă împreună cu familia ei în Winston-Salem.

— S-a terminat doar vara, Allie, nu și relația noastră, îi spusese el în dimineața când ea pleca. Pentru noi, n-o să existe niciodată sfârșit.

Dar existase. Din motive pe care el nu le-a înțeles niciodată, la scrisorile pe care i le trimisese nu primise niciodată răspuns.

În cele din urmă, se hotărâse să plece din New Bern ca să și-o scoată din minte, dar și pentru că Marea Criză făcuse ca traiul să fie foarte greu acolo. Mai întâi se îndreptase către Norfolk și lucrase șase luni de zile la un șantier naval, până când fusese concediat, apoi se mutase în New Jersey pentru că auzise că acolo lucrurile mergeau mai bine.

În cele din urmă, își găsi de lucru la un centru de colectare a materialelor, unde separa bucățile de metal. Proprietarul, un evreu pe nume Morris Goldman, voia să adune cât mai mult metal, fiind convins că în Europa o să înceapă războiul și că va participa și America. Dar lui Noah nu-i păsa. Era bucuros că avea de lucru.

Anii săi de trudă de la tâmplărie îl căliseră pentru acest

gen de muncă și trăgea din greu. Asta nu numai că-l ajuta să nu se mai gândească la Allie în timpul zilei, dar simțea că trebuia să facă așa ceva. Tatăl sau îi spusese întotdeauna: „Muncește pentru tot ce ești plătit să faci. Dacă faci mai puțin, înseamnă că furi.“ Patronului său îi plăcea această atitudine. „Păcat că nu ești evreu, îi spunea Goldman, ești un băiat bun în foarte multe privințe.“ Era cel mai frumos compliment pe care Goldman îl putea face.

Se gândea în continuare la Allie, mai ales noaptea. Îi scria o dată pe lună, dar niciodată nu primea un răspuns. În cele din urmă, îi scrise o ultimă scrisoare și se sili să accepte faptul că vara pe care o petrecuseră împreună era singurul lucru ce le mai rămăsese.

Și totuși, nu și-o putea scoate din minte. La trei ani după ce îi trimise ultima scrisoare, plecă în Winston-Salem sperând s-o găsească. Se duse la ea acasă și aflase că se mutase și, după ce stătu de vorbă cu vreo câțiva vecini, sunase la Companie. Fata care-i răspunse la telefon era nouă și nu recunoscuse numele, dar scotoci printre dosare. Descoperi că tatăl lui Allie plecase din companie și ea nu mai avea înregistrată nicio altă adresă. Atunci a fost prima și ultima dată când a căutat-o.

În următorii opt ani continuă să lucreze pentru Goldman. La început, era unul dintre cei doisprezece angajați ai firmei, dar cu trecerea anilor, firma se dezvoltă și el fu avansat. În 1940, intrase deja în afacere și se ocupa de întreaga operațiune, făcând toate aranjamentele și având un număr de treizeci de oameni în subordine. Aceasta devenise cea mai mare afacere de colectare a metalului de pe Coasta de Est.

În tot acest timp, se întâlnise cu vreo câteva femei. Avusese chiar o relație serioasă cu una dintre ele, chelnerița unui local, care avea ochii albaștri și părul negru, mătăsoș. Deși fuseseră împreună timp de doi ani și se simțiseră foarte bine, el nu ajunsese niciodată să aibă pentru ea sentimentele pe care le nutrise pentru Allie.

Dar nici n-o uitase. Era cu câțiva ani mai mare decât el și îl învățase cum să fie pe placul unei femei, locurile în care s-o atingă și s-o sărute, unde să insiste și ce să-i șoptească.

Uneori își petreceau toată ziua în pat, înlănțuiți și făcând în așa fel dragoste, încât amândoi să fie satisfăcuți.

Ea știuse că n-o să rămână împreună pentru totdeauna. Odată, spre sfârșitul relației lor, ea îi spusese.

— Aș vrea să-ți pot oferi ceea ce cauți, dar nu știu ce cauți tu de fapt. Ai în tine ceva ce ascunzi de toată lumea, inclusiv de mine. E ca și cum n-am fi împreună cu adevărat. Te gândești la altcineva.

El încercase să nege, dar ea nu-l crezuse.

— Sunt femeie, simt lucrurile astea. Câteodată, când mă privești, îmi dau seama că, de fapt, tu vezi pe altcineva. E ca și cum ai aștepta-o să apară din senin și să te scape de toate astea...

O lună mai târziu venise la el la lucru și-i spusese că are pe altcineva. O înțelesese. Se despărțiseră prieteni și în anul următor primise o vedere de la ea, în care îl anunța că s-a căsătorit. De-atunci nu mai auzise de ea.

Cât stătuse în New Jersey, obișnuia să-și viziteze tatăl o dată pe an, de Crăciun. Își petreceau timpul pescuind și vorbind, și din când în când, mai făceau câte o excursie pe coastă, așezându-și cortul în Outer Banks, lângă Ocracoke.

Războiul începu în decembrie 1941, așa cum prevestise Goldman, când el avea douăzeci și șase de ani. Noah se dusese a doua zi de dimineață la birou și-l anunță pe Goldman că intenționa să se înroleze, apoi se întorsese în New Bern ca să-și ia rămas-bun de la tatăl său. Cinci săptămâni mai târziu, era pe front. Tot atunci primi de la Goldman o scrisoare prin care îi mulțumea pentru ajutorul său, împreună cu copia de pe un certificat care îi dădea dreptul asupra unui mic procent din acțiunile companiei, dacă aceasta ar fi fost vreodată vândută.

„Nu m-aș fi descurcat fără tine“, îi scria acesta. „Ești tânărul cel mai de treabă care a lucrat vreodată pentru mine, chiar dacă nu ești evreu.“

Următorii trei ani și-i petrecu în Armata III a generalului Patton, târându-se prin deșerturile din Africa, prin pădurile din Europa, purtând vreo cincisprezece kilograme în spinare și unitatea sa de infanterie era întotdeauna în mijlocul

evenimentelor, își vedea prietenii murind lângă el; vedea cum unii dintre ei erau îngropați la mii de kilometri de casă. Odată, în timp ce se ascundea într-un bârlog de vulpe, undeva, pe valea Rinului, i se păru c-o vede pe Allie cum veghează asupra lui.

Își aminti apoi cum se sfârșise războiul în Europa și câteva luni mai târziu, în Japonia. Chiar înainte să fie lăsat la vatră, primise o scrisoare de la un avocat din New Jersey care îl reprezenta pe Morris Goldman. Când se întâlni cu avocatul, află că Morris Goldman murise cu un an în urmă și acțiunile sale fuseseră lichidate. Afacerea fusese vândută și Noah primise un cec de aproape șaptezeci de mii de dolari. Era ciudat însă că nu se putea bucura de acest lucru.

În săptămâna următoare, se întorsese la New Bern și-și cumpăraseră casa. Își aducea aminte cum mai târziu îl adusesese aici pe tatăl său și-i spusese ce intenționa să facă, la ce schimbări se gândise. Tatăl său părea slăbit și se deplasa destul de greoi, tușind și înecându-se. Noah era îngrijorat, dar tatăl îi spusese să nu-și facă probleme, asigurându-l că nu avea decât o simplă gripă.

În mai puțin de o lună, tatăl său muri de pneumonie și fu îngropat lângă soția sa, în cimitirul din localitate. Noah încerca să treacă mereu pe-acolo și să le pună flori; din când în când, le mai lăsa și câte un bilețel. Și în fiecare noapte, fără excepție, își rezerva o clipă în care să-și amintească de el și să spună o rugăciune pentru omul care îl învățase tot ceea ce conta cu adevărat.

După ce scoase undița din apă, își puse bine toate uneltele și se îndreptă către casă. Vecina sa, Martha Shaw, îl aștepta ca să-i mulțumească pentru ceea ce făcuse; îi adusesese trei felii de pâine făcută în casă și niște fursecuri. Soțul ei fusese ucis în război, lăsând-o cu trei copii și o casă dărăpănată în care să-i crească. Venea iarna și, în săptămâna care trecuse, el își petrecuse ceva timp reparându-i acoperișul, înlocuind geamurile sparte și reparându-le pe celelalte, și aranjându-i soba cu lemne. Sperau că toate acestea o să-i ajute să treacă prin iarnă.

Îndată ce ea plecă, își luă camionul său Dodge hodorogit și

merse să-l vadă pe Gus. Întotdeauna se oprea pe la el când se ducea la magazin, pentru că familia lui Gus nu avea mașină. Una dintre fete se urcă în mașină și-și făcură cumpărăturile la Carpers General Store. Când ajunse acasă, nu-și despachetă imediat cumpărăturile. Făcu un duș, luă o sticla de bere Budweiser și o carte cu poezii de Dylan Thomas și merse pe terasă.

Încă nu-i venea să creadă, chiar dacă ținea dovada în mâini.

Apăruse în ziarul pe care îl primeau părinții ei acasă, cu trei duminici în urmă. Se dusese la bucătărie să-și ia o ceașcă de cafea și, când se întorsese la masă, tatăl ei îi zâmbea și îi arăta o fotografie.

— Îți amintești?

Îi dăduse ziarul și după ce în prima clipă îl privise indiferentă, ceva din fotografie îi atrase atenția și se uită mai de aproape la ea.

— Nu se poate, șopti ea și, când tatăl său o privi curios, ea îl ignoră, se așeză și citi articolul fără să spună un cuvânt.

Își amintea ca prin ceață cum mama ei venise la masă și, când lăsase ziarul din mână, o fixase cu aceeași expresie cu care o privise și tatăl ei mai înainte.

— Te simți bine? o întrebase mama ei, în timp ce-și bea cafeaua. Ești cam palidă.

Nu-i răspunsese imediat, nu se simțea în stare să o facă și atunci observase că-i tremurau mâinile. Atunci începuse totul.

— Și aici o să se și termine într-un fel sau altul, șopti ea din nou.

Împături din nou tăietura din ziar și o puse la loc, amintindu-și că în acea zi plecase de-acolo cu ziarul ca să poată decupa articolul. În acea seară, îl mai citise încă o dată înainte să se culce, încercând să înțeleagă despre ce era vorba și-l citi și a doua zi de dimineață, de teamă ca totul să nu fie doar un vis. Și acum, după trei săptămâni de lungi plimbări solitare, după trei săptămâni de confuzie, venise aici.

Când fusese întrebată, ea spusese că atitudinea ei ciudată se datora stresului. Era scuza perfectă; toată lumea înțelesese, inclusiv Lon, și de aceea nu se împotrivise atunci când ea voise să plece câteva zile. Pregătirea nunții era stresantă pentru toți cei implicați. Aveau aproape cinci sute de invitați, printre care guvernatorul, un senator și ambasadorul Perului. Erau prea mulți, după părerea ei, dar nunta lor era o știre fierbinte și domina paginile mondene ale ziarelor de când își anunțaseră planurile, cu șase luni în urmă. Uneori, simțea că ar fi vrut să fugă cu Lon, ca să scape de toată nebunia din jur. Dar știa că el n-ar fi fost de acord; aspirând la o carieră politică, lui îi plăcea să se afle în centrul atenției.

Respiră adânc și se ridică din nou.

— Acum ori niciodată, murmură ea și apoi își luă lucrurile și se îndreptă spre ușă.

Se opri o clipă înainte să deschidă ușa și să coboare pe scări. Directorul îi zâmbi când trecu pe lângă el și aproape că-i simți ochii fixați asupra ei în timp ce ieșea și se îndrepta spre mașină. Se strecură la volan, se mai privi încă o dată în oglindă și apoi porni motorul, luând-o direct pe Front Street.

Nu era deloc surprinsă că încă se mai descurca destul de bine pe străzile orașului. Deși nu mai fusese pe-acolo de ani de zile, nu i se părea prea mare și se plimba cu ușurință pe străzi. După ce traversă râul Trent, pe un pod vechi și demodat, o luă pe un drum cu pietriș și astfel își începu ultima parte a călătoriei.

Era frumos aici la țară, așa cum, de fapt, fusese întotdeauna. Spre deosebire de zona Piedmontului, acolo unde crescuse ea, pământul era neted, îmbibat cu apă, fertil și ideal pentru culturile de bumbac și de tutun. Aceste două tipuri de culturi, împreună cu cheresteaua, mențineau orașele pe linia de plutire în această parte a țării; în timp ce mergea pe șoseaua din afara orașului, putu să admire frumusețea care-i atrăsese pe oameni în această regiune.

Pentru ea, nimic nu se schimbase. Razele împrăștiate ale soarelui răzbăteau printre stejarii și alunii înalți de trei metri, făcând culorile toamnei să strălucească. La dreapta ei, un

râu de culoarea fierului o cotea în direcția șoselei și apoi își schimba cursul la loc, înainte să-și cedeze toată energia unui alt râu, mai mare, la un kilometru și jumătate depărtare. Drumul cu pietriș șerpuia printre fermele construite înainte de război și ea știa că unii dintre acești fermieri duceau aceeași viață pe care o duseseră și străbunii lor. Faptul că aceste locuri nu se schimbaseră deloc îi trezi un val de amintiri și simți o încordare interioară pe măsură ce recunoștea locurile pe care le uitase de mult.

La dreapta ei, soarele se zărea deasupra copacilor. Luând o curbă, trecu pe lângă o biserică veche, abandonată de ani de zile, dar care încă nu se prăbușise. În acea vară îndepărtată, căutase urme ale Războiului de Secesiune și, în timp ce mașina continua să ruleze, amintirile acelei zile deveniră mai puternice, ca și cum s-ar fi întâmplat ieri.

Pe malul râului, se ivi un stejar maiestuos și amintirile deveniră și mai stăruitoare. Rămăsese neschimbat, cu crengile joase și dese, cu rădăcinile acoperite de mușchi asemenea unui voal, întinzându-se pe sub pământ. Își aduse aminte cum stătuse la umbra copacului într-o zi fierbinte din iulie, cu cineva care o privea cu o dragoste ce făcuse ca toate celelalte lucruri să dispară. Și, atunci, se îndrăgostise pentru prima oară.

El era cu doi ani mai mare decât ea și, în timp ce mergea pe această stradă a amintirilor, încetul cu încetul, în fața ochilor îi apăru chipul lui. Părea mai mare, își aducea aminte că se gândise la asta. Arăta precum cineva care trăise în natură, semăna aproape cu un fermier care se întorcea acasă după ore întregi de muncă la câmp. Avea mâinile mari, umerii lați asemenea aceluia care trudeau din greu pentru a-și câștiga existența și în jurul ochilor de un albastru-închis, ce îi ghiceau fiecare gând, începuseră să se formeze primele riduri fine.

Era înalt și puternic, cu părul de un castaniu-deschis și, într-un fel, era destul de arătos. Dar cel mai bine își amintea de vocea lui. În acea zi îi citise; în timp ce stăteau întinși pe iarbă la umbra copacului, îi citise cu o voce blândă și curgătoare, care semăna cu o muzică. Avea o voce pe care o

auzeai doar pe la radio și care părea că vine de undeva, din aer. Își aminti că stătea cu ochii închiși și îl asculta cu atenție, lăsând cuvintele să-i pătrundă în inimă:

Mă dezmiardă-n ceață la apus.

Pornesc precum aerul, îmi scutur bucelele albe
în soarele fugar...

Răsfoise niște cărți învechite, cu pagini îndoite, cărți pe care el le citise de zeci de ori. Citise un timp, apoi se oprise și începuseră să discute. Ea îi spunea ce-și dorea de la viață – speranțele și visurile ei pentru viitor – iar el o asculta cu atenție și apoi îi promitea să i le îndeplinească pe toate. Și felul în care spusese acest lucru o făcuse să-l creadă și atunci își dăduse seama cât de mult însemna el pentru ea. Din când în când, atunci când îl întreba, el începea să vorbească despre sine, să-i explice de ce alesese o anumită poezie și ce gândea despre ea, și altă dată, se mulțumea doar s-o studieze, s-o privească intens.

Priviseră împreună apusul și mâncaseră la lumina stelelor. Se făcuse târziu și ea știa că părinții s-ar fi infuriat dacă ar fi aflat pe unde umblă. Totuși, în acele momente, parcă nu mai conta. Nu se putea gândi decât la cât de deosebită fusese acea zi, la cât de special era el și când, după câteva minute porniseră spre casă, el o luase de mână și ea îi simțise căldura tot drumul.

Încă o curbă și, în sfârșit, o zări în depărtare. Nu mai semăna deloc cu casa pe care și-o amintea ea. În timp ce se apropia, încetini și o luă pe drumul mărginit de copaci care ducea la farul ce o atrăsese tocmai din Raleigh.

Conduse încet, privind spre casă, și respiră adânc atunci când îl văzu pe terasă, urmărindu-i mașina. Purta niște haine obișnuite. De la depărtare, părea neschimbat. Pentru o clipă, când razele soarelui îl luminară din spate, aproape că dispăru în peisaj.

Mașina continuă să avanseze încet și, în cele din urmă, se opri la umbra unui stejar care ascundea fațada casei. Scoase

cheia din contact fără să-și ia ochii de la el și motorul se opri cu zgomot.

El coborî de pe terasă și se apropie în grabă, apoi deodată înmărmuri atunci când ea ieși din mașină. Pentru câteva clipe nu făcură altceva decât să se privească unul pe celălalt, fără să se clikească din loc.

Allison Nelson, de douăzeci și nouă de ani, logodită, o persoana importantă în societate, căutând răspunsuri pe care trebuia să le afle, și Noah Calhoun, visătorul în vârstă de treizeci și unu de ani, bântuit de fantoma care ajunsese să-i obsedeze viața.

ÎNTÂLNIREA

Niciunul din ei nu se mișcă atunci când au ajuns unul în fața altuia.

El nu îi spusese nimic, părea să fi înlemnit și, pentru o clipă, ea crezu că nu o mai recunoaște. Dintr-o dată, se simți vinovată pentru că apăruse în felul acesta, fără să-l avertizeze, și acest gând o făcu să i se pară și mai greu. Crezuse că, într-un fel, îi va fi mai ușor, că va ști ce să-i spună. Dar nu știa. Tot ce-i venea în minte i se părea nepotrivit, lipsit de importanță.

Amintirile verii pe care o petrecuseră împreună o copleșiră din nou și, în timp ce-l fixa cu privirea, observă cât de puțin se schimbase de când îl văzuse ultima dată. „Arată bine“, se gândi ea... Avea tricoul băgat în niște blugi decolorați și putu să-i observe umerii aceia lați de care își amintea, șoldurile înguste și abdomenul plat. Era și bronzat, de parcă ar fi muncit toată vara și, deși nu mai avea părul atât de des și de deschis la culoare pe cât și-l amintea ea, arăta la fel ca atunci când îl cunoscuse.

Când, în cele din urmă, se simți pregătită, trase aer în piept și îi zâmbi.

— Bună, Noah! Mă bucur să te văd din nou.

Vorbele ei îl luară prin surprindere și o privi cu uimire.

Apoi, după ce dădu ușor din cap, începu și el să zâmbească.

— Și tu... îi spusese el, încurcat. Își duse mâna la obraz și ea observă că nu era bărbierit. Tu ești, nu-i așa? Nu pot să cred...

În timp ce vorbea, în vocea lui se simțea șocul și, spre surprinderea ei, constată că dintr-o dată se adunaseră prea multe: faptul că se găsea acolo, faptul că-l vedea pe el. Simți o durere ascuțită, ceva profund și vechi, ceva care, preț de o clipă, o amețise.

Încercă să-și recapete stăpânirea de sine. Nu se așteptase să se întâmple așa ceva, nu voise să i se întâmple. Acum era logodită. Nu venise aici pentru asta... încă...

Încă...

Totuși, acest sentiment o năpădise în ciuda voinței sale și, pentru o clipă, se simți din nou ca la cincisprezece ani. Se simțea așa cum nu se mai simțise de ani de zile, ca și cum toate visurile ei încă se mai puteau împlini.

Se simțea de parcă era, în sfârșit, acasă.

Fără să scoată niciun cuvânt, se apropiară unul de celălalt ca și cum acesta era lucrul cel mai firesc și el o luă în brațe, strângând-o la piept. Rămaseră îmbrățișați, făcând ca totul să pară real și lăsând cei paisprezece ani de despărțire să se dizolve în acea lumină crepusculară.

Stătură așa mult timp, înainte ca ea să se dea cu un pas înapoi și să-l privească. De-aproape, observă schimbările care prima oară nu îi săriră în ochi. Era bărbat acum și chipul său își pierduse frăgezimea din tinerețe. Ridurile fine din jurul ochilor se adânciseră și pe obraz îi apăruse o cicatrice. Era schimbat mult; părea mai puțin inocent, mai atent și totuși, felul în care o ținea în brațe îi dovedea cât de mult îi dusesese lipsa, de când îl văzuse pentru ultima oară.

Ochii îi erau scăldați în lacrimi când, într-un târziu, își dădură drumul din strânsoare. Răse nervos simțind un nod în gât, în timp ce-și ștergea lacrimile de pe obraz.

— Te simți bine?

Și chipul îi exprima nerăbdarea de a-i pune o mie și una de întrebări.

— Îmi pare rău, n-am vrut să plâng...

— Nu-i nimic, îi spuse el, zâmbind. Tot nu-mi vine să cred că ești chiar tu. Cum m-ai găsit?

Mai făcu un pas în spate, încercând să se adune și ștergându-și ultimele urme de lacrimi.

— Am văzut articolul despre casă în ziarul *Raleigh*, acum câteva săptămâni. Trebuia să vin să te văd.

Noah îi zâmbi din toată inima.

— Mă bucur c-ai venit. Făcu și el un pas mic în spate: Dumnezeuule, arăți extraordinar! Ești chiar mai drăguță decât erai pe-atunci.

Ea simți că se înroșește. Exact ca acum paisprezece ani.

— Mulțumesc. Și tu arăți foarte bine.

Și arăta, nu era nicio îndoială. Timpul se arătase îndurător cu el.

— Și ce-ai mai făcut? Ce te-aduce pe-aici?

Întrebările lui îi aduseră aminte de prezent și o făcură să-și dea seama de ceea ce se putea întâmpla dacă nu era atentă. „Nu te lăsa dusă de val, își spuse ea; cu cât durează mai mult, cu atât îți va fi mai greu.“ Și nu voia să-i fie mai greu.

Dar, Dumnezeuule, ochii aceia! Ochii aceia, blânzi și întunecați!

Se îndepărtă puțin și trase aer în piept, întrebându-se cum să-i spună și, când în cele din urmă începu, vocea îi era calmă.

— Noah, înainte să-ți faci o părere greșită, vreau să-ți spun că am vrut sa te văd din nou, dar mai e și altceva. Se opri o clipă: Am venit aici dintr-un motiv. Am ceva să-ți spun.

— Ce anume?

Ea își feri privirea și nu îi răspunse imediat, surprinsă că încă nu putea să-i spună. În acea tăcere, Noah simți că se scufundă. Orice ar fi fost, era ceva rău.

— Nu știu cum să-ți spun. La început, am crezut că știu, dar acum nu mai sunt sigură.

Văzduhul fu dintr-o dată săgetat de țipătul ascuțit al unui raton și Clem ieși de sub terasă, tușind răgușit. Amândoi se întoarseră observând mișcarea și Allie se bucură că fusese întreruptă astfel.

— E al tău? întreba ea.

Noah dădu din cap, simțind un nod în stomac.

— De fapt e o ea. O cheamă Clementine. Și da, e a mea.

O privire cum scutură din cap, se întinse și apoi se îndreptă în direcția sunetelor. Allie făcu ochii mari, când o văzu că șchiopăta.

— Ce-a pățit la picior? întrebă ea, încercând să tragă de timp.

— A lovit-o o mașină acum câteva luni. Doc Harrison, veterinarul, m-a chemat să văd dacă o vreau pentru că fostul ei stăpân o alungase. După ce am văzut ce s-a întâmplat, cred că n-am putut suporta s-o văd abandonată.

— Întotdeauna ai fost drăguț, spuse ea, încercând să se liniștească. Făcu o pauză și apoi privi spre casă: Ai aranjat-o minunat. E perfectă, așa cum îmi imaginam c-o să fie într-o zi.

Întoarse și el capul în aceeași direcție și se întreba la ce foloseau toate nimicurile astea și, de fapt, ce era în spatele lor.

— Mulțumesc, ești amabilă. De fapt a fost o treabă foarte grea. Nu știu dacă aş mai fi în stare s-o iau de la capăt.

— Sigur c-ai fi în stare, zise ea.

Știa exact care îi erau sentimentele care-l legau de acest loc. Dar mai știa și ce simte în legătură cu tot – sau cel puțin știuse cu mult timp în urmă.

Și gândindu-se astfel, ea își dădu seama cât de mult se schimbase de-atunci. Acum erau doi străini; își dădea seama de asta numai uitându-se la el. Paisprezece ani de despărțire însemna mult timp. Prea mult...

— Ce s-a întâmplat, Allie?

Se întoarse spre ea, obligând-o să-l privească, dar ea continuă să fixeze casa.

— Mă port prosteste, nu-i așa? îl întrebă ea, încercând să zâmbească.

— Ce vrei să spui?

— Toată chestia asta. Faptul că am apărut ca din senin, fără să știu ce vreau să-ți spun. Probabil că tu crezi că sunt nebună.

— Nu ești nebună, îi spuse el cu blândețe. Se întinse să-i ia mâna și ea îl lăsă, în timp ce rămaseră unul lângă altul. El continuă: Deși nu știu de ce, pot să-mi dau seama cât de greu îți este. Hai să ne plimbăm puțin!

— Așa cum ne plimbam noi?

— De ce nu? Cred că amândoi am avea nevoie de o plimbare.

Ea ezită, privind către ușa casei.

— Trebuie să spui cuiva că pleci?

El clătină din cap.

— Nu, n-am cui să-i spun. Suntem doar eu și Clem.

Deși întrebuse, presupusese că nu mai era nimeni prin preajmă și în sufletul ei nu știa ce să creadă. Dar asta îi îngreunase și ei misiunea. I-ar fi fost mai ușor dacă ar fi existat altcineva.

Porniră către râu și o luară pe o cărăruie de pe mal. Ea își retrase mâna, gest care pe el îl surprinse și merse impunând o anumită distanță între ei, astfel încât nu cumva să se atingă din întâmplare.

El o privi. Tot frumoasă era, cu părul des, cu ochii blânzi și se mișca atât de grațios, încât părea că plutește. Mai văzuse femei frumoase, femei care-i atrăseseră atenția, dar după părerea lui, le lipsea ceea ce era cel mai de dorit. Calități ca inteligența, încrederea în sine, tăria sufletească, pasiunea, calități care pe unii îi făceau să se gândească la măreție, calități pe care le dorea și pentru el însuși.

Allie avea acele calități, știa asta, și, în timp ce se plimbau, el simți cât erau de reale. „Un poem viu“, acestea fuseseră mereu cuvintele pe care le folosisese când încercase să le-o descrie altora.

— De când te-ai întors aici? îl întrebă ea.

Poteca îi dusesese în fața unui deal înverzit.

— De anul trecut, din decembrie. O vreme, am lucrat în nord, apoi, ultimii trei ani i-am petrecut în Europa.

Îl privi cu ochi întrebători.

— În război? El aprobă în tăcere și ea continuă: M-am gândit că s-ar fi putut să te fi înrolat și tu. Mă bucur că te-ai întors cu bine.

— Și eu, îi răspunse el.

— Te bucuri că ești din nou acasă?

— Da Aici îmi sunt rădăcinile. Aici e locul meu. Se opri:
Dar tu?

O întrebă aproape sfios, temându-se de ce era mai rău.

Trecu ceva vreme până îi răspunse:

— M-am logodit.

El privi în pământ atunci când ea rosti aceste cuvinte, simțindu-se dintr-o dată slăbit. Așadar, asta era. Asta voia să-i spună.

— Felicitări, îi spuse el în cele din urmă, întrebându-se dacă era destul de convingător. Și când e ziua cea mare?

— De sâmbătă în trei săptămâni. Lon a vrut să facem nunta în noiembrie.

— Lon?

— Lon Hammond Junior. Logodnicul meu.

El dădu din cap, fără să fie surprins. Familia Hammond era una dintre cele mai puternice și mai influente familii din stat. Făcuseră avere din bumbac. Spre deosebire de moartea tatălui său, moartea lui Lon Hammond Senior fusese pe prima pagină a ziarelor.

— Am auzit de ei. Tatăl lui a pus bazele unei adevărate afaceri. Acum Lon i-a luat locul?

Ea clătină din cap.

— Nu, e avocat. Are biroul lui de avocatură în oraș.

— Cu așa un nume, trebuie să fie foarte ocupat.

— Așa și este. Muncește foarte mult.

Lui i se păru că simte ceva în vocea ei și următoarea întrebare îi răsări pe buze aproape instinctiv:

— Se poartă frumos cu tine?

Nu îi răspunse imediat, ca și cum s-ar fi gândit la această problemă pentru prima oară. Apoi răspunse:

— Da. E un om bun, Noah! Ți-ar plăcea dacă l-ai cunoaște.

Răspunsese pe un ton distant sau cel puțin așa i se păruse lui.

Noah se întrebă dacă nu cumva mintea îi juca vreo festă.

— Și ce mai face tatăl tău? îl întrebă ea.

Noah mai făcu vreo câțiva pași înainte să răspundă:

— A murit la începutul anului, la puțin timp după ce m-am întors eu.

— Îmi pare rău, spuse ea încetișor, știind cât de mult însemnase pentru Noah tatăl său.

El dădu din cap și se plimbară în continuare în tăcere.

Ajunseră în vârful dealului și se opriră. În depărtare, se vedea stejarul și în spatele lui era soarele care-i trimitea strălucirea sa roșiatică. Allie îi simți ochii ațintiți asupra ei, în timp ce ea privea în acea direcție.

— Avem multe amintiri legate de acel loc, Allie!

Ea zâmbi.

— Știu. L-am văzut când am venit. Ți aduci aminte de ziua pe care ne-am petrecut-o acolo?

— Da, îi răspunse el și nu mai spuse nimic.

— Te mai gândești la asta din când în când?

— Uneori, răspunse el. De obicei atunci când o iau pe drumul ăsta. Acum îmi aparține.

— L-ai cumpărat?

— N-am suportat să-l văd transformat în mobilă de bucătărie.

Ea râse ușor, având un ciudat sentiment de mulțumire.

— Mai citești poezii?

El dădu din cap.

— Da. N-am încetat niciodată să citesc poezii. Cred că le am în sânge.

— Știi că ești singurul poet pe care l-am cunoscut?

— Nu sunt poet. Citesc, dar nu pot să scriu versuri. Am încercat.

— Tot poet se cheamă că ești, Noah Taylor Calhoun. Vocea i se înmuie: Încă mă mai gândesc la asta. A fost prima dată când cineva mi-a citit poezii. De fapt, a fost singura dată.

Vorbele îi făcu pe-amândoi să-și amintească de trecut, în timp ce se întorceau încet spre casă, luând-o pe o nouă cărare care trecea pe lângă debarcader. În timp ce soarele cobora pe boltă și cerul devenea portocaliu, el întrebă:

— Așadar, cât o să stai?

— Nu știu, Noah! Nu prea mult. Până mâine sau poate până poimâine.

— Logodnicul tău a venit și el aici cu afaceri?

Ea clătină din cap.

— Nu, el a rămas în Raleigh.

Noah ridică din sprâncene.

— El știe că ești aici?

Ea clătină din nou din cap și-i răspunse încet:

— Nu. I-am spus ca vin în oraș, ca să caut niște antichități. N-ar fi înțeles, dacă i-aș fi spus.

Noah rămase puțin surprins de răspunsul ei. Una era să vină să-l viziteze și cu totul altceva era să-i ascundă acest lucru logodnicului ei.

— Nu trebuia să vii până aici să-mi spui că te-ai logodit. Ai fi putut să-mi scrii sau să-mi dai un telefon.

— Știu. Dar trebuia să vin până aici.

— De ce?

Ea ezită.

— Nu știu... spuse ea nesigură și felul în care o spusese îl făcu s-o creadă.

Pietrișul scrâșnea sub pașii lor, în timp ce mai merseră o bucată de drum în tăcere. Apoi el o întrebă:

— Allie, îl iubești?

Ea îi răspunse mecanic:

— Da, îl iubesc.

Cuvintele ei îl răniră. Dar din nou i se păru că simțise ceva în tonul vocii ei, ca și cum ar fi spus asta ca să se convingă pe ea. Se opri și o prinse delicat de umeri, făcând-o să-l privească drept în ochi. Lumina apusului se reflectă în ochii ei, în timp ce el îi vorbea:

— Allie, dacă ești fericită și îl iubești, n-o să încerc să te opresc să te întorci la el. Dar dacă undeva, în sufletul tău, exista o urmă de îndoială, atunci nu o face. Sunt lucruri în care nu își au rostul jumătățile de măsură.

Răspunsul ei veni mult prea repede:

— Am luat hotărârea corectă, Noah!

Pentru o clipă o privi fix, întrebându-se dacă s-o creadă. Apoi dădu din cap și-și continuară drumul. După un moment, vorbe din nou:

— Nu-ți ușurez deloc situația, nu-i așa?

Ea zâmbi blând.

— Nu-i nimic. Nu pot să te condamn.

— Oricum, îmi pare rău.

— Să nu-ți pară! N-ai niciun motiv să-ți pară rău. Eu ar trebui să-mi cer iertare. Poate c-ar fi fost mai bine dacă ți-aș fi scris.

El clătină din cap.

— Ca să fiu cinstit, tot mă bucur c-ai venit. În ciuda tuturor acestor lucruri. Îmi pare bine să te văd din nou.

— Îți mulțumesc, Noah!

— Crezi că ar mai fi posibil s-o luăm de la capăt?

Ea îl privi curioasă.

— Ești cel mai bun prieten pe care l-am avut vreodată, Allie! Aș vrea să rămânem prieteni, chiar și numai pentru câteva zile, chiar dacă ești logodită. Ce-ar fi să încercăm să ne cunoaștem din nou?

Se gândi la asta, se gândi dacă să plece sau să rămână și hotărî că, din moment ce el aflase de logodna ei, probabil că totul o să fie în regulă. Sau cel puțin o să fie corect. Zâmbi ușor și dădu din cap.

— Mi-ar face plăcere.

— Perfect. Ce-ai zice de cină? Știu un loc în care se mănâncă cei mai buni crabi din oraș.

— Sună minunat! Unde?

— La mine acasă. Am lăsat capcana toată săptămâna și am prins niște crabi tare frumoși acum câteva zile. Te deranjează?

— Nu, e perfect.

El îi zâmbi și arătă cu degetul peste umăr.

— Minunat. Sunt la debarcader. O să lipsesc doar câteva clipe.

Allie îl privi cum se îndepărtează și observă că toată încordarea pe care o simțise când îi spusese despre logodnă dispăruse ca prin minune. Închizând ochii, își trecu mâinile prin păr și lăsă acel vânticel blând să-i mângâie obrazul. Trase aer în piept și apoi își ținu respirația pentru o clipă, simțindu-și mușchii și mai relaxați după ce expiră. În cele din urmă, deschise ochii și privi frumusețea care o înconjura.

Întotdeauna îi plăcuseră aceste seri, seri în care parfumul stins al frunzelor toamnei venea purtat de vântul blând din sud. Iubea copacii și foșnetul lor. Ascultându-i, simțea că se relaxează din ce în ce mai mult. După o clipă, se întoarse spre Noah și-l privi așa cum l-ar fi privit o străină.

„Doamne, ce bine arăta! Chiar și după atâta timp.“

Îl privi cum se întinse să apuce frânghia care atârna în apă. Începu să tragă capcana din apă și, în ciuda inserării, ea putu să-i zărească mușchii brațelor. O lăsă să se scurgă de apă deasupra râului și o scutură. După ce o așeză pe puntea debarcaderului, o deschise și începu să scoată crabii unul câte unul, punându-i apoi într-o găleată.

Se îndreptă spre el, ascultând țârâitul greierilor și-și aminti de o lecție din copilărie. Numără câte țârâituri se auzeau pe minut și apoi adăugă la acestea cincisprezece. „Nouăsprezece“, reflectă în timp ce zâmbea. Nu știa dacă e corect, dar ei așa i se părea.

În timp ce mergea, privi în jur și-și dădu seama că uitase cât de proaspăt și de frumos era totul în aceste locuri. Undeva, în spatele ei, în depărtare, se zărea casa. El lăsase câteva lumini aprinse și de aceea i se părea că este singura casă din zonă. Cel puțin, singura care avea curent electric. Nimic nu se mai deslușea dincolo de marginea orașului. Mii de ferme încă mai duceau lipsa unui asemenea lux, cum era lumina electrică.

Păși pe debarcader și lemnul trosni sub picioarele ei. Sunetul îi amintea de o cutie ruginită și Noah își ridică privirea, clipi și apoi se întoarse să caute mai departe crabi de mărimea potrivită. Ea se îndreptă spre balansoarul de pe debarcader, îl atinse, plimbându-și mâna pe spătarul lui. Și-l imagina stând acolo, pescuind, gândindu-se și citind. Era vechi, tocit de vreme și aspru la pipăit. Se întrebă cât timp își petrecuse acolo, de unul singur, și se întrebă la ce se gândea el în astfel de momente.

— A fost balansoarul tatălui meu, îi spuse el, fără să se uite, și ea dădu din cap.

Văzu liliicii care zburau pe deasupra lor și auzi broaștele care se alăturaseră greierilor în acea armonie a nopții.

Se duse până în cealaltă parte a debarcaderului, cuprinsă de un sentiment de siguranță. Venise aici din obligație și, pentru prima oară în trei săptămâni, sentimentul dispăruse. Într-un fel, voise ca Noah să știe despre logodnă, să o înțeleagă și s-o accepte, acum era sigură de asta și, în timp ce se gândea la el, își aminti de un lucru pe care îl împărțiseră în acea vară când fuseseră împreună. Cu capul lăsat în jos, păși încet, căutând acel ceva până când îl găsi – scrijelitura. Cuvintele „Noah o iubește pe Allie“ erau încadrate de o inimă. Fuseseră scrijelite pe lemnul debarcaderului cu vreo câteva zile înainte de plecarea ei.

O adiere de vânt rupse tăcerea și o făcu să tremure și să-și încrucișeze brațele. Rămase așa, uitându-se când la râu, când la acele cuvinte, până când îl auzi venind lângă ea. Îi simți apropierea, căldura, atunci când începu să vorbească.

— E atâta liniște aici! spuse ea ca prin vis.

— Știu. Vin adeseori aici, doar ca să fiu aproape de apă. Asta mă face să mă simt bine.

— Și eu m-aș simți bine.

— Hai să mergem! Se înrăiesc și țânțarii, și mi s-a făcut foame.

Cerul se întunecase și Noah o porni spre casă, urmat de Allie. În acea tăcere, gândurile îi zburau și ea se simți puțin amețită în timp ce pășea pe cărare. Era curioasă să știe ce părere are el despre prezența ei acolo, dar nu mai era sigură nici măcar de propriile gânduri. Când puțin mai târziu ajunseră la casă, Clem îi salută cu atingerea botului său umed. Noah îi făcu semn să plece și ea se îndepărtă cu coada între picioare.

Arată spre mașină.

— Ai ceva de luat din ea?

— Nu, am ajuns mai devreme și mi-am despachetat deja lucrurile.

Vocea i se păru dintr-o dată schimbata, ca și cum timpul ar fi stat în loc.

— Foarte bine, spuse el de pe terasă și începu să urce scările.

Puse găleata lângă ușă, apoi intră, îndreptându-se spre bucătărie. Bucătăria era chiar în dreapta, mare și mirosind a lemn nou. Dulapurile fuseseră făcute din stejar, ca și podeaua, iar ferestrele erau mari și dădeau înspre răsărit, dimineața lăsând să intre razele soarelui. Casa fusese restaurată cu mult gust și nu era încărcată cum erau de obicei casele reconstruite.

— Te deranjează dacă mă uit puțin?

— Nu, chiar te rog! Am făcut niște cumpărături mai devreme și trebuie să le pun la locul lor.

Privirile li se întâlneau pentru o clipă și, când se întoarse cu spatele, părăsind camera, Allie își dădu seama că el continua s-o privească. Simți din nou acea strângere de inimă.

În următoarele câteva minute, făcu turul casei, plimbându-se prin camere, admirându-le pentru cât de bine arătau. Când termină de văzut tot, îi fu greu să-și aducă aminte cum arăta vechea coșmelie. Coborî scările, veni spre bucătărie și-i văzu silueta. Pentru o clipă, i se păru că-l vede din nou pe tânărul de șaptesprezece ani și rămase o secundă nemișcată, înainte să-și continue drumul. „Drace, stăpânește-te! își spuse ea. Amintește-ți că acum ești logodită.“

El stătea lângă masă, câteva uși de la dulap erau larg deschise, cu sacoșele golite pe podea, fluierând încet. Îi zâmbi înainte să mai așeze niște cutii într-unul dintre dulapuri. Se opri la câțiva pași de el și se sprijini de masă, cu picioarele încrucișate. Dădu din cap, uimită de cât de multe lucruri făcuse.

— Nu-mi vine să cred, Noah! Cât timp ți-a luat ca să faci toate astea?

El își ridică privirea din sacoșa pe care o golea.

— Aproape un an.

— Ai făcut toate astea singur?

El își reținu un zâmbet.

— Nu. Când eram tânăr, așa îmi închipuiam că o să fac și de fapt așa am și început. Dar erau prea multe de făcut. Mi-ar fi luat ani de zile, așa că am angajat câțiva oameni... de fapt o mulțime de oameni. Dar chiar și ajutat de ei, am avut

mult de lucru și, de cele mai multe ori nu încetam lucrul până la miezul nopții.

— De ce ai tras atât de mult de tine?

„Din cauza fantomelor“, vru el să-i răspundă, dar nu spuse nimic.

— Nu știu. Cred că voiam să termin odată. Vrei să bei ceva înainte de masă?

— Ce ai de băut?

— Nu prea multe. Bere, ceai, cafea.

— Un ceai ar fi bun.

Strânse sacoșele de cumpărături și le duse într-o cămăruță de lângă bucătărie, întorcându-se cu o cutie de ceai. Scoase câteva pliculețe, le așeză lângă sobă și apoi umplu un ceainic. După ce-l puse pe plită, luă un chibrit și ea auzi zgomotul flăcărilor care se născură în acel moment.

— O să fie gata într-o clipă, spuse el. Plita asta încălzește foarte repede.

— Perfect.

Când ceainicul începu să șuiere, el turnă ceaiul în două cești și îi întinse și ei una.

Ea îi zâmbi, luă o înghițitură și se îndreptă spre fereastră.

— Sunt sigură că bucătăria asta e minunata dimineața, în razele soarelui.

El dădu din cap.

— Așa e. Pe partea asta a casei am pus ferestre mai mari, tocmai din cauza asta. Chiar și în dormitoarele de sus.

— Sunt sigură că musafirii tăi sunt încântați. Numai dacă nu vor să doarmă până mai târziu, bineînțeles.

— De fapt, până acum n-am avut musafiri care să rămână peste noapte. De când a murit tata, nu prea știu pe cine să invit.

Din tonul lui, ea își dădu seama că încerca pur și simplu să facă doar conversație. Și totuși, nu știa de ce, dar o făcea să se simtă... singură. El păru să-și dea seama de asta, dar, înainte ca ea să poată reflecta la acest lucru, el schimbă repede subiectul.

— Mă duc să iau crabii ca să-i pun la marinat înainte să-i fierb în abur, spuse el, punându-și ceașca pe masă.

Se duse la dulap, luă o oală mare sub presiune. O umplu cu apă și apoi o duse pe plită.

— Pot să te ajut cu ceva?

El îi răspunse peste umăr:

— Cum să nu! Uite, poți să tai niște legume ca să le călim. Le găsești în frigider și ai un vas chiar acolo.

Se îndreptă spre dulăpiorul de lângă chiuvetă și mai luă o înghițitură de ceai, înainte să pună ceașca pe masă și să ia vasul. Se duse după el la frigider și acolo, pe primul raft, găsi niște *okra*, *zucchini*, ceapă și morcovi. Noah veni și el la frigider și ea se dădu la o parte să-i facă loc. Acum era atât de aproape de el, încât îi simți parfumul – curat, familiar și totuși deosebit – și-i simți atingerea brațului, în timp ce el se apleca să ia ceva dinăuntru. Luă o bere și o sticlă de sos, apoi se întoarse din nou spre plită.

Noah desfăcu sticla de bere și o turnă în apă, apoi adăugă sosul și alte câteva condimente. După ce mestecă apa de câteva ori ca să se asigure că toate acele prafuri se dizolvaseră, se duse la ușa din spate ca să ia crabii.

Înainte să intre, se opri ca s-o privească pe Allie, în timp ce tăia legumele. Pe când o privea, se întrebă din nou de ce venise, mai ales acum, când era logodită. Nu mai înțelegea nimic.

Dar de fapt, Allie se pricepuse întotdeauna să-l ia prin surprindere.

Zâmbi, amintindu-și cum era ea înainte. Plină de energie, spontană, pasională, așa cum își imagina el că sunt majoritatea artiștilor. Și în mod clar, ea făcea parte din această categorie. Un talent ca al ei era un dar de la Dumnezeu. Își aminti că văzuse cândva niște tablouri în niște muzee din New York și se gândise că și tablourile ei erau la fel de bune ca acelea de acolo.

În acea vară, înainte să plece, ea îi dăruise un tablou. Acum se afla deasupra șemineului din salon. Îi spusese că este un tablou ce-i întruchipa visele și lui i se păruse că pictura era foarte senzuală. Când privea acel tablou, și se întâmpla foarte des în serile târzii, citea dorința în toate acele linii și culori și, dacă se concentra foarte tare, își putea chiar

imagina la ce se gândise ea când schițase fiecare linie.

În depărtare, lătră un câine și Noah își dădu seama că stătuse mult timp cu ușa deschisă. O închise repede, întorcându-se în bucătărie. În timp ce intra, se întrebă dacă ea observase că lipsise atât de mult.

— Cum merge? întrebă el, văzând că aproape terminase.

— Bine. Mai am puțin și termin. Mai avem ceva în afară de asta?

— Mai am niște pâine făcută în casă.

— Făcută în casă?

— De la un vecin, spuse el, în timp ce punea găleata în chiuvetă.

Dădu drumul la apă și începu să spele crabii, ținându-i sub jetul de apă și apoi lăsându-i să se miște în voie prin chiuvetă, în timp ce îl spăla pe următorul. Allie își luă ceașca și veni mai aproape să privească.

— Nu te temi că o să te ciupească atunci când îi iei în mână?

— Nu. Pentru că uite cum îi apuc, îi spuse el, arătându-i mișcarea, și ea zâmbi.

— Am uitat că asta ai făcut toată viața.

— New Bern e un oraș mic, dar e suficient ca să înveți ceea ce trebuie.

Ea se sprijini de masă, stând aproape de el, și-și goli ceașca. Când crabii fură gata, el îi puse în vasul de pe plită. Se spălă pe mâini și se întoarse să stea de vorbă cu ea.

— Vrei să stai puțin pe terasă? Trebuie să-i las la scurs vreo jumătate de oră.

— Sigur, confirmă ea.

El se șterse pe mâini și merseă împreună pe terasa din spate. Noah aprinse lumina când ieșiră afară și se așeză într-un balansoar vechi, în timp ce ei i-l oferi pe cel nou. Când observă că are ceașca goală, intră o clipă în casă și apoi se întoarse cu încă o ceașcă de ceai și cu o bere pentru el. Îi întinse ceașca și ea o luă, sorbind din ea înainte s-o așeze pe masa de lângă balansoare.

— Stăteai aici când am venit eu, nu-i așa?

Îi răspunse după ce se așeză.

— Da. În fiecare seara stau aici. Țasta-i obiceiul meu.

— Îmi dau seama de ce, spuse ea, în timp ce privea în jur. Și cu ce te mai ocupi tu?

— De fapt, în afară de faptul că lucrez la casă nu mai fac nimic. Asta îmi satisface spiritul creativ.

— Cum poți... adică...

— Morris Goldman.

— Poftim?

El zâmbi.

— Fostul meu șef, cel pe care l-am avut în nord. Se numea Morris Goldman. Mi-a cedat o parte din afacere chiar atunci când m-am înrolat și a murit înainte să mă întorc eu acasă. Când am revenit în America, avocații lui mi-au dat un cec destul de mare, cât să-mi ajungă să cumpăr locul ăsta și să-l pun la punct.

Ea răsă încetișor.

— Întotdeauna mi-ai spus că o să reușești să faci asta.

Amândoi tăcură aducându-și aminte de timpurile de odinioară. Allie mai luă o sorbitură.

— Ți-aduci aminte cum ne-am furișat aici în noaptea în care mi-ai spus pentru prima oară despre acest loc? El dădu din cap și ea continuă: În seara aia am ajuns ceva mai târziu și părinții mei erau foarte furioși când am intrat în casă. Și-acum mi-l mai amintesc pe tata stând în sufragerie și fumând, iar mama era pe sofa și privea drept înainte. Îți jur, arătau de parcă tocmai le-ar fi murit cineva. Atunci și-au dat seama, pentru prima oară, că am gânduri serioase în ceea ce te privește și am discutat cu mama până târziu în noapte. Știi ce mi-a zis? „Sunt sigură că tu crezi că nu înțeleg prin ce treci, dar să știi că te înțeleg. Doar că uneori viitorul ne este dictat de ceea ce suntem, nu de ceea ce vrem noi să fim.“ Mi-amintesc că m-a durut foarte tare când mi-a spus asta.

— Mi-ai povestit cele petrecute chiar a doua zi. Și pe mine m-a durut. Îmi plăceau părinții tăi și nici prin cap nu-mi trecea că ei nu mă plăceau.

— Nu era vorba că nu te plăceau. Pur și simplu nu credeau că mă meriți.

— Nu-i o diferență prea mare.

Când îi răspunse, în glasul lui se simți tristețea și ea își dădu seama că Noah avea dreptate să se simtă astfel. Privi spre stele în timp ce-și trecu mâna prin păr, dându-și pe spate șuvițele care îi acopereau chipul.

— Știu. Întotdeauna am știut. Poate că tocmai de aceea eu și cu mama părem destul de distanțe când discutăm.

— Și ce crezi despre ce s-a întâmplat atunci?

— Exact ceea ce credeam și pe-atunci: că nu are dreptate și că nu-i corect. Pentru o fată, e groaznic să afle așa ceva. Că poziția socială este mai importantă decât sentimentele.

Noah zâmbi când îi auzi răspunsul, dar nu spuse nimic.

— De-atunci, m-am gândit tot timpul la tine, îi spuse ea.

— Adevărat?

— De ce ți se pare atât de ciudat?

Ea păru cu adevărat surprinsă.

— Nu mi-ai răspuns niciodată la scrisori.

— Mi-ai scris?

— Zeci de scrisori. Ți-am scris timp de doi ani de zile, fără să primesc un singur răspuns măcar.

Clătină din cap, înainte să-și coboare privirea.

— N-am știut... îi spuse ea încetșor, în cele din urmă.

Și el își dădu seama că probabil mama ei îi ascunsese scrisorile fără știrea ei. Se așteptase la așa ceva și o privi pe Allie care, acum, ajungea și ea la aceeași concluzie.

— A greșit când a făcut asta, Noah, și-mi pare rău că a făcut-o. Dar încearcă să înțelegi. După ce am plecat de-aici, probabil că s-a gândit că o să-mi fie mai ușor dacă uit de tot. Niciodată n-a înțeles cât de mult ai însemnat pentru mine și, ca să fiu cinstită, nici măcar nu știu dacă ea l-a iubit vreodată pe tata, așa cum te-am iubit eu pe tine. Nu încerca decât să-mi protejeze sentimentele și probabil că s-a gândit că totuși cel mai bun lucru ar fi să-mi ascundă scrisorile pe care mi le trimiteai.

— Nu ea trebuia să ia această hotărâre, spuse el liniștit.

— Știu.

— Ar fi avut vreo importanță dacă le-ai fi primit?

— Bineînțeles! Întotdeauna m-am întrebat ce mai faci.

— Nu, vreau să zic dacă ar mai fi avut vreo importanță în

ceea ce ne privește pe noi. Crezi că am fi reușit să rămânem împreună?

Trecură câteva clipe până ca ea să răspundă:

— Nu știi, Noah! Chiar nu știi și nici tu n-ai cum să știi. Nu mai suntem copiii de-atunci. Ne-am schimbat, am crescut. Amândoi.

Tăcu. El nu-i răspunse și, în tăcerea care se așternu, ea privi înspre deșiș. Apoi continuă:

— Dar cred că da, Noah, cred că am fi reușit. Cel puțin așa îmi place să cred.

El dădu din cap, privi în jos, apoi își întoarse privirea.

— Și cum e Lon?

Ea ezită pentru că nu se așteptase la întrebarea asta. La auzul numelui lui Lon se simți puțin vinovată și, pentru o clipă, nu știi ce să spună. Se întinse să-și ia ceașca, mai sorbi puțin ceai și ascultă cum ciocănitorea bătea tactul, undeva, în depărtare. Răspunse încet:

— Lon arată foarte bine, e fermecător și plin de succes, și majoritatea prietenelor mele mă invidiază. Au impresia că e perfect, și în multe privințe chiar este. E bun cu mine, mă face să râd și știu că în felul lui mă iubește. Se opri puțin, încercând să-și adune gândurile: Dar relației noastre îi va lipsi întotdeauna ceva.

Chiar ea fu surprinsă de acest răspuns, dar știa că acesta e adevărul. Și în timp ce-l privea pe Noah, își dădu seama că el știa răspunsul dinainte de a o întreba:

— De ce?

Ea zâmbi firav și dădu din umeri când îi răspunse:

— Cred că încă mai caut o iubire ca aceea pe care am avut-o noi atunci.

Noah se gândi îndelung, reflectând la relațiile pe care le avusese de când o văzuse ultima oară.

— Dar tu? întrebă ea. Te-ai mai gândit vreodată la noi?

— Tot timpul. Încă mă mai gândesc.

— Ai pe cineva?

— Nu, răspunse el, clătinând din cap.

Amândoi păreau să se gândească la același lucru, încercând să-și alunge aceste gânduri din minte, dar nu

izbuteau. Noah își termină berea, surprins că golise sticla atât de repede.

— Mă duc să pun oala pe foc. Pot să te mai servesc cu ceva?

Ea clătină din cap și Noah plecă în bucătărie să pună crabii în oala sub presiune și pâinea în cuptor. Găsi niște făină și niște amidon prin care să dea legumele și unse tigaia cu ulei. După ce reglă temperatura, potrivește termostatul, mai scoase o bere din frigider înainte să se întoarcă din nou pe terasă. Și în timp ce făcea toate aceste lucruri, se gândea la Allie și la dragostea care părea să le lipsească amândurora.

Și Allie se gândea. La Noah, la ea, la o mulțime de lucruri. Pentru o clipă, își dori să nu fi fost logodită, dar apoi își blestemă gândul. Nu pe Noah îl iubea ea; iubea amintirea a ceea ce fuseseră ei odată. Și pe urmă, era normal să simtă asta. Prima ei iubire adevărată, singurul bărbat căruia i se dăruise – cum ar fi crezut că poate să-l uite?

Totuși, era normal să înceapă să tremure ori de câte ori se apropia el? Era normal să-i spună lucruri pe care nu le-ar mai fi spus nimănui altcuiva? Era normal să vină aici cu trei săptămâni înainte de nunta ei cu Lon?

„Nu, nu e normal, își șopti ea în cele din urmă, în timp ce privea cerul întunecat. Nu-i nimic normal în toate astea.“

În acel moment, Noah se întoarse și ea îi zâmbi bucuroasă că își lua gândul de la acele lucruri.

— O să mai dureze câteva minute, spuse el în timp ce se așeza.

— E-n ordine. Încă nu mi-e foame.

Atunci el o privi și ea îi văzu blândețea din ochi.

— Mă bucur că ai venit, Allie, spuse el în cele din urmă.

— Și eu mă bucur. Dar era cât pe ce să nu vin.

— De ce ai venit?

„Trebuia să o fac, nu m-am putut abține“, voi ea să îi spună, dar nu rosti cuvintele.

— Am venit să te văd, să văd ce-ai mai făcut. Să văd ce planuri ai.

El se întrebă dacă asta era tot, dar nu mai insistă. Așa că schimbă subiectul.

— Apropo, am tot vrut să te întreb. Mai pictezi?

Ea clătină din cap.

— Nu.

Rămase înmărmurit.

— De ce? Ești atât de talentată!

— Nu știu...

— Ba știi. Trebuie să fi avut un motiv dacă ai renunțat.

Avea dreptate. Avusese un motiv.

— E o poveste lungă.

— Avem toată noaptea la dispoziție, îi răspunse el.

— Chiar crezi că eram talentată? întrebă ea, încet.

— Vino, îi spuse el, întinzându-i mâna. Vreau să-ți arat ceva.

Se ridică și-l urmă în casă până în salon. El se opri în fața șemineului și-i arătă tabloul care se afla deasupra lui. Aproape că rămase fără suflare, surprinsă că nu-l văzuse mai devreme și mult mai surprinsă de prezența lui acolo.

— L-ai păstrat?

— Bineînțeles că l-am păstrat. E minunat.

Ea îl privi neîncrezătoare și el îi explică:

— Mă face să simt că trăiesc când îl privesc. Câteodată simt nevoia să mă ridic și să-l ating. Este atât de real: formele, umbrele, culorile. Câteodată chiar îl visez. E incredibil, Allie, îl pot privi ore în șir!

— Chiar vorbești serios, spuse ea, șocată.

— Mai serios ca niciodată.

Ea nu-i răspunse.

— Vrei să zici că nimeni nu ți-a mai spus asta niciodată?

— Profesorul meu, rosti ea, în cele din urmă, dar nu l-am crezut.

Mai era ceva, și el știa asta. Allie privi în altă parte, înainte să continue:

— Am desenat și am pictat de când eram mică. Atunci când am mai crescut puțin, am început să cred că sunt talentată. Și chiar îmi plăcea. Îmi amintesc că am lucrat la tabloul ăsta în acea vară, adăugând în fiecare zi câte ceva, transformându-l pe măsură ce relația noastră se transforma și ea. Nici nu mai știu cum am început sau ce-am vrut să

reprezinte, dar într-un fel sau altul a ajuns să fie ceea ce este. Mi-aduc aminte că, după ce m-am întors acasă în acea vară, nu mă mai puteam opri din pictat. Cred că așa am găsit eu de cuviința să uit de durerea care mă sfâșia. Oricum, în colegiu mi-am ales ca specialitate arta, pentru că simțeam că trebuie să fac asta; mi-aduc aminte că mi-am petrecut ore întregi în studio, încercând să mă bucur de fiecare moment de una singură. Iubeam libertatea pe care o simțeam atunci când cream, iubeam acel sentiment care se trezea în ființa mea ori de câte ori cream ceva frumos. Chiar înainte de absolvire, profesorul meu, care se întâmpla să fie și critic la o publicație, mi-a spus că sunt foarte talentată. Mi-a spus că ar trebui să-mi încerc norocul ca artist. Dar nu l-am ascultat.

Se opri, adunându-și gândurile.

— Părinții mei nu credeau că ar fi potrivit ca eu să pictez pentru a-mi câștiga existența. După un timp, n-am mai pictat. N-am mai pus mâna pe pensulă de ani de zile.

Privi tabloul.

— Crezi că o să mai pictezi vreodată?

— Nici nu știu dacă mai pot. A trecut atâta vreme!

— Încă mai poți să faci asta, Allie! Știu că poți. Ai un talent care izvorăște din interior, din inimă, nu din degete. Nimeni nu-ți poate lua ceea ce ai deja. Alți oameni visează să aibă ceea ce ai tu. Ești o artistă, Allie!

Cuvintele fură rostite cu o asemenea sinceritate, încât ea își dădu seama că el nu încerca să fie numai drăguț. Chiar credea în talentul ei și, surprinzător, acest lucru însemna pentru ea mai mult decât crezuse. Dar apoi se întâmplă ceva, ceva și mai puternic.

De ce se întâmplase aieva, n-avea să știe niciodată, dar în acel moment prăpastia începu să se închidă, prăpastia pe care Allie și-o crease pentru a limita durerea de plăcere. Și atunci ea bănuia, poate nu deplin conștientă, că era ceva mai mult decât ar fi fost pregătită să recunoască.

Dar în acel moment, nu, nu bănuia încă acest lucru și se întoarse cu fața la el. Se întinse și-i atinse mâna ezitând, cu blândețe, uimită că și după atâția ani chiar el știuse să spună exact ceea ce ea avea nevoie să audă. Și când ochii lor

se întâlnește, ea își dădu seama, încă o dată, cât de deosebit era.

Și doar pentru o clipă, doar pentru o străfulgerare de moment, care rămase suspendată în aer asemenea licuricilor vara, se întrebă dacă se îndrăgostise din nou de el.

Din bucătărie se auzi termostatul, un mic „ding!“ și Noah se întoarse, rupând vraja dintre ei, ciudat de afectat de ceea ce tocmai se întâmplase. Ochii ei îi spuneau ceva ce el tânjea de mult să audă și totuși nu putea să alunge acea voce din mintea sa, vocea ei care îi mărturisea dragostea pentru un alt bărbat. În sinea sa, blestemă termostatul și scoase pâinea din cuptor. Aproape că-și arse degetele, scăpă pâinea pe masă și văzu că tigaia era pregătită. Adăugă legumele și le auzi cum începeau să sfârâie. Apoi, bolborosind ceva, scoase niște unt din frigider, unse feliile de pâine cu el și mai topi încă puțin pentru crabi.

Allie veni după el în bucătărie și-și dresе vocea.

— Pot să pun masa?

Noah îi indică locul cu vârful cuțitului.

— Sigur, farfuriile sunt acolo. Tacâmurile și șervețelele le găsești acolo. Ai grijă să iei multe șervețele: crabii o să ne dea multă bătaie de cap, așa că o să avem nevoie de ele.

Nu putu s-o privească în timp ce vorbea. Nu voia să descopere că interpretase greșit ceea ce tocmai se întâmplase între ei. Nu voia ca asta să fi fost doar o simplă greșeală.

Și Allie se gândea la ceea ce însemnaseră acele clipe și simțea o căldură interioară. Cuvintele rostite de el îi reveneau iar și iar în minte, în timp ce căuta cele necesare pentru a aranja masa: farfurii, tacâmurii și pahare, sare și piper. Noah îi întinse pâinea, în timp ce ea termina de așezat masa și degetele lor se atinseră în treacăt.

El se întoarse la tigaia lui și răsuci legumele pe partea cealaltă. Luă capacul de pe oală și văzu că mai trebuia să țină crabii încă un minut, așa că-i mai lăsă. Acum se simțea mai stăpân pe sine, așa că reluă conversația, spunând tot felul de banalități:

— Ai mai mâncat crab vreodată?

— De câteva ori. Dar numai în salată.

El râse.

— Atunci, înseamnă că o să trăiești o adevărată aventură. Așteaptă-mă o clipă!

Dispăru într-o secundă pe scări, apoi se întoarse cu o jachetă bleumarin cu nasturi. I-o întinse.

— Uite, pune asta pe tine! Nu vreau să-ți pătezi rochia.

Allie o îmbracă și simți parfumul care persista în jachetă: parfumul lui, natural.

— Nu te îngrijora, spuse el, văzându-i expresia, e curată.

Ea râse.

— Știu. Numai că-mi aduce aminte de prima noastră întâlnire adevărată. În acea noapte mi-ai dat jacheta ta. Ți aduci aminte?

El dădu din cap afirmativ.

— Da, îmi aduc aminte. Eram cu Fin și cu Sarah. Fin m-a înghiontit tot drumul până am ajuns la casa părinților tăi, încercând să mă facă să te țin de mână.

— Și totuși, n-ai făcut-o.

— Nu, spuse el, clătinând din cap.

— De ce nu?

— Poate din timiditate, poate de teama. Nu știu. În acel moment, nu mi se părea potrivit să fac asta.

— Dacă stau să mă gândesc, erai cam timid, nu-i așa?

— Prefer să-mi spui „tăcut“, răspunse el făcându-i cu ochiul, iar ea zâmbi.

Legumele și crabii erau gata.

— Fii atentă, sunt fierbinți, spuse el în timp ce îi întindea spre ea și se așezau unul în fața celuilalt la măsuta de lemn. Apoi, dându-și seama că rămăsese ceaiul pe bufet, Allie se ridică și-l aduse. După ce puse câteva legume și pâinea în farfurii, Noah adăugă și câte un crab și Allie stătu o clipă și-l privi fix.

— Parc-ar fi un gândac.

— Da, dar un gândac foarte gustos, adăugă el. Uite, lasă-mă să-ți arăt cum să-l mănânci!

Îi demonstrează repede, arătându-i cât e de ușor să scoată carnea și s-o pună pe farfurie.

Allie strivi picioarele prea tare și prima, și a doua oară, așa că trebui să se folosească de degete ca să îndepărteze carapacea de pe carne. La început, se simți neîndemânică și era sigură că el îi observa fiecare greșeală, dar apoi își dădu seama că nu era vorba decât despre nesiguranța ei. Lui nu-i păsa de asemenea lucruri. Niciodată nu-i păsase.

— Și ce s-a mai întâmplat cu Fin? întreba ea.

El îi răspunse, dar după o secunda de întârziere.

— Fin a murit în război. Distrugătorul pe care se afla a fost bombardat în '43.

— Îmi pare rău, îi spuse ea. Știu că erați prieteni buni.

Vocea lui se schimbă, devenind gravă.

— Am fost. Zilele astea m-am gândit mult la el. Îmi amintesc mai ales de ultima oară când l-am văzut. Venisem acasă să-mi iau rămas-bun înainte să mă înrolez și ne-am întâlnit. Lucra la banca de aici, așa cum lucrase și tatăl lui, și în săptămâna următoare am petrecut mult timp împreună. Câteodată, mă gândesc că eu l-am convins să se înroleze. Nu cred că ar fi făcut asta dacă nu mă duceam și eu.

— Nu-i drept, spuse ea, părându-i rău că abordase acest subiect.

— Ai dreptate. Dar îmi lipsește atât de mult!

— Și mie îmi plăcea. Mă făcea să râd.

— Întotdeauna s-a priceput la asta.

Îl privi, șovăitoare.

— Știi că era îndrăgostit de mine?

— Știu. Mi-a spus.

— Da? Și ce ți-a spus?

Noah ridică din umeri.

— Ce-mi spunea de obicei: că a trebuit să te alunge cu bățul. Că-l urmăreai tot timpul, chestii de-astea.

Ea râse încetișor.

— Și l-ai crezut?

— Bineînțeles, răspunse el. De ce nu l-aș fi crezut?

— Voi, bărbații, întotdeauna vă țineți partea, spuse ea, în timp ce se întindea peste masă, împungându-l cu degetul în umăr. Continuă: Și, hai, zi-mi ce-ai mai făcut de când te-am văzut ultima oară?

Începură să vorbească, încercând să recupereze tot acel timp pierdut. Noah îi povesti cum plecase din New Bern, cum lucrase pe acel șantier naval și apoi pe șantierul de fiare vechi din New Jersey. Vorbi cu afecțiune despre Morris Goldman, atingând ușor și subiectul războiului, evitând majoritatea detaliilor, și-i povesti despre tatăl său și despre cât de mult îi ducea dorul. Allie îi povesti despre anii de colegiu, despre pictură și despre orele în care lucrase ca voluntar pentru spital. Îi vorbi despre familia și prietenii ei și despre activitățile de caritate în care era implicată. Niciunul din ei nu pomeni despre vreuna dintre relațiile pe care le avuseseră de când nu se mai văzuseră. Îl ignorară chiar și pe Lon și, deși amândoi erau conștienți de acest lucru, niciunul nu vorbi despre el.

Apoi, Allie încercă să-și amintească de ultima oară când ea și Lon avuseseră o astfel de discuție. Deși era un bun ascultător și se certau foarte rar, nu era genul de bărbat cu care putea vorbi în acest mod. Ca și tatăl ei, nu era genul care să-și împărtășească gândurile și sentimentele. Încercase să-i explice că ea simțea nevoia să fie mai apropiată de el, dar asta nu contase niciodată prea mult.

Dar acum, stând acolo, ea își dădu seama ce-i lipsise.

Cerul se întunecă și mai tare și luna se ridica din ce în ce mai sus pe cer, pe măsură ce noaptea înainta. Și fără ca niciunul din ei să-și dea seama, începură să-și recapete intimitatea, sentimentul acela de familiaritate pe care îl mai împărtășiseră și altădată.

Terminară de mâncat, mulțumiți de cina pregătită și din ce în ce mai tăcuți. Noah se uită la ceas și observă că se făcuse târziu. Cerul era plin de stele, iar greierii se opriseră din cântat. Îi făcuse plăcere să stea de vorbă cu Allie și se întreba dacă vorbise prea mult, ce gândea ea despre viața lui, sperând ca într-un fel sau altul asta ar avea vreo importanță la un moment dat.

Se ridică și umplu din nou ceainicul. Duseră împreună vasele la chiuvetă și curățară masa, apoi el mai umplu încă două cești cu apă caldă și puse în ele niște pliculețe cu ceai.

— Ce zici, mai mergem pe terasa? o întrebă el, dându-i ceașca, și ea aprobă, luând-o înainte.

El luă o pătură pentru cazul în care i s-ar fi făcut frig și, în scurt timp, amândoi își reluară locurile, cu pătura pe picioare și legănându-se în balansoare. Noah o privea cu coada ochiului. „Dumnezeule, ce frumoasă e!“, se gândi el. Și ceva în suflet îl duru.

Pentru că în timpul mesei se întâmplase ceva.

Era simplu, se îndrăgostise din nou de ea. Își dădu seama de asta, acum când stăteau unul lângă altul. Se îndrăgostise și de această nouă Allie, nu numai de amintirea ei.

Dar de fapt, nu încetase niciodată s-o iubească și-și dădu seama că acesta era destinul său.

— A fost o seară pe cinste, spuse el, cu o voce mai blândă.

— Da, a fost o seară minunată, spuse ea.

Noah își ridică privirea spre stele și lumina lor sclipitoare îi aminti că ea o să plece în curând și simți cum un gol îi creștea în suflet. Nu voia ca această noapte să se termine. Dar cum să-i spună? Ce putea să o determine să rămână?

Nu știa. Așa că hotărî să nu spună nimic. Și atunci, își dădu seama că dăduse greș.

Balansoarele se mișcau într-un ritm lent. Peste râu se zăriră din nou liliicii. Fluturii veniseră atrași de lumina de pe terasă. „Undeva, acolo, erau oameni care făceau dragoste“, se gândi el.

— Vorbește-mi, spuse ea într-un final, cu o voce senzuală.

„Sau i se păruse?“

— Și ce să spun?

— Vorbește-mi așa cum îmi vorbeai sub stejar.

Și el îi vorbi, recitându-i diferite pasaje, închinată noapții. Whitman și Thomas, pentru că lui îi plăceau acele imagini. Tennyson și Browning, pentru că temele lor i se păreau familiare.

Ea își sprijini capul de spatele balansoarului, închizând ochii și încălzindu-se puțin până când el termină. Nu numai poeziile sau vocea lui o încălziseră. Întregul reprezenta mult mai mult decât suma părților. Nu încercă să desfacă întregul, nu voia asta, pentru că așa trebuia el ascultat. Poezia nu

fusese scrisă ca să fie analizată; era destinată să inspire fără ajutorul rațiunii, să emoționeze fără ajutorul înțelegerii.

Din cauza lui, asistase la câteva recitaluri de poezie oferite de secția de engleză, pe vremea când era la colegiu. Stătea și asculta diverși oameni, diferite poezii, descurajată că nimeni nu o inspira sau nu părea atât de inspirat, așa cum ar trebui să fie adevărații iubitori de poezie.

Se mai legănară un timp bând ceai și stând tăcuți, adânciți în gândurile lor. Impulsul pe care-l simțise atunci când venise aici dispăruse acum, era bucuroasă, dar era și îngrijorată din pricina sentimentelor care-i luaseră locul, din pricina frământărilor care începuseră să se cearnă și să i se zvârcolească prin pori, asemenea aurului din râuri strecurat în site. Încercase să le nege existența, să se ascundă de ele, dar acum își dăduse seama că nu voia ca acestea să se oprească. Trecuseră mulți ani de când nu se mai simțise astfel.

Lon nu putea să trezească în ea aceste sentimente. Nu reușise niciodată și probabil că nici n-o să reușească. Poate că de-asta nu se culcase niciodată cu el. El încercase de multe ori, folosise și flori, o învinuise pentru asta și ea pretextase întotdeauna că voia să aștepte până în noaptea nunții. De obicei, primea destul de bine aceste cuvinte și adesea ea se întreba cât de rănit va fi când va afla de Noah.

Dar mai era ceva care o făcea să aștepte și acest lucru era legat chiar de Lon. El era captivat de munca sa și totdeauna acest lucru îi ocupase toată atenția. Munca era pe primul loc și el n-avea vreme de poezii și de seri pierdute și de legănat în balansoare pe terase. Știa că de aceea avea atât de mult succes și o parte din ea îl respecta pentru acest lucru. Dar simțea că nu e suficient. Voia altceva, ceva diferit, mai mult. Pasiune și sentimente sau poate o conversație liniștită într-o cameră cu lumânări aprinse, sau poate ceva mai simplu, ceva ce nu ar situa-o pe ea mereu pe locul doi.

Și Noah era frământat de gânduri. Pentru el, această seară reprezenta unul dintre cele mai deosebite momente pe care le trăise vreodată. În timp ce se legăna, își amintea fiecare clipă din acea seară și apoi o lua de la capăt. Tot ceea ce făcuse ea

i se părea acum senzațional, plin de semnificații.

Acum, în timp ce stătea lângă ea, se întreba dacă și ea visase la aceleași lucruri în anii în care stătuseră departe unul de celălalt. Visase ea vreodată să se mai țină de mână și să se sărute la lumina lunii? Sau mersese și mai departe și visase trupurile lor goale, care fuseseră despărțite atât de mult timp...

Privi stelele și-și aminti de nenumăratele nopți pustii pe care le petrecuse de când se văzuseră ultima oară. Faptul că ea era acolo îi trezise toate acele sentimente și i se părea imposibil să le îndepărteze. În acel moment, își dădu seama că dorea să facă dragoste cu ea și să-i primească iubirea. Acesta era lucrul de care avea nevoie.

Dar își dădu seama că asta nu se va întâmpla niciodată. Pentru că acum ea era logodită.

Allie își dădu seama din tăcerea lui că se gândea la ea și descoperi că acest lucru îi făcea plăcere. Nu știa la ce se gândește exact și de fapt n-o interesa, era suficient să știe că se gândește la ea.

Se gândi la conversația pe care au purtat-o în timpul mesei și reflectă asupra singurătății. Nu știa de ce, dar nu putea să și-l imagineze citind poezii altcuiva sau chiar mărturisindu-și visele unei alte femei. Nu părea să fie genul. Putea să fie adevărat, dar se putea și ca ea să refuze să creadă așa ceva.

Puse ceașca jos, apoi își trecu mâinile prin păr, închizându-și ochii.

— Ești obosită? o întrebă el, întrerupându-și șirul gândurilor.

— Puțin. Ar cam trebui să plec.

— Știu, spuse el sec, dând din cap.

Ea nu se ridică imediat. Luă ceașca cu ceai și bău și ultima picătură, simțindu-și gâtul încălzit. Inspiră aerul nopții. Luna era acum sus, vântul adia printre copaci și se făcea din ce în ce mai răcoare.

Apoi se uită la Noah. Cicatricea de pe chipul său era vizibilă din acea parte. Se întreabă dacă o avea din timpul războiului și apoi se gândi dacă nu fusese cumva rănit. El nu-i spusese nimic și ea nu îl întrebuse, în mare parte pentru

că nu voia să și-l imagineze rănit.

— Ar trebui să plec, spuse ea în cele din urmă, întinzându-i pătura.

Noah dădu din cap, apoi se ridică fără să îi spună vreun cuvânt. Luă pătura și amândoi se îndreptară spre mașina ei, în timp ce frunzele căzute le foșneau sub picioare. Ea vru să-și scoată jacheta pe care i-o dăduse când Noah îi deschidea ușa, dar el o opri.

— Păstrează-o, spuse el. Vreau s-o ai tu.

Nu întrebă de ce, pentru că și ea voia s-o păstreze. O îmbracă din nou și apoi își încrucișă brațele ca să se încălzească. Nu știa de ce, dar în timp ce stătea acolo, își aminti de cum ședea pe terasă după petrecerea de la liceu, așteptând să fie sărutată.

— Am petrecut o seară minunată, spuse el. Mulțumesc că m-ai găsit.

— Și eu, la fel, răspunse ea.

Apoi el își adună tot curajul de care dispunea.

— Te văd și mâine?

O întrebare simplă. Ea știa care ar trebui să fie răspunsul dacă dorea să nu-și complice viața. „Nu cred că ar trebui“, era tot ce avea de spus și totul s-ar fi terminat atunci și-acolo. Dar pentru o vreme tăcu.

Se afla față în față cu demonul alegerii, care o necăjea și o provoca. De ce nu putea să-i spună? Nu știa. Dar îl privi în ochi ca să găsească răspunsul de care avea nevoie și atunci descoperi bărbatul de care se îndrăgostise. Deodată toate îndoielile i se pulberaseră.

— Mi-ar face plăcere.

Noah fu surprins. Nu se așteptase la un asemenea răspuns. Vru s-o atingă, s-o ia în brațe, dar n-o făcu.

— Poți să fii aici pe la prânz?

— Sigur! Ce vrei să facem?

— O să vezi, răspunse el. Știi exact locul în care trebuie să mergem.

— Am mai fost vreodată acolo?

— Nu, dar este un loc deosebit.

— Unde este?

- Surpriză.
- O să-mi placă?
- La nebunie, îi spuse el.

Ea se întoarce înainte ca el să încerce s-o sărute. Nu știa dacă ar fi încercat, dar știa că, dacă ar fi făcut-o, i-ar fi fost greu să-l oprească. Nu se simțea în stare de așa ceva acum, cu toate acele gânduri care i se învălmășeau prin minte. Se strecură în mașină, respirând ușurată. El închise ușa, iar ea porni motorul. În timp ce mașina demara, ea se aplecă puțin peste geam.

— Ne vedem mâine, spuse ea și ochii îi străluciră în lumina lunii.

Noah îi făcu semn cu mâna, în timp ce ea dădea mașina cu spatele. O întoarce și apoi merse de-a lungul câmpului, îndreptându-se către oraș. Urmări mașina până când luminile farurilor dispărură după stejari, iar turuitul motorului se pierdu în depărtare. Clem veni spre el și se așeză ca să fie mângâiată, mai ales pe gât, cu mare atenție în locul în care nu se mai putea scărpinga. După ce mai rătăci cu privirea pe drum, se întoarseră împreună pe terasa din spatele casei.

Se așeză din nou în balansoar, de data aceasta singur, încercând încă o dată să rememoreze fiecare secundă din seara care tocmai trecuse. Se gândi la ea. Avea imaginea ei în fața ochilor. Îi auzea vocea. Derula întâmplările secvență cu secvență, în aceste momente nu mai simțea nevoia să cânte la chitară, nici să citească. Nu mai știa ce simte.

— E logodită, șopti el în cele din urmă și apoi tăcu ore întregi, singurul care mai scotea câte un zgomot fiind balansoarul.

Noaptea era acum liniștită, doar Clem se mai mișca, vizitându-l din când în când, controlându-l de parcă ar fi vrut să-l întrebe: „Totul e-n regulă?”

Și cândva, după miezul nopții, în acea seară senină de octombrie, tot ce se întâmplase îl copleșise și Noah fu cuprins de dor. Și dacă l-ar fi văzut cineva, ar fi zis că e un om în vârstă, care, în numai câteva ore, îmbătrânise cât într-o viață. Un om care sta ghemuit în balansoar și-și acoperea

ochii cu mâinile, plângând.

Nu știa cum să își oprească lacrimile.

TELEFOANE

Lon ridică receptorul.

Sunase la șapte, apoi la opt și jumătate și acum se uită din nou la ceas. Zece fără un sfert.

Pe unde umbla?

Știa că era acolo unde îi spusese că va fi pentru că vorbise cu directorul mai devreme. Da, se cazase și ultima oară când o văzuse, fusese pe la șase. Se dusese să ia cina, bănuise el. Nu, de-atunci n-o mai văzuse.

Lon clătină din cap și se rezemă de spătarul scaunului. Rămăsese ultimul în birou, ca de obicei, și era liniște. Dar era ceva normal când era în plin proces, chiar dacă acesta decurgea bine. Legea era pasiunea lui și orele târzii îi ofereau posibilitatea să lucreze în liniște, fără să fie întrerupt.

Știa că o să câștige procesul pentru că stăpâna legea și pentru că fermecase juriul. Întotdeauna făcea asta și nu pierdea decât arareori. O parte se datora faptului că știa să-și aleagă doar cazurile pe care le va câștiga. Ajunsese la această performanță după mulți ani de practică. Numai un grup select al orașului deținea acest statut și câștigurile sale reflectau acest lucru.

Dar cea mai importanta parte a succesului său se datora muncii asidue. Întotdeauna fusese atent la detalii, mai ales când începuse să practice avocatura. Dăduse atenție unor nimicuri, unor lucruri fără importanță, iar acum acest reflex îi intrase în sânge. Indiferent dacă era o problemă de drept sau o simplă prezentare, era foarte atent în tot ceea ce făcea și asta îi adusese la debutul carierei câteva procese câștigate, procese care păreau pierdute din start.

Și acum îl deranja un mic detaliu.

Nu în legătură cu procesul. Nu, acesta mergea perfect. Era vorba despre altceva.

Ceva care avea legătură cu Allie.

Dar, fir-ar să fie, nu putea să-și dea seama exact despre ce era vorba. Dimineață, când ea plecase, nu avea nimic. Cel puțin, așa crezuse el. Dar la puțin timp după ce primise telefonul ei, la vreo oră sau cam așa ceva, ceva făcu un clic în mintea lui. Un mic detaliu.

Detaliu.

Ceva lipsit de însemnătate? Ceva important?

Gândește-te... gândește-te... Fir-ar să fie, ce-ar putea fi?

Căuta în minte.

Ceva... ceva... *ceva ce spusese mai demult?*

Ceva ce spusese mai demult? Da, asta era. Știa el. Dar despre ce era vorba? Îi pomenise Allie ceva la telefon? Atunci începuse totul și din nou el își derula conversația în minte. Nu, nu fusese nimic neobișnuit.

Dar asta era, acum era sigur.

Ce spusese?

Călătorise bine, se cazase, făcuse niște cumpărături. Îi lăsase numărul. Cam asta fusese tot.

Atunci se gândi la ea. O iubea, nu se îndoia de asta. Nu numai că era frumoasă și încântătoare, dar devenise și sursa lui de stabilitate, cel mai bun prieten. După o zi încărcată la birou, ea era prima persoană pe care o suna. Îl asculta, râdea la momentul potrivit, parcă ar fi avut un al șaselea simț când îi spunea ceea ce dorea el să audă.

Dar mai mult decât atât, el îi admira modul în care reușea să spună ce gândește. Își aminti că, după ce ieșiseră de câteva ori, el îi spusese ceea ce le spunea tuturor femeilor cu care se întâlnea: că nu era pregătit pentru o relație serioasă. Totuși, spre deosebire de celelalte, Allie dăduse din cap și îi spusese: „Perfect“. Dar când vru să iasă pe ușă, ea îi spusese: „Dar problema ta nu sunt eu sau meseria ta, sau libertatea ta, sau orice ai crede tu că este. Tu și numai tu ești problema. Tatăl tău a reușit să facă din Hammond un nume celebru și probabil că ai fost comparat cu el toată viața. Niciodată n-ai fost tu însuși. O astfel de viață te pustiește pe dinăuntru și tu cauți pe cineva care, printr-o minune, ar reuși să umple acest gol. Dar nimeni nu poate face asta, în

afară de tine.“

În acea noapte, se gândise la ceea ce îi spusese și în dimineața următoare descoperise că avea dreptate. O sunase din nou, îi ceruse încă o șansă și, după ce insistase, ea acceptase, destul de neîncrezătoare.

În cei patru ani de când se întâlneau, ea întruchipa tot ceea ce-și dorise el vreodată și știa că ar trebui să-și petreacă mai mult timp cu ea. Dar ocupându-se de avocatură, îi era practic imposibil să-și rupă din orele de lucru. Ea îl înțelesese întotdeauna, dar pe el îl muștra conștiința că nu reușea să-și facă timp. Își promisese că, după ce se va căsători, nu va mai petrece atât de mult timp la serviciu. O să-și pună secretara să aibă grijă ca întâlnirile să nu dureze prea mult.

„Se cazase?...“

Și în minte i se aprinse un beculeț.

Se cazase, cazare... „se cazase?“

Privi în tavan. Cazare?

Da, asta era. Închise ochii și se gândi o clipă. Nu. Nimic. Atunci ce era?

„Hai, nu renunța tocmai acum! Gândește-te, fir-ar să fie, gândește-te!“

„New Bern.“

Și tocmai atunci îi veni în minte. Da, New Bern. Asta era. Acest mic detaliu sau o parte din el. Și totuși, ce mai era?

„New Bern“, se gândi el din nou și își dădu seama că numele îi suna familiar. Cunoștea orașul foarte puțin, în mare parte datorită unor procese pe care le avusese în zonă. Se oprise acolo de câteva ori, în timp ce se îndrepta spre coastă. Nimic deosebit. Nu fusese acolo niciodată împreună cu Allie.

Dar Allie mai fusese acolo...

Și chinul acela se intensifică atunci când altceva îi veni în minte.

Altceva... dar era ceva mai mult...

Allie, New Bern... și... și... ceva la o petrecere. Niște cuvinte rostite în treacăt. De mama lui Allie. Nici nu le băgase în seamă. Dar ce spusese?

Și Lon păli când își aduse aminte. Își aduse aminte de ceea ce fusese spus cu atât de mult timp în urmă. Își aduse aminte ce spusese mama lui Allie.

Spusese ceva despre Allie care fusese îndrăgostită de un tânăr din New Bern. O numise „o dragoste copilărească“. Și ce dacă, se gândise el atunci și apoi se întoarse să-i zâmbească lui Allie.

Dar ea nu zâmbise. Era supărată. Și atunci Lon bănuise că dragostea ei pentru acel tânăr fusese mult mai serioasă decât crezuse mama ei. Poate chiar mai serioasă decât dragostea pentru el.

Și acum ea era acolo. Interesant!

Lon își împreună palmele ca și cum s-ar fi rugat, lipindu-le de buze. Coincidență? S-ar putea să nu fie nimic. S-ar putea să fie exact ce spusese ea. Ar putea fi doar stresul și niște cumpărături prin magazinele de antichități. Posibil. Chiar foarte probabil.

Și totuși... și totuși... și dacă?

Lon luă în considerare și cealaltă posibilitate și, pentru prima oară după mult timp, se înspăimântă.

Și dacă? „Dacă era cu el?“

Blestemă procesul, dorindu-și să se fi sfârșit. Dorindu-și să fi plecat și el cu ea. Întrebându-se dacă-i spusese adevărul, sperând să i-l fi spus.

Și atunci se hotărî să n-o piardă. O să facă tot ce-i stă în puteri ca s-o păstreze. Era tot ce-și dorise vreodată și n-o să mai găsească alta ca ea.

Așa că, în timp ce mâinile îi tremurau, formă numărul pentru a patra și ultima oară în acea seară.

Și din nou, nimeni nu-i răspunse.

CANOE ȘI VISURI UITATE

Allie se trezi devreme în dimineața următoare, din cauza ciripitului neconținut al graurilor, și se frecă la ochi simțindu-și corpul amorțit. Nu dormise bine, se trezise după

fiecare vis și-și amintea că văzuse limbile ceasului indicând ore diferite în timpul nopții, ca și cum ar fi verificat trecerea timpului.

Dormise în jacheta moale pe care i-o dăruise el și-i simți parfumul din nou, în timp ce se gândea la seara pe care o petrecuseră împreună. Își aminti de râsetele lor sincere și de conversație și, mai ales, își aduse aminte de felul în care-i vorbise despre pictură. Fusese atât de surprinzător și totuși atât de înălțător și, pe măsură ce cuvintele îi reveneau în minte, ea își dădu seama cât de rău i-ar fi părut acum dacă în urmă cu o seară s-ar fi hotărât să nu-l mai vadă niciodată.

Privi pe fereastră și văzu păsările gălăgioase care căutau de mâncare dis-de-dimineată. Știa că Noah se trezea întotdeauna cu noaptea în cap și saluta zorile în felul lui. Știa că-i place să practice canotajul și își amintea în special de o dimineață pe care o petrecuse în canoa sa și priviseră răsăritul de soare. Trebuise să se furișeze și să sară pe fereastră ca să poată veni, pentru că părinții nu i-ar fi permis, dar n-o prinseseră și-și aminti cum Noah își strecurase brațul în jurul taliei ei și o trăsese lângă el, în timp ce zorii începeau să se ivească. „Uite-te acolo“, îi șoptise el și ea privise primul ei răsărit de soare cu capul sprijinit pe umărul lui, întrebându-se dacă ar exista un moment mai frumos decât ceea ce trăia ea atunci.

Și în timp ce se dădea jos din pat ca să-și facă baia zilnică, simți sub călcâie podeaua rece și se întrebă dacă el fusese pe râu în acea dimineață să vadă cum începe o nouă zi, gândindu-se că probabil asta și făcuse.

Avea dreptate.

Noah se trezi înainte de răsărit și se îmbracă iute cu aceiași blugi pe care îi purtase și cu o seară înainte, cu o flanelă de corp curată, o geacă albastră și ghete. Se spălă pe dinți înainte să coboare, bău un pahar de lapte în fugă și, în drum spre ușă, luă doi biscuiți. După ce Clem îl salută lingându-l de câteva ori, se îndreptă spre debarcader, acolo unde își ținea canoa. Îi plăcea să lase râul să-și desfășoare magia bine cunoscută, să îi relaxeze mușchii, să-i

încălzească tot corpul, să-i limpezească mintea.

Vechea canoe, uzată și pătată, stătea agățată de două cârlige ruginite, prinse de debarcader chiar deasupra suprafeței apei, departe de scoici. O ridică din cârlige și o așeză la picioarele sale, o cercetă și apoi o duse pe mal. După câteva mișcări precise, perfecționate de-a lungul timpului, lansă canoarea la apă, în susul râului, cu el pe post de pilot și de motor.

Simți răcoarea aproape înviorătoare a aerului atingându-i pielea și privi cerul încetșosat și în nuanțe foarte diferite: chiar deasupra capului său se înfățișa negru ca un vârf de munte, apoi de un albastru foarte variat, devenind din ce în ce mai deschis până când atingea orizontul, acolo unde griul îi lua locul. Respiră adânc de câteva ori, simțind mireasma brazilor și a apei sălcii, și căzu pe gânduri. Ceea ce făcea acum era doar o parte din ceea ce-i lipsise în vremea când trăia în nord. Din cauza orelor nenumărate în care muncea, nu-și mai petrecuse timpul prin preajma apei. Să meargă cu cortul, să se plimbe, să vâslească pe râuri, să-și dea întâlniri, să muncească... ceva trebuia sacrificat. Totuși, reușise să exploreze pe jos împrejurimile orașului New Jersey, ori de câte ori avea puțin timp, dar în paisprezece ani, nu se plimbase nici măcar o dată cu caiacul sau cu canoarea. Acesta fusese unul dintre primele lucruri pe care le făcuse când se întorsese acasă.

Când vâslea, simțea ceva special, aproape mistic, se gândea el, și acum făcea acest lucru aproape în fiecare zi. Fie că era senin și însorit, fie ca era ploaie și frig, acest lucru nu mai conta când vâslea în ritmul unei muzici numai de el știute, înaintând prin apa de culoarea fierului. Văzu o familie de țestoase cum se odihnea pe un buștean aproape înghițit de apă și urmări un bătlan ce își lua zborul, plutind chiar pe deasupra apei, înainte să dispară într-o lumină argintie care anunța răsăritul soarelui.

Vâsli spre mijlocul golfului unde privi strălucirea portocalie, care începuse să se întindă pe suprafața apei. Se opri din vâsli, străduindu-se să rămână pe loc, până când lumina începu să țâșnească printre copaci. Întotdeauna îi

plăcuse să urmărească în liniște ivirea zorilor, exista un moment când peisajul devenea spectaculos, de parcă lumea s-ar fi născut din nou. Începu să vâslească apoi cu putere, eliberându-se, pregătindu-se pentru o nouă zi.

În timp ce vâslea, întrebările îi dansau în minte, ca picăturile de apă pe o tigaie încinsă. Se gândea la Lon, la ce fel de om era, ce fel de relație aveau ei. Dar mai ales, se gândea la Allie și la motivul pentru care venise.

Când ajunsese acasă, se simți ca nou. Se uită la ceas și constată cu surprindere că trecuseră două ore. Timpul îi juca mereu feste de când era aici și totuși nu-și mai punea întrebări de genul ăsta de câteva luni. Agăță canoa ca să se zvânte, mai zăbovi câteva clipe și apoi se duse la adăpostul unde o ținea de obicei. O duse pe mal, lăsând-o la câțiva pași de apă, și, când se întoarse să meargă spre casă, observă că picioarele încă îi mai erau amorțite.

Ceața dimineții nu se risipise și știa că amorțeala din picioare era un semn că va ploua. Privi către apus și văzu nori grei care anunțau furtuna, destul de departe, totuși prezenți. Vântul nu bătea prea tare, dar el era cel care aducea norii din ce în ce mai aproape. După cum arătau, nu și-ar fi dorit să se afle undeva, sub cerul liber, când ei ar fi ajuns acolo. Drace! Cât timp mai avea? Câteva ore, poate chiar mai mult. Poate chiar mai puțin.

Făcu un duș, își schimbă blugii, o cămașă roșie, niște cizme negre de cowboy, se pieptănă și coborî în bucătărie. Spălă vasele rămase din seara precedentă, făcu puțină ordine prin casă, își făcu niște cafea și merse pe terasă. Cerul era și mai întunecat acum și el verifică barometrul. Era stabil, dar în curând o să înceapă să scadă. Cerul dinspre apus promitea acest lucru.

Învățase de mult să nu subestimeze niciodată vremea și se întreba dacă era o idee bună să iasă. Putea să înfrunte ploaia, dar cu fulgerele era altă poveste. Mai ales dacă îl prindeau pe râu. O canoe nu era cel mai potrivit loc în care să te afli atunci când electricitatea străbate aerul umed.

Își termină cafeaua, amânându-și decizia pe mai târziu. Se duse la lada cu unelte și-și luă toporul. După ce îi verifică

lama apăsând cu degetul arătător pe ea, o ascuți cu o piatră de polizor până când totul fu în regulă. „Un topor tocit este mai periculos decât unul ascuțit“, obișnuia să-i spună tatăl lui.

Își petrecu următoarele douăzeci de minute crăpând și așezând bușteni. O făcea cu îndemânare, cu lovituri precise, fără să transpire câtuși de puțin. Puse câțiva bușteni deoparte pentru mai târziu și-i duse înăuntru când termină, așezându-i lângă șemineu.

Privi din nou tabloul lui Allie și ridică mâna să-l atingă, aducându-și aminte de neîncrederea pe care-o trăise atunci când o văzuse din nou. Doamne, ce avea ea de-l făcea să se simtă astfel? Chiar și după atâția ani? Ce fel de putere avea asupra lui?

În cele din urmă se întoarse, dând din cap, și merse pe terasă. Verifică din nou barometrul. Nu se schimbase. Apoi se uită la ceas.

Allie ar trebui să ajungă în curând.

Allie ieșise din baie și era deja îmbrăcată. Mai devreme deschisese fereastra, ca să vadă cum era timpul. Nu era frig afară și ea hotărî să îmbrace o rochie de primăvară de culoare crem, cu mânecă lungă și cu guler. Era moale și comodă, mulată pe corp, dar arăta bine și își alese și niște sandale albe care îi veneau foarte bine.

Își petrecu dimineața plimbându-se prin oraș. Marea Criză făcuse și-aici ravagii, dar deja se vedeau semne ale prosperității care-și croia drum. Clădirea teatrului Masonic, cel mai vechi din stat, arăta cam dărăpănată, dar rulau niște filme destul de recente. Parcul Fort Totten era la fel ca acum paisprezece ani și ei i se păru că acei copii care se dădeau în leagăne după ce terminaseră școala arătau exact la fel. Zâmbi când își aduse aminte, gândindu-se la vremea când lucrurile erau mult mai simple. Sau cel puțin așa păreau.

Acum i se părea că nimic nu mai e simplu. Era destul de improbabil ca lucrurile să se așeze la locul lor așa cum fuseseră înainte și se întrebă ce-ar fi făcut acum dacă n-ar fi văzut niciodată articolul din ziar. Nu era prea greu să-și

imagineze, pentru că nu ieșea prea des din rutină. Era miercuri și asta însemna o partida de bridge la clubul din oraș, apoi program la Liga Tinerelor Femei, unde probabil că ar mai fi organizat o strângere de fonduri pentru școala particulară sau pentru spital. După asta, o vizită la mama ei și apoi acasă, ca să pregătească cina pentru Lon, pentru că el obișnuia să plece de la birou la șapte. Era singura seară pe săptămână în care se întâlneau în mod regulat.

Își stăpâni tristețea, sperând că într-o zi el o să se schimbe. Îi promisese de multe ori acest lucru, dar după câteva săptămâni revenea la programul obișnuit. „Nu pot să te văd diseară, draga mea, obișnuia el să-i explice. Iartă-mă, dar nu pot. O să mă revanșez altă dată.“

Ei nu-i plăcea să se certe cu el din cauza asta, mai ales pentru că știa că spune adevărul. Munca la un proces e istovitoare și înainte, și în timpul desfășurării lui, și totuși, nu se putea abține să nu se întrebe de ce îi făcuse atâta timp curte, dacă acum nu mai voia să-și petreacă timpul cu ea.

Trecu pe lângă o galerie de artă, aproape că nici n-o observă, atât de afundată în gânduri era, apoi se întoarse. Se opri în fața ușii pentru o clipă, surprinsă de cât de mult timp trecuse de când nu mai vizitase o galerie. Cel puțin trei ani, poate și mai mult. De ce evitase acest lucru?

Intră (galeria se deschisese o dată cu toate celelalte magazine de pe Front Street) și privi tablourile. Mulți dintre artiști erau de prin partea locului și în operele lor se simțea puternica influență a mării. Foarte multe peisaje cu oceanul, plaje, pelicani, corăbii vechi, remorchere, poduri și pescăruși. Dar mai ales, valuri. Valuri de toate formele, mărimile și culorile posibile, și care, după un timp, semănau toate între ele. „Artiștii erau ori lipsiți de inspirație, ori leneși“, se gândi ea.

Totuși, pe un perete, erau câteva tablouri pe gustul ei. Toate aparțineau unui artist de care nu auzise niciodată, Elayn, și părea să se fi inspirat din arhitectura insulelor grecești. În tabloul care îi plăcea cel mai mult, observă că artistul încercase intenționat peisajul cu figuri foarte mici, cu multe linii și pete mari de culoare, ca și cum n-ar fi fost o

imagine bine definită. Totuși, culorile erau vii și amestecate, atrăgând atenția, aproape indicându-i ceea ce trebuia să urmeze. Era dinamic și dramatic. Cu cât îl privea, cu atât îi plăcea mai mult și se hotărî să-l cumpere, înainte să-și dea seama că-i plăcea pentru că-i amintea de tablourile ei. Îl examinează mai îndeaproape și se gândește că poate că Noah avea dreptate. Poate că ar trebui să reînceapă să picteze.

La noua și jumătate, Allie pleacă din galerie și se duce la Hoffman-Lane, un magazin din centru. Îi trebuie câteva minute ca să găsească ceea ce căuta, în raionul de papetărie. Hârtie, cretă colorată și creioane, nu de foarte bună calitate, dar se putea lucra cu ele. Nu era ca pictura, dar era un început și, când ajunsese în camera de hotel, era foarte încântată. Se așază la masă și începu să lucreze: nimic deosebit, încerca doar să trăiască din nou acel sentiment, lăsând formele și culorile să curgă din amintirea copilăriei sale. După câteva minute în care trasă doar niște linii, făcu o schiță a străzii văzute din camera ei, surprinsă de cât de ușor făcea totul. Era ca și cum n-ar fi încetat niciodată să deseneze.

Studie schița după ce termină, mulțumită de rezultat. Se întrebă ce să mai facă și, în cele din urmă, se hotărî. De vreme ce nu avea un model, îl vizualiză în minte înainte să înceapă. Și deși îi fu mai greu decât cu strada, totul veni de la sine și începu să capete o formă.

Minutele treceau cu repeziciune. Lucra constant, dar se uita la ceas des ca să nu întârzie și termină cu puțin înainte de prânz.

Trecuseră aproape două ore, dar rezultatul o surprinse. Îți lăsa impresia că, de fapt, luase mult mai mult timp. După ce-l făcuse sul, îl puse în geantă și adună restul lucrurilor. În drum spre ușă, se privi în oglindă, simțindu-se ciudat de relaxată, neștiind exact de ce.

Coborî din nou scările și ieși pe ușă. Înainte să iasă, auzi o voce în urma ei:

— Domnișoară?

Se întoarse, știind că ei îi fusese adresată chemarea. Directorul. Același bărbat de ieri, având întipărită pe față o

expresie curioasa.

— Da?

— Ați fost căutată ieri.

Ea fu șocată.

— Da?

— Da. Toate telefoanele au fost date de către un anume domn Hammond.

„Dumnezeule!“

— M-a căutat Lon?

— Da, doamnă, de patru ori. Am vorbit cu el când m-a sunat a doua oară. Era cam îngrijorat. Spunea că este logodnicul dumneavoastră.

Schița un zâmbet, încercând să-și ascundă gândurile. De patru ori? Patru? Ce-ar putea să însemne asta? Dacă se întâmplase ceva acasă?

— A spus ceva? Era ceva urgent?

Clătină repede din cap.

— N-a spus, domnișoară, chiar n-a spus nimic. De fapt, părea foarte îngrijorat!

„Bun, se gândi ea. Asta-i bine.“ Apoi, dintr-o dată, simți un junghi în inimă. Atunci de ce atâta grabă? De ce dăduse atâtea telefoane? Îi spusese ea ceva ieri? De ce să fie atât de insistent? Nu-i stătea deloc în fire.

Se poate să fi aflat? Nu, era imposibil. Doar dacă nu a văzut-o cineva ieri și l-a sunat. Dar ar fi trebuit s-o urmărească până acasă la Noah. Nimeni n-ar fi făcut asta.

Trebuia să-l sune acum, nu trebuia să amâne sub nicio formă. Dar ciudat, nu voia să-l sune. Acesta era timpul ei și voia să și-l petreacă așa cum credea ea de cuviință. Nu plănuise să îl sune decât ceva mai târziu și nu știa de ce, dar simțea că, dacă ar fi vorbit acum cu el, și-ar fi stricat toată ziua. Și pe urmă, ce putea să-i spună? Că a mâncat târziu și că pe urmă s-a plimbat? Poate. Sau că a fost la un film? Sau...

— Domnișoară?

E aproape douăsprezece. Unde să fie? Probabil că la birou... Nu. La tribunal, își dădu ea seama și se simți dintr-o dată ușurată. Nu putea vorbi cu el, chiar dacă ar fi vrut. Era

surprinsă de propriile sentimente. Nu trebuia să simtă așa ceva, știa asta și totuși n-o deranja. Se uită la ceas, începând să joace puțin teatru.

— S-a făcut ora douăsprezece?

Directorul dădu din cap, după ce se uită și el la ceas.

— Da, e chiar fără un sfert.

— Din păcate, începu ea, acum e la tribunal și nu pot să dau de el. Dacă mai sună, puteți să-i spuneți că fac cumpărături și că o să-ncerc să-l sun eu mai târziu?

— Bineînțeles, îi răspunse acesta.

Totuși, ea putu să citească în ochii lui întrebarea: „Dar pe unde ați umblat aseară?” El știa exact când venise. Prea târziu pentru o femeie singură aflată într-un orașel, era sigură de asta.

— Mulțumesc, îi spuse ea zâmbind, v-aș fi foarte recunoscătoare.

După două minute era în mașină și se îndrepta către Noah, imaginându-și cum va decurge ziua, destul de liniștită în legătură cu acele telefoane. Ieri ar fi tulburat-o și se întrebă oare ce putea să însemne asta?

În timp ce traversa podul, la mai puțin de patru minute după ce părăsise hotelul, Lon sună de la tribunal.

APE ÎNVOLBURATE

Noah stătea în balansoarul său și-și bea ceaiul îndulcit, atent, așteptând să audă mașina și, în cele din urmă, o auzi undeva, pe șosea. Merse în fața casei și o văzu oprindu-se și parcând lângă stejar. În același loc ca și ieri. Clem lătră în semn de salut lângă ușa mașinii, agitându-și coada, iar el o văzu pe Allie făcându-i cu mâna din mașină.

Coborî, o mângâie pe Clem pe cap în timp ce aceasta scâncea, apoi se întoarse și-i zâmbi lui Noah pe când venea spre ea. Părea mai relaxată decât în ziua precedentă, mai încrezătoare și din nou el simți o ușoară strângere de inimă când o văzu. Totuși, era cumva schimbată față de ieri. Acum

îl încercau sentimente noi, nu numai amintiri. Dacă se schimbase ceva, atunci atracția lui pentru ea devenise mai puternică peste noapte, era mai intensă și asta îl făcea să se simtă puțin cam nervos în prezența ei.

Allie îl întâmpină la jumătatea drumului, ținând în mână o poșetă. Îl surprinse când îl sărută ușor pe obraz și, după ce se dădu înapoi, îl mângâie pe braț.

— Salut, îi spuse ea, cu o strălucire în ochi, unde e surpriza?

El se relaxă puțin, mulțumindu-i lui Dumnezeu pentru asta.

— Nu-mi spui nici „Bună ziua“, nici „Cum ai dormit?“

Ea zâmbi. Răbdarea nu fusese niciodată punctul ei forte.

— Bine. Bună ziua. Cum ai dormit? Și unde e surpriza?

El râse încetisor, apoi se opri.

— Allie, am o veste proastă.

— Ce e?

— Voiam să te duc într-un loc, dar cu norii ăștia care vin, nu sunt sigur dacă ar trebui să mergem.

— De ce?

— Din cauza furtunii. O să fim undeva, afară, și s-ar putea să ne ude learcă. Și pe lângă asta, s-ar putea să fie și fulgere.

— Încă nu plouă. Cât de departe este?

— În susul golfului, cam la vreun kilometru jumătate.

— Și eu n-am fost niciodată acolo?

— Nu pe un asemenea timp.

Ea se gândi o clipă, în timp ce privea în jur. Când vorbi, vocea îi era hotărâtă.

— Atunci o să mergem! Nu-mi pasă dacă plouă.

— Ești sigură?

— Absolut.

El se mai uită o dată la nori, observând că se apropiau.

— Atunci ar fi mai bine să plecăm chiar acum, spuse el. Pot să-ți duc asta în casă?

Ea dădu din cap și îi întinse poșeta, iar el alergă spre casă, intră și o așeză pe un scaun în camera de zi. Apoi luă niște pâine și o puse într-o geantă pe care o luă cu el când ieși din

casă.

Se îndreptară spre canoe, cu Allie lângă el, ceva mai aproape decât ieri.

— Și, de fapt, ce-i cu locul ăsta?

— O să vezi.

— Nu-mi dai nici măcar un indiciu?

— Ei bine, spuse el, îți aduci aminte când am plecat cu canoa și am urmărit acel răsărit de soare?

— Chiar în dimineața asta m-am gândit la el! Mi-aduc aminte că-mi venea să plâng.

— Ceea ce-ai văzut atunci o să ți se pară un nimic pe lângă ceea ce o să vezi astăzi.

— Cred că ar trebui să mă simt cu totul deosebit.

El făcu vreo câțiva pași înainte să-i răspundă:

— Tu ești deosebită, spuse el în cele din urmă și felul în care o spuse o făcu să se întrebe dacă mai voia să adauge și altceva.

Dar el nu îi mai spuse nimic și Allie zâmbi, înainte să privească în altă parte. Simți vântul atingându-i fața și observă că se mai întetise puțin.

Ajunseră la debarcader după o clipă. După ce înghesui geanta în canoe, Noah verifică rapid să vadă dacă n-a uitat nimic, apoi lansă canoa la apă.

— Pot să te ajut?

— Nu, tu doar urcă-te!

După ce se urcă, el împinse ambarcația și mai departe de mal, aproape de debarcader. Apoi pași cu grijă de pe debarcader în canoe, atent ca nu cumva s-o dezechilibreze. Allie fu impresionată de îndemânarea sa, știind că tot ceea ce făcuse el atât de repede și de ușor era cu mult mai greu decât părea.

Allie stătea în partea din față, întoarsă spre el. Când începu să vâslească, el îi spuse că astfel așezată va rata frumusețea peisajului, dar ea clătină din cap, spunând că stătea perfect acolo.

Și era adevărat.

Dacă întorcea capul, putea să vadă tot ce-și dorea, dar mai mult decât peisajul voia să-l privească pe Noah. Ea nu venise

să vadă golful, ci pe el. Cămașa lui era descheiată la câțiva nasturi și ea îi vedea mușchii pieptului încordându-se la fiecare mișcare. Mânețile îi erau suflecate și mușchii brațelor se umflau ușor. Avea mușchii aceștia bine dezvoltati pentru că vâslea în fiecare dimineață.

„E ceva deosebit“, se gândi ea. Are în el ceva de artist când face asta. Ceva natural, de parcă atunci când se afla pe apă ceva îi scăpa de sub control, ceva ce avea legătură cu ființa lui i se transmitea parcă dintr-o apă necunoscută. Când îl privea, își închipuia ce trebuie să fi gândit primii exploratori când descoperiseră această regiune.

Nu îi venea în minte nimeni care să-i semene câtuși de puțin. Era o fire complexă, aproape contradictorie în atâtea privințe și totuși atât de simplă, o combinație ciudat de erotică. În exterior, era un băiat simplu de la țară, venit acasă după război, și probabil că și el se vedea la fel. Poate că poezia îl făcea mai deosebit sau poate că valorile pe care i le transmisese tatăl său începeau să se dezvolte. Oricum, el părea să se bucure de viață mai mult decât o făceau alții și acest lucru o atrăsese chiar de la început.

— La ce te gândești?

Se simți puțin tulburată când vocea lui Noah o trezise la realitate. Își dădu seama că tăcuse de când plecaseră și-i mulțumi în gând pentru că-i oferise aceste clipe de răgaz. Întotdeauna fusese la fel de atent.

— La lucruri plăcute, răspunse ea liniștită și înțelese din ochii lui că știa că se gândește la el.

Îi plăcea faptul că știa acest lucru și spera ca și el să se fi gândit la ea.

Înțelese atunci că o atrăgea ceva, așa cum o atrăsese cu mulți ani în urmă. Se simțea astfel când îl privea, când îi vedea corpul mișcându-se. Când ochii li se întâlneau pentru o clipă, simți o fierbințeală în gât și pe sâni, roși și atunci își întoarse capul înainte ca el să-și dea seama.

— Mai e mult? întrebă ea.

— Aproape un kilometru. Nu mai mult!

Tăcere. Apoi ea spuse:

— E frumos aici. Atât de curat! Atâta liniște! E ca și cum

te-ai întoarce în timp.

— Cred că, într-un fel, așa e. Râul curge din pădure. Nu e nici măcar o fermă între izvorul lui și locul unde suntem noi, și apa e curată ca lacrima. Probabil, așa a fost dintotdeauna.

Ea se aplecă spre el.

— Spune-mi, Noah, ce-ți mai amintești din vara pe care am petrecut-o împreună?

— Îmi amintesc tot.

— Dar ceva anume?

— Nu, spuse el.

— Nu-ți amintești?

El răspunse, după o clipă, liniștit și serios.

— Nu, nu e asta. Nu e ceea ce gândești tu. Am vorbit serios când am spus că „îmi amintesc tot“. Îmi amintesc fiecare moment pe care l-am petrecut împreună și în fiecare dintre ele găsesc ceva minunat. Nu pot să aleg unul singur care să fi însemnat mai mult decât celelalte. Întreaga vară a fost sublimă, o vară pe care oricine și-ar fi dorit s-o aibă. Cum aş putea alege un moment în defavoarea altuia? Poeții descriu adesea dragostea ca pe o emoție pe care n-o putem controla, care copleșește rațiunea și bunul-simț. Așa a fost și pentru mine. Nu mi-am propus să mă îndrăgostesc de tine și mă îndoiesc că tu ai făcut asta. Dar în clipa în care ne-am întâlnit, a fost clar că niciunul din noi nu putea să controleze ceea ce se întâmpla. Ne-am îndrăgostit în ciuda tuturor deosebirilor și în acel moment s-a născut ceva unic și sublim. Pentru mine, o asemenea dragoste nu există decât o singură dată în viață și, de aceea, fiecare clipă pe care am petrecut-o împreună mi-a rămas vie în memorie. N-o să uit niciodată nimic legat de acele clipe.

Allie îl privi. Nimeni nu-i mai spusese niciodată așa ceva. Niciodată. Nu știa ce să-i răspundă și atunci rămase tăcută, cu fața îmbujorată.

— Îmi pare rău dacă te-am făcut să te simți prost, Allie. N-am vrut. Dar vara aceea a rămas în sufletul meu și așa va rămâne pentru totdeauna. Știu că între noi nu mai poate fi vorba de așa ceva, dar asta nu schimbă cu nimic ceea ce am simțit pentru tine atunci.

Ea vorbi liniștită, însuflețită de o căldură care venea din interior:

— Nu m-ai făcut să mă simt prost, Noah... Numai că nimeni nu mi-a mai mărturisit asemenea lucruri. Ceea ce mi-ai spus e frumos. Trebuie să fii poet ca să te exprimi așa cum faci tu și, cum am mai spus, ești singurul poet pe care l-am cunoscut.

Se lăsă o liniște deplină. O egretă țipă în depărtare. Un pește făcu un salt înspre mal. Mișca vâsla ritmic, formând unde care balansau barca ușor. Vântul încetase să mai bată și norii se întunecau pe măsură ce canoa se îndrepta spre o destinație necunoscută.

Allie observa tot, fiecare sunet, fiecare gând. Simțurile ei se treziră la viață, revigorând-o, și gândul îi zbură la ultimele săptămâni. Se gândi la cât de tulburată era din cauza venirii ei aici. Șocul pe care-l resimțise atunci când citise articolul, nopțile nedormite, nerăbdarea din cursul zilei. Chiar și ieri, îi fusese frică și voise să plece. Acea încordare dispăruse încetul cu încetul și fusese înlocuită de altceva; se simțea bucuroasă, în timp ce plutea în tăcere în canoa roșie.

Se simțea ciudat de mulțumită că venise, fericită că Noah devenise genul de bărbat exact așa cum sperase ea, fericită că va trăi mereu cu acest gând. În ultimii ani, văzuse mult prea mulți bărbați distruși de război sau de timp, sau de bani. Era nevoie de multă putere ca să-ți stăpânești pasiunea interioară și Noah reușise acest lucru.

Aceasta era o lume a oamenilor care munceau, nu a poezilor, și celorlalți li se părea greu să-l înțeleagă pe Noah. America era în plin avânt acum, toate ziarele spuneau asta și oamenii se grăbeau să meargă înainte, să scape de ororile războiului. Ea le înțelegea motivele, dar ei se grăbeau asemenea lui Lon, muncind până târziu ca să obțină profituri, neglijând lucrurile care făceau lumea mai frumoasă.

Știa ea pe cineva în Raleigh care își făcea timp ca să-și repare casa? Sau care citea Whitman sau Eliot și care-și crea în minte imagini, plăsmuiri ale spiritului? Sau care privea răsăritul dintr-o canoa? Acestea nu erau lucruri care făceau

societatea să prospere, dar ea simțea că nu trebuiau considerate ca lipsite de importanță. Ele te făceau să crezi că merită să trăiești.

La fel gândea ea și despre artă, deși își dăduse seama de acest lucru numai când venise aici. Sau își amintise. Pe vremuri, știuse asta și din nou se certă pentru că uitase un lucru atât de important, precum crearea frumuseții. Destinul ei era să picteze, acum era sigură. Sentimentele ei din această dimineață i-o confirmaseră și știu că, orice s-ar întâmpla, o să mai încerce o dată. O încercare cinstită, indiferent de ceea ce ar fi crezut ceilalți.

Oare Lon o s-o încurajeze? Își aminti că-i arătase unul dintre tablourile ei cu vreo câteva luni în urmă, după ce ieșiseră de câteva ori împreună. Era o pictură abstractă și voia să simbolizeze gândul. Într-un fel, semăna cu tabloul de deasupra șemineului lui Noah, cel pe care Noah îl înțelesese atât de bine, deși era poate o abordare mai puțin pasională. Lon îl privise, aproape că-l studiasse și apoi o întrebase ce ar trebui să reprezinte. Nu se mai deranjase să-i răspundă.

Își scutură capul, știind că nu era foarte cinstită. Îl iubea pe Lon și-l iubise întotdeauna, dar din alte motive. Deși nu era ca Noah, Lon era un om bun, genul de bărbat cu care știuse dinainte că se va mărita. Cu Lon n-ar fi avut nicio surpriză și se simțea bine știind ce va aduce viitorul. O să fie un soț bun, iar ea o soție la fel de bună. O să aibă căminul lângă prieteni și lângă familie, o să aibă copii și un loc respectabil în societate, întotdeauna își închipuise că va avea o astfel de viață, viața pe care și-o dorea. Și deși relația lor nu putea fi descrisă ca una pasională, ea se convinsese cu mult timp în urmă că într-o relație nu era nevoie să fii împlinit, chiar dacă era vorba despre persoana cu care intenționezi să te căsătorești. Pasiunea se va stinge în timp și îi vor lua locul prietenia și înțelegerea. Ea și Lon aveau aceste lucruri și ea se gândise că nu mai era nevoie și de altceva.

Dar acum, când îl privea pe Noah cum vâslește, începuse să-și pună întrebări. El era pasional în tot ceea ce făcea, în tot ceea ce era și se surprinse gândindu-se la el într-un fel nepotrivit pentru o femeie logodită. Încercă să nu-l fixeze

prea des și își feri privirea, dar îi era greu din cauza modului în care el se mișca.

— Am ajuns, îi spuse Noah, în timp ce ducea canoa pe apă către niște copaci de pe mal.

Allie privi în jur, fără să vadă nimic.

— Unde e?

— Aici, spuse el din nou, îndreptându-se către un copac bătrân care se prăbușise și acoperea priveliștea unei poienite aproape ascunsă privirii. Îndreptă canoa pe lângă copac și amândoi trebuiră să-și coboare capetele ca să nu se lovească.

— Închide ochii, îi șopti el și Allie îl ascultă, acoperindu-și fața cu mâinile.

Auzi susurul apei și simți mișcarea canoei în timp ce mergea înainte, îndepărtându-se de cursul apei.

— Gata, spuse el în cele din urmă și se opri din vâslit. Acum poți să îi deschizi!

LEBEDE ȘI FURTUNI

Stăteau în mijlocul unui mic lac format pe Brices Creek. Nu era mare, avea vreo douăzeci de metri lungime și ea fu surprinsă că nu-l văzuse cu numai câteva clipe în urmă.

Era mirific. Erau înconjurați de lebede de tundră și de găște sălbatică. Erau cu miile. Păsările stăteau una lângă alta și, în unele locuri, nici nu se mai vedea apa. De la depărtare, stolurile de lebede semănau cu niște aisberguri.

— O, Noah, șopti ea în cele din urmă, e superb!

Rămaseră tăcuți mult timp, urmărind păsările. Noah îi arătă niște puișori de-abia ieșiți din găoace, care se țineau după un stol de găște de lângă mal, chinându-se să rămână aproape de ele.

În timp ce Noah înainta cu canoa pe apă, în jurul lor se auzeau țipete și ciripituri. Păsările păreau să nu îi observe. Singurele deranjate erau acele păsări care trebuiau să se ferească din calea canoei. Allie se întinse să atingă vreo câteva păsări rămase în apropiere și simți penele gădilându-i

degetele.

Noah luă rucsacul cu pâine pe care îl adusese și i-l dădu lui Allie. Ea împrăștie pâinea, fiind atentă mai ales cu pușorii, râzând și zâmbind atunci când aceștia înotau învârtindu-se pe loc în goana după mâncare.

Rămaseră acolo până când, în depărtare, se auzi bubuitura tunetului, înfundată, dar puternică, și amândoi știură că era timpul să plece.

Noah reveni pe cursul principal, vâslind cu și mai multă putere decât mai devreme. Ea era încă uimită de ceea ce văzuse.

— Noah, ce fac ele aici?

— Nu știu. Știu că lebedele din nord migrează pe lacul Matamuskeet în fiecare iarnă, dar cred că de data asta au venit aici. Nu știu de ce. Poate că din cauza vreunei ninsori timpurii. Sau poate că s-au rătăcit. Oricum, cunosc ele drumul înapoi.

— N-o să rămână aici?

— Mă îndoiesc. Sunt ghidate de instinct și ăsta nu e locul lor. Unele găște s-ar putea să rămână aici peste iarnă, dar lebedele se vor întoarce la Matamuskeet.

Noah vâsli cu putere, în timp ce norii negri își făceau simțită prezența chiar deasupra lor. În curând, începu să plouă, câteva picături la început, apoi din ce în ce mai tare. Fulgere... tăcere... apoi, tunete. Ceva mai puternice de data aceasta. Cam la vreo zece kilometri depărtare. Ploua din ce în ce mai tare și Noah vâslea și mai puternic, iar mușchii i se încordau la fiecare mișcare.

Picături și mai dese.

Cădeau...

Cădeau bătute de vânt...

Cădeau des și cu putere... Noah vâslea... întrecându-se cu cerul... și totuși udându-se... blestemând... pierzând lupta cu Mama Natură.

Ploua de-a binelea și Allie privea cum cade în rafale oblice, încercând să sfideze gravitatea, în timp ce picăturile erau purtate de vântul din vest care șuiera pe deasupra copacilor. Cerul se întunecă și mai tare și stropi mari și grei cădeau din

nori. Stropi ca de uragan.

Lui Allie îi plăcea ploaia și, pentru o clipa, își lăsă capul pe spate ca să simtă picăturile pe față. Știa că rochia va fi în câteva minute îmbibată cu apă, dar nu-i păsa. Se întrebă însă dacă el o să observe, apoi se gândi că probabil o făcuse deja.

Își trecu mâinile prin păr, simțindu-l ud. Chiar și prin ploaie, putea să-i audă respirația accelerată și gâfâitul lui o excită într-un fel cum nu mai simțise de ani de zile.

Un nor se scutură chiar deasupra lor și ploaia se porni și mai tare. Mai tare decât văzuse ea vreodată. Allie privi în sus și râse, renunțând la orice încercare de a nu se lăsa udată și făcându-l pe Noah să se simtă și mai bine. Nu știa ce să creadă. Chiar dacă se hotărâse să vină, se îndoia de faptul că s-ar fi așteptat să fie întâmpinată de o asemenea furtună.

Ajunseră la debarcader în câteva minute și Noah apropié canoaa de punte, pentru ca Allie să poată păși. O ajută să se ridice, apoi sări și el și trase canoaa la mal destul de aproape ca să nu fie luată de curentul apei. O legă de debarcader, pentru orice eventualitate, știind că nu mai contau câteva minute în plus petrecute în ploaie.

În timp ce lega canoaa, o privi pe Allie și rămase cu respirația întretăiată. Era incredibil de frumoasă stând acolo și așteptându-l, privindu-l, simțindu-se în largul ei sub perdeaua de picături. Nu încercă să se adăpostească și el îi observă forma sânilor prin țesătura rochiei care i se lipise de corp. Nu era o ploaie rece, dar el îi văzu sfârcurile tari și ieșite în evidență, ca niște pietricele. Simți că începea să se excite și se întoarse repede, jenat și muștrându-se, bucuros că ploaia acoperea toate acele sunete. Când termină și se ridică, Allie îl apucă de mână, fapt care-l luă prin surprindere. În ciuda ploii, nu se grăbiră spre casă și Noah își imagină cum ar fi să-și petreacă noaptea cu ea.

Și Allie se gândea la el. Îi simți căldura mâinilor și se întrebă cum ar fi ca ele să-i atingă corpul, întregul corp, mângâindu-i pielea încet. Numai gândul și o făcu să tragă aer în piept, își simți sfârcurile întărindu-se, iar între picioare simți o căldură neobișnuită.

Atunci își dădu seama că, într-adevăr, ceva se schimbaseră de când venise aici. Și deși nu putea să indice momentul exact, ieri după cină sau astăzi în canoe, sau când priviseră lebedele, sau poate chiar acum când mergeau ținându-se de mână, își dădu seama că se îndrăgostise din nou de Noah Taylor Calhoun și niciodată, poate că niciodată nu încetase să-l iubească.

Când ajunseră la ușă, între ei nu mai exista nicio urmă de jenă și intrară amândoi, oprindu-se în hol cu hainele din care picura apă.

— Ți-ai adus haine de schimb?

Ea clătină din cap, încă simțind acel val de emoții, întrebându-se dacă pe fața ei se citea ceva.

— Cred că am să găsesc ceva pe-aici ca să poți să te schimbi. S-ar putea să-ți fie cam mari, dar țin de cald.

— Nu contează, spuse ea.

— Mă întorc imediat.

Noah se descălță de ghete și apoi alergă pe scări, coborând după numai un minut. Aducea într-o mână o pereche de pantaloni de bumbac și o bluză cu mânecă lungă, iar pe celălalt braț o pereche de blugi și o cămașă albastră.

— Uite, spuse el, întinzându-i pantalonii de bumbac și bluza. Poți să te schimbi în dormitorul de la etaj. Sunt prosoape în baie, dacă vrei să faci un duș.

Îi mulțumi zâmbindu-i și urcă scările, simțind cum o urmărește cu privirea. Intră în dormitor și închise ușa, apoi puse pantalonii și bluza pe pat și se dezbracă de hainele ude. Se duse așa la șifonier și găsi un umerăș pe care-și puse rochia și lenjeria de corp; apoi îl duse în baie ca să nu picure pe podeaua de lemn. Simți o emoție ascunsă când se gândi că umbla dezbrăcată prin camera în care dormea el.

Nu vru să facă duș după ce fusese în ploaie. Îi plăcea senzația care o simțea pe piele; îi amintea de cum obișnuiau să trăiască oamenii înainte. Natural. Ca și Noah. Se îmbracă în hainele lui, înainte să se privească în oglindă. Pantalonii îi erau mari, dar rezolvă acest lucru îndesându-și bluza în ei, apoi le întoarse manșetele ca să nu îi târâie pe jos. Gulerul

cămășii era puțin rupt și aproape că-i cădea de pe umăr, dar ei îi plăcea cum îi venea. Își suflecă mânecile aproape până la coate, căută într-un sertar, găsi o pereche de șosete și apoi se duse în baie să caute o perie.

Își pieptănă părul ud numai cât să și-l descurce, lăsându-l să cadă în voie pe umeri. Se privi în oglindă și-și dori să fi avut o clamă sau câteva agrafe.

Și niște farduri. Dar ce putea face? Mai avea puțin fard la ochi și se aranjă pe cât putu cu un șervețel.

Când termină, se mai uită o dată în oglindă și se simți frumoasă, în ciuda tuturor neajunsurilor, și coborî în camera de zi.

Noah era acolo, stând pe vine în fața focului și făcând tot posibilul să-l ațâțe. Nu o văzu când intră și ea putu să-l privească în voie, în timp ce era ocupat. Se schimbase și el și arăta bine: avea umerii lați, părul ud îi venea puțin peste guler, iar blugii îi stăteau strânși.

Scurmă în foc, mișcând buștenii, și mai adăugă puțin combustibil. Allie se sprijini de tocul ușii, cu picioarele încrucișate și îl sorbea din priviri. După câteva minute, izbucniră și flăcările puternice. El se întoarse într-o parte ca să aranjeze buștenii și o zări cu coada ochiului. Se întoarse imediat spre ea.

Chiar și purtând hainele lui, tot frumoasă rămânea. Apoi se întoarse, reîncepând să așeze buștenii.

— Nu te-am auzit când ai venit, spuse el, încercând să ia un ton normal.

— Știu. Nici nu aveai cum.

Știa la ce se gândea și i se păru amuzant să vadă cât de tânăr părea.

— De când stai aici?

— De câteva minute.

Noah își șterse mâinile de pantaloni și apoi arătă spre bucătărie:

— Pot să te servesc cu niște ceai? Am pus apa la fiert când ai urcat tu în dormitor.

Puțină conversație, orice, numai să-și păstreze mintea limpede. Dar, fir-ar să fie, cum îl privea...

Se gândi o clipă și îl văzu cum se uita la ea, în timp ce simțurile i-o luau razna.

— N-ai ceva mai tare sau e prea devreme ca să bem ceva?
El zâmbi.

— Am niște coniac în cămară. Ți-ar plăcea?

— Minunat.

Se îndreptă către bucătărie și Allie îl urmări cum dispărea, în timp ce-și trecea mâna prin păr.

Tunetul bubui cu putere și afară se porni o ploaie și mai puternică. Allie auzi vuietul pe acoperiș și trosnetul lemnurilor în mijlocul flăcărilor jucăușe care luminau camera. Se întoarse către fereastră și, doar pentru o secundă, văzu pe cer o săgeată luminoasă. Câteva clipe mai târziu, se auzi o altă bubuitură. Mult mai aproape de data asta.

Luă o pătură de pe canapea și se duse pe covorașul din fața focului. Se așeză turcește și se înveli cu pătura, până când simți că stătea confortabil și începu să privească dansul flăcărilor. Noah se întoarse, o văzu și veni să se așeze lângă ea. Puse pe jos cele două pahare și turnă în fiecare puțin coniac. Afară, cerul se întuneca din ce în ce mai tare.

Din nou se auzi un tunet. Asurzitor. Furtuna era acum în toi și vântul biciuia picăturile de ploaie răspândindu-le în cercuri.

— Afară e o adevărată furtună, spuse Noah, în timp ce privea cum se izbesc picăturile de ploaie de ferestre.

El și Allie stăteau acum aproape unul de celălalt, fără să se atingă totuși, și Noah îi urmări pieptul ridicându-se ușor la fiecare respirație, imaginându-și încă o dată cum ar fi să îi atingă trupul, apoi își alungă această imagine din minte.

— Îmi place, spuse ea, sorbind din pahar. Întotdeauna mi-au plăcut furtunile. Chiar și atunci când eram mică.

— De ce?

Trebuia să spună orice, numai să-și păstreze echilibrul.

— Nu știu. Întotdeauna mi s-au părut romantice.

Tăcu preț de câteva clipe și Noah privi flăcărilor care se reflectau în ochii ei de culoarea smaraldului. Apoi ea spuse:

— Ți amintești cum am stat împreună și am privit furtuna cu vreo câteva nopți înainte să plec?

— Bineînțeles.

— Mi-am amintit acele momente mereu, după ce am ajuns acasă. Întotdeauna m-am gândit cum arătai în acea noapte. Așa mi-ai rămas întipărit în memorie pentru totdeauna.

— M-am schimbat mult?

Ea mai sorbi puțin coniac și simți cum se încălzește. Îi atinse mâna când îi răspunse:

— Nu chiar. Cel puțin, nu din câte îmi amintesc eu. Bineînțeles că au trecut niște ani, ai mai multă experiență, dar încă mai ai aceeași sclipire în ochi. Încă mai citești poezii și iubești apa. Și păstrezi aceeași blândețe pe care nici măcar războiul n-a putut să ți-o ia.

El se gândi la ce-i spusese și simți degetele ei plimbându-i-se pe mână, iar cu arătătorul trasa ceruțele.

— Allie, mai devreme m-ai întrebat ce-mi amintesc eu din acea vară. Tu ce-ți amintești?

Trecu ceva vreme până să răspundă. Vocea ei părea să vină de undeva, de departe.

— Mi-amintesc cum făceam dragoste. E ceea ce-mi amintesc cel mai bine. Ai fost primul bărbat din viața mea și a fost chiar mai minunat decât mi-aș fi putut imagina eu vreodată.

Noah bău și el puțin coniac, rememorând, trezind din nou vechi amintiri și apoi deodată scutură din cap. Era mult prea greu de suportat. Ea continuă:

— Mi-aduc aminte că înainte mi-a fost atât de teamă, încât tremuram, dar în același timp eram atât de excitată. Mă bucur atât de mult că tu ai fost primul și că ne-am împărtășit dragostea.

— Și eu mă bucur.

— Și ție ți-a fost la fel de teamă?

Noah dădu din cap fără să vorbească și ea zâmbi, apreciindu-i sinceritatea.

— Așa mă gândeam și eu. Întotdeauna ai fost timid. Mai ales la început. Mi-aduc aminte că m-ai întrebat dacă am un prieten și, când ți-am spus că am, abia dacă mi-ai mai vorbit.

— Nu voiam să mă bag între voi.

— Până la urmă, tot te-ai băgat, în ciuda inocenței tale

declarate, spuse ea zâmbind. Și mă bucur că ai făcut asta.

— Până la urmă, când i-ai spus despre noi?

— După ce-am ajuns acasă.

— Ți-a fost greu?

— Deloc. Te iubeam.

Îl strânse de mână, apoi îi dădu drumul și veni mai aproape de el. Își trecu mâna pe sub brațul lui și-și odihni capul pe umărul lui. El simți parfumul fin al ploii pe pielea caldă.

— Ți amintești când m-ai condus acasă după festival? Te-am întrebat dacă ai vrea să ne mai întâlnim. Ai dat doar din cap și n-ai scos un cuvânt. N-ai fost prea convingător.

— Nu mai întâlnisem pe nimeni ca tine. Nu știam, nu știam ce să zic.

— Știu. Niciodată n-ai putut să te ascunzi. Întotdeauna te-au trădat ochii. Aveai cei mai frumoși ochi pe care i-am văzut vreodată.

Tăcu, își înălță capul de pe umăr și-l privi în ochi. Când vorbi, vocea îi devenise o șoptă.

— Cred că în vara aceea te-am iubit mai mult decât am iubit pe oricine altcineva.

Un fulger spintecă din nou cerul. În momentele de tăcere de dinainte de tunet privirile li se întâlniră din nou și încercară să dea uitării cei paisprezece ani, amândoi simțind că se schimbaseră ceva față de ziua precedentă. Când tunetul se făcu în sfârșit auzit, Noah oftă și-și întoarse privirile de la ea către fereastră.

— Îmi doresc să fi putut să citești scrisorile pe care ți le-am scris, spuse el.

Ea tăcu mult timp.

— N-a depins numai de tine, Noah! Nu ți-am spus, dar, după ce am ajuns acasă, ți-am scris o mulțime de scrisori. Numai că nu ți le-am trimis niciodată.

— De ce? întrebă Noah, surprins.

— Cred că m-am temut prea tare.

— De ce?

— M-am temut că poate dragostea noastră nu era atât de reală, pe cât am crezut eu că este. Că poate m-ai uitat.

— Niciodată! Nu mi-a trecut prin minte nicicând așa ceva.

— Acum știu asta. Pot să-mi dau seama numai când mă uit la tine. Dar atunci lucrurile stăteau altfel. Erau așa de multe probleme pe care nu le înțelegeam, pe care mintea unei fete nu le putea stăpâni!

— Ce vrei să spui?

Ea făcu o pauză adunându-și gândurile.

— Când n-am primit nicio scrisoare de la tine, n-am știut ce să mai cred. Mi-aduc aminte că i-am spus celei mai bune prietene ce s-a întâmplat în acea vară și ea mi-a zis că tu ai obținut ce-ai vrut și că nu era de mirare că nu mi-ai scris. N-am crezut că erai așa, niciodată n-am crezut asta, dar auzind-o și gândindu-mă la tot ceea ce ne despărțea, m-am gândit că acea vară însemnase poate mai mult pentru mine decât însemnase pentru tine... Și pe urmă, în timp ce-mi treceau prin cap toate gândurile astea, am primit vești de la Sarah. Mi-a scris că ai plecat din New Bern.

— Fin și Sarah au știut întotdeauna unde eram.

Ea ridică mâna, încercând să-l oprească.

— Știu, dar nu i-am întrebat niciodată. Am presupus că ai plecat din New Bern ca să începi o viață nouă, fără mine. Altfel de ce nu mi-ai fi scris? Sau nu m-ai fi sunat? Sau n-ai fi venit să mă vezi? Noah își feri privirea fără să răspundă și ea continuă: N-am știut și cu timpul rana a început să se vindece și mi-a fost mai ușor s-o las să treacă. Cel puțin, așa am crezut. Dar în fiecare băiat pe care l-am întâlnit în anii următori, mi-am dat seama că te căutam pe tine și, când sentimentele deveneau prea puternice, îți mai scriam o scrisoare. Dar nu ți le-am trimis de teamă să nu aflu ceva. Probabil că tu deja îți vedeai de viața ta și nu voiam să cred că ai putea iubi pe altcineva. Voiam să-mi amintesc de noi așa cum fuseserăm în acea vară. Nu voiam să pierd acest sentiment.

Vorbise atât de dulce, atât de inocent, încât Noah vru s-o sărute când termină. Dar n-o făcu. Se luptă cu acel instinct și-l alungă, știind că nu de asta avea ea nevoie. Și totuși, ea i se părea atât de minunată, când îl atingea...

— Ultima scrisoare ți-am scris-o acum câțiva ani. După ce

l-am cunoscut pe Lon, i-am scris tatălui tău ca să aflu unde ești. Dar trecuse atâta timp de când nu te văzusem, încât nu mai credeam că ești acolo. Și cu războiul ăsta...

Vocea îi pieri și amândoi tăcură, cufundați în gânduri. Fulgerul luminează din nou cerul, înainte ca Noah să rupă tăcerea.

— Îmi doresc s-o fi trimis oricum.

— De ce?

— Ca să am o veste de la tine. Să știi ce-ai mai făcut.

— S-ar fi putut să fi fost dezamăgit. Viața mea nu e prea interesantă. Și, pe urmă, nu mai sunt cea pe care ți-o amintești tu.

— Te-ai schimbat, chiar în bine, fața de cum te știam eu, Allie!

— Ești drăguț, Noah!

În acel moment el vru să tacă, știind că, dacă și-ar fi păstrat cuvintele pentru el, ar fi rămas cumva stăpân pe situație, la fel de stăpân pe cât fusese timp de paisprezece ani. Dar acum sentimentul îl copleșise și el renunțase, sperând că într-un fel sau altul asta îi va aduce în punctul de unde pleaseră cu mult timp în urmă.

— Nu spun toate astea doar pentru că sunt drăguț. O spun pentru că te iubesc acum, așa cum te-am iubit întotdeauna. Mai mult decât crezi tu.

Un buștean trosni trimitând scânteii în jurul șemineului și amândoi priviră jarul care fumează, aproape stins. Trebuia pus un alt buștean în foc, dar niciunul nu se mișcă.

Allie mai sorbi puțin coniac și începu să-i simtă efectul. Dar nu numai alcoolul o făcea să-l țină pe Noah puțin mai strâns și să-i simtă căldura trupului. Privind pe fereastră, văzu că norii erau aproape negri.

— Stai să mai pun niște lemne pe foc, spuse Noah, care simțea nevoia să își limpezească puțin gândurile și ea îi dădu drumul.

Se duse lângă șemineu, deschise grilajul și mai puse câteva lemne. Aranjă lemnul ars cu vătraiul, asigurându-se că lemnele abia puse o să ia repede foc.

Flacăra începu din nou să crească și Noah se întoarse

lângă ea. Se cuibări din nou lângă el, lăsându-și capul pe umărul lui, la fel ca și înainte, fără să vorbească, mângâindu-i ușor pieptul cu mâna. Noah veni mai aproape și-i șopti la ureche:

— Asta-mi amintește cum eram pe vremuri, când eram tineri.

Ea îi zâmbi, gândindu-se la același lucru, și amândoi priviră focul și fumul, ținându-se în brațe.

— Noah, nu m-ai întrebat niciodată, dar vreau să știi un lucru.

— Ce?

— Că n-a mai existat un alt bărbat, Noah! Nu numai că ai fost primul. Ai fost singurul bărbat din viața mea. Nu mă aștept ca și tu să-mi spui același lucru, dar voiam să știi.

Noah rămase tăcut, privind în altă direcție. Ea privi focul și simți că-i este și mai cald. Mâna ei alunecă pe mușchii ce se ghiceau pe sub cămașă, simțindu-i tari și neclintiți, în timp ce corpurile li se lipeau unul de celălalt.

Își aminti de alt moment în care fuseseră îmbrățișați ca acum și se gândiseră că era pentru ultima oară. Stăteau pe un dig care fusese construit ca să oprească apele râului Neuse. Ea plângea pentru că socotea că nu se vor mai întâlni niciodată și se întreba cum ar mai putea fi vreodată fericită. În loc să-i răspundă, el îi strecurase un bilețel în mână, bilețel pe care ea îl citise pe drum spre casă. Îl păstrase și uneori îl citea pe tot sau doar câte un fragment. Pe unul îl citise pe puțin de o sută de ori și chiar acum îi venea în minte, fără să știe de ce. Suna cam așa:

Despărțirea ne doare atât de tare pentru că sufletele noastre sunt îngemănate. Poate că așa au fost întotdeauna și vor mai fi. Poate că înainte de această viață am mai trăit o mie de vieți împreună și în fiecare dintre ele ne-am întâlnit. Și poate că de fiecare dată am fost despărțiți din aceleași motive. Asta înseamnă că acest rămas-bun este și pentru cei zece mii de ani, dar el reprezintă în același timp un preludiv la ceea ce va urma.

Când te privesc, îți văd frumusețea și grația, și știu că ele au căpătat forță cu fiecare viață pe care ai trăit-o. Și știu că mi-am petrecut fiecare viață înainte de aceasta, căutând. Nu pe cineva ca tine, ci chiar pe tine, pentru că sufletele noastre trebuie să fie pentru vecie împreună. Și pe urmă, pentru un motiv pe care nici unul din noi nu-l înțelege, am fost siliți să ne luăm la revedere.

Mi-ar plăcea să-ți pot spune că totul se va rezolva și promit să fac tot ce-mi stă în puteri. Dar dacă n-o să ne mai întâlnim niciodată și aceasta este într-adevăr o despărțire, știu că ne vom mai vedea din nou și poate că destinul ce ne e scris se va schimba și n-o să ne iubim numai în acea viață, ne vom iubi și pentru viețile care au trecut.

„Ar putea fi adevărat? se întrebă ea. Ar putea avea dreptate?“ Nu încetase niciodată să creadă în asta, întotdeauna voise să se țină de promisiune, în cazul în care ea era adevărată. Gândul o ajutase în multe clipe grele. Dar faptul că era acum acolo părea să întărească teoria că le era scris să fie mereu despărțiți. Doar dacă nu cumva li se schimbaseră destinul de când fuseseră ultima oară împreună.

Și poate că se schimbaseră, dar ea nu voia să vadă. Se ghemui lângă el și-i simți brațul strâns în jurul trupului ei. Și corpul începu să-i tremure cu aceeași nerăbdare pe care o simțise și prima oară când fuseseră împreună.

I se părea atât de normal să se afle acolo. Totul părea perfect. Focul, băutura, furtuna – nici nu putea fi ceva mai firesc. Era ca o magie și parcă toți acei ani în care fuseseră despărțiți nu mai contau.

Fulgerele spintecau cerul afară. Focul dansa printre lemnele care se albiseră de încinse ce erau, împrăștiind astfel căldura. Ploaia de octombrie curgea în șiroaie pe ferestre, acoperind orice alt sunet. Și atunci dădură uitării tot ceea ce reprezentase pentru ei o luptă continuă în ultimii paisprezece ani. Allie își înălță capul de pe umărul lui, îl privi cu ochii înțețoșați și Noah o sărută încet pe buze. Ea ridică mâna și-i

atinse obrazul, mângâindu-l tandru cu degetele. El se aplecă încet și o sărută din nou la fel de atent și de tandru, iar ea îi răspunse la sărutări, simțind cum anii ce-i despărțiseră se mistuiau în focul pasiunii.

Închise ochii și lăsă buzele întredeschise în timp ce el își plimba degetele de-a lungul brațelor ei încetișor, gingaș. O sărută pe gât, pe obraji, pe pleoape și ea îi simți urma umedă a gurii acolo unde buzele o atinseseră. Îi luă mâna și i-o duse către sâni și aproape că suspină când el o atinse prin țesătura subțire a bluzei.

Întreaga lume se transformase într-un vis când ea se trase puțin de lângă el, cu lumina focului reflectându-i-se pe față. Fără să scoată un cuvânt, începu să-i desfacă nasturii de la cămașă. El o privi și-i ascultă respirația în timp ce ea cobora din ce în ce mai jos. La fiecare nasture, el îi simțea degetele atingându-i pielea și, când în cele din urmă termină, ea îi zâmbi. O simți strecurându-și mâinile înăuntru, atingându-l pe cât putea de delicat și o lăsă să-i cerceteze corpul. Era înfierbântat și ea își trecu mâna peste pieptul său umed, mângâindu-i părul. Aplecându-se, îl sărută încetișor pe gât în timp ce încerca să-i scoată cămașa, blocându-i astfel mâinile la spate. Își ridică puțin capul, lăsându-l să o sărute în timp ce scăpa de mânecile cămășii.

Și apoi se întinse spre ea. Îi ridică bluza și-și plimbă degetele încet de-a lungul pântecelui, înainte să-i ridice brațele și s-o dezbrace. Aproape că i se tăie respirația când el alunecă în jos și o sărută între sâni, plimbându-și limba ușor spre gât. O mângâie pe spate, pe brațe, pe umeri și ea simți trupurile lor încălzite cum se apropie și se lipesc. O sărută pe gât și apoi o mușcă încetișor când ea se ridică lăsându-l să-i scoată pantalonii. Găsi fermoarul pantalonilor lui și-l desfăcu, și-l urmări în timp ce și-i scotea. Cu o mișcare simplă, trupurile lor dezgolite se apropiară în sfârșit, amândoi tremurând, aducându-și aminte de ceea ce trăiseră odată.

El își plimbă limba de-a lungul gâtului ei, în timp ce mâna îi mângâia pielea fină și înfierbântată a sânilor, coborând pe pânțele, pe buric și urcând din nou. Părul ei strălucitor

atrăgea lumina care-l făcea să sclipască. Era de-a dreptul șocat de frumusețea ei. Pielea îi era fragedă și frumoasă, aproape strălucitoare în lumina flăcărilor. Îi simți mâinile pe spate, chemându-l.

Se lăsă pe spate, aproape de foc și căldura părea să îngreuneze aerul. Spatele ei se arcui puțin când el veni deasupra ei cu o mișcare firească. Stătea sprijinindu-se în mâini deasupra ei, iar genunchii lui Allie îi înconjurară soldurile. Ea își înălță capul și-l sărută pe bărbie și pe gât, respirând accelerat, lingându-i umerii și gustându-i sudoarea trupului.

Îi trecu degetele prin păr în timp ce el rămăsese deasupra ei, cu mușchii brațelor încordați din cauza efortului. Privindu-l în ochi, ea încercă să-l atragă mai aproape, dar el rămase neclintit, își coborî trupul încet și-și mângâie pieptul încet de ea, iar ea își simți corpul arzând de nerăbdare. El continuă, iar și iar, sărutându-i fiecare părticică a corpului, ascultându-i suspinele în timp ce se mișca deasupra ei.

Făcu asta până când ea nu mai suportă și, când în cele din urmă se uniră într-o singură ființă, ea țipă înfigându-și degetele adânc în spatele lui. Își îngropă fața în gâtul său și-l simți adânc în ființa sa, îi simți puterea și blândețea, îi simți sufletul și trupul. Se mișca într-un ritm cu el, lăsându-l s-o ducă unde voia, acolo unde își dorea să fie.

Deschise ochii și-l privi în lumina focului, minunându-se de frumusețea lui în timp ce el se mișca deasupra ei. Îi văzu trupul strălucind de sudoare și urmări picături mici care i se prelingeau pe piept și picurând pe ea, asemenea ploii de afară. Și cu fiecare picătură, cu fiecare respirație, ea simți că toate responsabilitățile, toate aspectele vieții ei dispar ca înghițite de ceață.

Trupurile lor arătau tot ceea ce le fusese dat și tot ceea ce le fusese luat și ea fu răsplătită cu o senzație cum nu crezuse vreodată că există. Și această senzație se prelungi, răscolindu-i trupul și încălzind-o până când în cele din urmă se stinse și ea se strădui să-și recapete respirația în timp ce tremura alături de el. Dar când acest moment se sfârși, un altul începu și ea simțea totul în secvențe lungi, unul imediat

după celălalt. Când ploaia se opri și soarele răsări, trupul ei era epuizat de dorința de a nu lăsa acea plăcere să dispară dintre ei.

Își petrecură ziua îmbrățișați și făcând dragoste lângă foc și apoi ținându-se iar în brațe în timp ce priveau flăcările care învăluiau buștenii. Din când în când, el îi recita vreuna din poeziile sale preferate și ea îl asculta cu ochii închiși, aproape simțind cuvintele. Apoi, când erau pregătiți, se uneau din nou și el îi murmură vorbe de dragoste, în timp ce brațele li se încheștau în jurul trupurilor.

Continuară toată seara, în același ritm, recuperând anii pierduți și în acea noapte dormiră îmbrățișați. Din când în când, el se trezea și o privea, îi privea trupul epuizat și strălucitor și se simțea de parcă toate lucrurile s-ar fi îndreptat pe lumea asta.

Când o privi înainte să se crape de ziuă, ea deschise ochii, zâmbi și se întinse să-i atingă chipul. El îi puse încet degetul pe buze, ca să nu vorbească, și mult timp nu făcură decât să se privească.

Când își alungă emoțiile, el îi șopti:

— Tu ești răspunsul fiecărei rugăciuni pe care am înălțat-o. Ești un cântec, un vis, o șoaptă și nu știu cum am putut trăi fără tine în toți acești ani. Te iubesc, Allie, mai mult decât îți poți tu imagina. Te-am iubit și te voi iubi mereu.

— O, Noah, spuse ea, trăgându-l spre ea.

Îl dorea, avea nevoie de el acum mai mult ca niciodată, îl dorea cum nu mai dorise nimic în viața ei.

TRIBUNALE

Mai târziu în acea dimineață, trei bărbați, doi avocați și judecătorul, se aflau în biroul acestuia din urmă, iar Lon tocmai termina de vorbit. Trecură câteva clipe până când judecătorul luă cuvântul.

— Este o cerere cam neobișnuită, spuse el, cântărind situația. Eu cred că procesul se putea termina foarte bine

chiar astăzi. Și zici că problema asta urgentă nu poate să aștepte până diseară sau până mâine?

— Nu, domnule judecător, nu poate să aștepte, răspunse Lon, mult prea repede. „Relaxează-te, își spuse el. Trage aer în piept.“

— Și n-are cu nimic de-a face cu acest proces?

— Nu, domnule judecător. Este o problemă personală. Știu că e ceva ieșit din comun, dar chiar trebuie să mă ocup de această problemă.

„Bun, e mai bine.“

Judecătorul se lăsă pe spătarul scaunului, cercetându-l pentru o clipă.

— Domnule Bates, ce părere aveți despre asta?

Acesta își drese glasul.

— Domnul Hammond m-a sunat astăzi de dimineață și eu am vorbit deja cu clienții mei. Au fost de acord să amâne procesul până luni.

— Înțeleg, spuse judecătorul. Și credeți că această amânare este în interesul clienților dumneavoastră?

— Așa cred, spuse el. Domnul Hammond a fost de acord să stăm de vorbă despre o problemă nediscutată la acest proces.

Judecătorul îi privi aspru pe amândoi și se gândi.

— Nu-mi place asta, spuse el în cele din urmă, nu-mi place deloc. Dar domnul Hammond nu mi-a mai cerut niciodată așa ceva și presupun că această chestiune este foarte importantă pentru el.

Făcu o pauză ca să vadă efectul, apoi se uită pe niște acte de pe birou.

— Sunt de acord să amânăm procesul până luni. La nouă fix.

— Mulțumesc, domnule judecător.

Peste două minute el părăsea tribunalul. Se îndreptă spre mașina pe care o parcase pe trotuarul celălalt, urcă și o porni spre New Bern, cu mâinile tremurânde.

UN MUSAFIR NEPOFTIT

Noah îi pregăti lui Allie micul dejun, în timp ce ea încă mai dormea în camera de zi. Șuncă, biscuiți și cafea, nimic ieșit din comun. Când se trezi, el așeză tava lângă ea și, îndată ce terminară de mâncat, făcură din nou dragoste. Erau neobosiți și starea lor venea ca o confirmare a ceea ce trăiseră cu o zi înainte. Allie își arcui spatele și țipă cu putere în mijlocul acelor ultime valuri de plăcere, apoi își încolăci brațele în jurul lui și amândoi gâfăiră obosiți.

Făcură duș împreună și apoi Allie își puse rochia care, peste noapte, se uscaseră. Își petrecu dimineața cu Noah. Îi dădură să mănânce lui Clem și se uitară pe fereastră, ca să se asigure că furtuna nu produsese nicio daună. Se prăbușiseră doi brazi, dar niciunul din ei nu făcuse prea multe pagube, căzuseră câteva țigle de pe casă, dar în afară de asta, proprietatea scăpase nevătămată.

O ținu de mână aproape toată dimineața și vorbiră diverse chestii, dar din când în când el se oprea și o privea. Când o privea, ea simțea că ar trebui să spună ceva, dar nu-i venea niciun cuvânt care să fie potrivit. Pradă gândurilor, de obicei, sfârșea prin a-l săruta.

Cu puțin înainte de prânz, intrară în casă pentru a pregăti masa. Amândoi mureau de foame pentru că nu mâncaseră mai nimic de o zi. Folosind ce aveau la îndemână, friperă niște pui, mai făcură o tavă de biscuiți și mâncară împreună pe terasă, însoțiți de cântecul unei mierle.

Pe când erau în casă și spălau vasele, auziră un ciocănit la ușă.

Noah o lăsă pe Allie în bucătărie.

Ciocănitul se auzi din nou.

— Vin acum, spuse Noah.

„Cioc, cioc!“ Și mai tare.

El se apropie de ușă.

„Cioc, cioc!“

— Vin acum, spuse el din nou, deschizând ușa.

„Dumnezeule mare!“

O privi pe frumoasa doamnă de vreo cincizeci de ani, o femeie pe care ar fi recunoscut-o oriunde.

Noah nu putu să scoată niciun cuvânt.

— Bună, Noah, spuse ea în cele din urmă.

Noah nu spuse nimic.

— Pot să intru? întrebă ea și tonul neutru al vocii nu dezvăluia nimic.

El mormăi un răspuns și ea trecu pe lângă el, oprindu-se în dreptul scârilor.

— Cine e? strigă Allie din bucătărie și femeia se întoarse când o auzi.

— E mama ta, răspunse Noah în cele din urmă și imediat după aceasta se auzi sunetul unui pahar spart.

— Știam că ești aici, îi spuse Anne Nelson fiicei sale, când se așezară cu toții în jurul măsuței din sufragerie.

— Cum ai putut să fii așa de sigură?

— Ești fata mea. Într-o zi, când o să ai și tu copiii tăi, o să înțelegi.

Ea zâmbi, dar mișcările îi erau destul de crispate și Noah își imagină cât de greu trebuia să-i fie.

— Și eu am citit articolul și ți-am văzut și reacția. Am mai văzut și cât de încordată ai fost în ultimele două săptămâni și când mi-ai spus că o să vii să faci cumpărături pe coastă, am știut exact ceea ce voiai să spui.

— Și tata?

Anne Nelson dădu din cap.

— Nu, nu i-am spus nici tatălui tău, nici nimănui altcuiva despre asta. Și nici n-am spus unde am plecat astăzi.

În jurul mesei se lăsă liniștea, în timp ce ei se întrebau ce-o să mai urmeze, dar Anne tăcu și ea.

— De ce ai venit? o întrebă Allie, în cele din urmă.

Mama ei ridică o sprânceană.

— Mă gândeam că eu ar trebui să-ți pun această întrebare, Allie pâli.

— Am venit pentru că trebuia să o fac, îi spuse mama ei, și cred că același motiv l-ai avut și tu. Am dreptate?

Allie dădu din cap.

Anne se întoarce către Noah.

— Aceste ultime zile trebuie să fi fost pline de surprize.

— Da, răspunse el simplu și ea îi zâmbi.

— Știu că tu nu crezi asta, dar întotdeauna te-am plăcut, Noah! Numai că n-am crezut că ai fi potrivit pentru fiica mea. Poți să înțelegi acest lucru?

El clătină din cap atunci când îi răspunse pe un ton serios:

— Nu, nu chiar. N-a fost drept nici față de mine și nici față de Allie. Altfel, ea nu s-ar afla aici.

Ea îl ascultă în timp ce-i răspundea, dar nu-i spuse nimic. Allie interveni, simțind că în aer plana o ceartă.

— De ce ai spus că a trebuit să vii? N-ai încredere în mine?

Anne se întoarce spre fiica ei.

— Asta n-are nimic de-a face cu încrederea. Are de-a face cu Lon. M-a sunat aseară să îmi vorbească despre Noah și chiar acum se îndreaptă înapoi. Părea foarte supărat. Am crezut că vrei să știi.

Ea întrebă tăios:

— Se îndreaptă înapoi?

— Exact. A aranjat să-și amâne procesul până săptămâna viitoare. Dacă n-a ajuns încă în New Bern, e prin apropiere.

— Ce i-ai spus?

— Nu prea multe. Dar el știa. Bănuise tot. Și-a amintit că, mai demult, eu i-am spus ceva despre Noah.

Allie înghiți în sec.

— I-ai spus că sunt aici?

— Nu. N-am vrut. Asta e problema voastră. Dar așa cum îl cunosc eu, sunt sigură că, dacă mai rămâi aici, o să te găsească. Nu trebuie decât să dea câteva telefoane oamenilor potriviți. Și de fapt, și eu te-am găsit.

Allie căzuse pe gânduri, vizibil îngrijorată, și-i zâmbi mamei sale.

— Mulțumesc, spuse ea și mama ei se întinse să-i atingă mâna.

— Știu că nu prea ne-am înțeles, Allie, și că nu am fost de acord în multe privințe. Nu sunt perfectă, dar am încercat să te cresc așa cum am putut mai bine. Sunt și voi rămâne întotdeauna mama ta. Asta înseamnă că o să te iubesc

mereu.

Allie tăcu o clipă și apoi spuse:

— Ce ar trebui să fac?

— Nu știi, Allie. Asta depinde de tine. Dar eu m-aș gândi bine. Gândește-te la ce vrei cu adevărat.

Allie se întoarse cu spatele ca să nu i se vadă ochii care începeau să se înroșească. O clipă mai târziu, pe obraz îi aluneca o lacrimă.

— Nu știu... spuse ea cu o voce pierdută și mama ei o strânse de mână.

Anne îl privi pe Noah care stătea cu capul în jos, ascultând cu atenție. El îi întoarse privirea, dădu din cap și sări ca fulgerat, părăsind încăperea.

După ce plecă, Anne șopti:

— Îl iubești?

— Da, îl iubesc, răspunse Allie încetșor, foarte mult.

— Pe Lon îl iubești?

— Da, îl iubesc. Îl iubesc și pe el. Mult, dar e un alt fel de iubire. El nu-mi trezește aceleași sentimente ca Noah.

— Nimeni nu va reuși asta, spuse mama ei și-i eliberă mâna. Eu nu pot să hotărâsc în locul tău, Allie, tu și numai tu trebuie să faci asta. Dar vreau să știi că eu te iubesc. Știu că nu te ajută, dar e tot ce îți pot spune în aceste clipe.

Își deschise agenda și scoase un teanc de scrisori prinse cu un elastic, plicuri vechi și puțin îngălbenite.

— Acestea sunt scrisorile pe care ți le-a scris Noah. Nu le-am aruncat niciodată și nici nu le-am deschis. Știu că nu ar fi trebuit să ți le ascund și-mi pare rău că am făcut-o. Dar eu n-am vrut decât să te protejez. Nu mi-am dat seama...

Allie le luă atingându-le șocată.

— Trebuie să plec. Trebuie să iei niște hotărâri și nu ai prea mult timp la dispoziție. Vrei să rămân aici cu tine?

Allie clătină din cap.

— Nu, eu trebuie să rezolv asta.

Anne dădu din cap și-și privi fiica o clipă, gânditoare. În cele din urmă, se ridică, înconjură masa, se aplecă și o sărută pe obraz, îi văzu privirile nedumerite când Allie se ridică și ea și o îmbrățișă.

— Ce-o să faci? o întrebă mama ei, în timp ce se pregătea de plecare.

Urmă o liniște prelungită.

— Nu știi, răspunse Allie, în cele din urmă.

Mai rămaseră îmbrățișate încă un minut.

— Mulțumesc că ai venit, spuse Allie. Te iubesc.

— Și eu te iubesc.

În drum spre ușă, lui Allie i se păru că o aude pe mama ei șoptindu-i: „Urmează-ți inima!“, dar nu putea fi sigură de asta.

DRUMURI ÎNTRETĂIATE

Noah îi deschise ușa lui Anne Nelson când aceasta ieși.

— La revedere, Noah, spuse ea încet.

El dădu din cap fără să vorbească. Nu mai avea ce să îi spună; amândoi știau asta. Ea se întoarse și plecă, închizând ușa în urma ei. Noah o privi în timp ce se îndrepta către mașină, urcându-se și pornind la drum fără să privească înapoi. „Era o femeie puternică“, se gândi el și știi pe cine moștenise Allie.

Noah privi înspre camera de zi, o văzu pe Allie stând cu capul în jos și atunci se duse pe terasa din spate, știind că are nevoie să rămână puțin singură. Se așeză în tăcere în balansoar și privi apa curgând o dată cu timpul.

După un timp care lui i se păru o veșnicie, auzi ușa deschizându-se. Nu se întoarse s-o privească în acel moment, pur și simplu nu putea, și o ascultă după ce se așeză pe scaun.

— Îmi pare rău, spuse Allie. Nu știam că o să se întâmple așa ceva.

Noah clătină din cap.

— Să nu-ți pară! Amândoi știam că o să se întâmple într-un fel sau altul.

— Și totuși, e greu.

— Știi. Se întoarse în sfârșit spre ea, întinzându-i mâna:

Pot să fac ceva, să te ajut?

Ea clătină din cap.

— Nu. Nu prea. Trebuie să rezolv problema asta singură. Și pe urmă, încă nu sunt sigură ce o să-i spun.

Coborî privirea și vocea îi păli, deveni mai distantă, ca și cum ar fi vorbit cu ea însăși:

— Cred că depinde de el, de cât de multe știe. Dacă mama are dreptate, s-ar putea să aibă niște bănuieli, dar nu știe nimic sigur.

Noah simți un nod în stomac. Când vorbi în cele din urmă, vocea îi era calmă, dar ea îi simți durerea:

— Nu ai de gând să-i spui despre noi, nu-i așa?

— Nu știu. Chiar nu știu. Cât timp am stat în sufragerie m-am tot întregat ce vreau să fac de fapt cu viața mea. Îl strânse de mână: Și știi care e răspunsul? Răspunsul e că vreau două lucruri. În primul rând, te vreau pe tine. Vreau să fim împreună. Te iubesc și te-am iubit întotdeauna. Respiră adânc înainte să continue: Dar mai vreau și ca totul să se termine cu bine, fără ca nimeni să sufere. Și știu că, dacă aș rămâne aici, aș răni mulți oameni. Mai ales pe Lon. N-am mințit când ți-am spus că-l iubesc. Nu-mi trezește aceleași sentimente ca tine, dar țin la el și n-ar fi cinstit. Dar dacă aș rămâne, mi-aș răni și familia, și prietenii. I-aș trăda pe toți... nu știu dacă pot să fac asta.

— Nu poți să-ți trăiești viața pentru alții. Trebuie să faci ceea ce e bine pentru tine, chiar dacă asta i-ar răni pe oamenii pe care-i iubești.

— Știu, spuse ea, dar va trebui să suport consecințele alegerii mele, oricare ar fi ea. Pentru totdeauna. Trebuie să fiu în stare să merg înainte, fără să mai privesc în urmă. Înțelegi?

El clătină din cap și încercă să-și stăpânească vocea:

— Nu prea. Nu, dacă asta ar însemna să te pierd. N-aș mai putea suporta.

Ea nu mai spuse nimic, dar își înclină capul. Noah continuă:

— Chiar ai putea să mă părăsești fără să privești înapoi?

Își mușcă buzele când răspunse. Avea o voce sfârșită.

— Nu știu. Probabil că nu.

— Ar fi cinstit față de Lon?

Ea tăcu. Se ridică, își șterse lacrimile și se îndreptă spre capătul terasei, unde se rezemă de un stâlp. Își încrucișă brațele și privi spre râu înainte să răspundă încet:

— Nu.

— Nu trebuie să fie neapărat așa, Allie, spuse el. Acum ne-am maturizat, putem să facem alegerea pe care n-am făcut-o atunci. Suntem făcuți să fim împreună. Am fost dintotdeauna. Veni lângă ea și-i înconjură umerii cu brațul: Nu vreau să-mi petrec restul vieții gândindu-mă la tine și visând la ce ar fi putut să fie. Rămâi cu mine, Allie!

Ochii începură să i se umple de lacrimi.

— Nu știu dacă pot, șopti ea în cele din urmă.

— Poți. Allie... N-am să fiu niciodată fericit știind că tu ești a altcuiva. O parte din mine ar muri. Ceea ce avem noi e un lucru prea rar. E prea frumos ca să-l pierdem.

Ea nu răspunse. După o clipă, o întoarse delicat spre el, îi luă mâinile și o privi, determinând-o și pe ea să-l privească în ochi. Allie se uită în cele din urmă la el cu ochii umezi. După o tăcere îndelungată, Noah îi șterse lacrimile de pe obraji, privind-o cu tandrețe. Vocea aproape că-i pieri când înțelese ceea ce-i spuneau ochii ei:

— N-o să rămâi, nu-i așa? Schiță un zâmbet: Vrei, dar nu poți.

— O, Noah, spuse ea când lacrimile începură să-i curgă din nou pe obraji, te rog, încearcă să înțelegi...

El clătină din cap ca s-o oprească.

— Știu ce încerci să-mi spui, înțeleg din privirea ta. Dar nu vreau să accept, Allie! Nu vreau ca totul să se sfârșească așa. Dar dacă pleci, amândoi știm că n-o să ne mai vedem niciodată.

Ea se sprijini de el și începu să plângă și mai tare, în timp ce Noah se lupta să-și stăpânească propriile lacrimi.

O luă în brațe.

— Allie, nu pot să te forțez să rămâi cu mine. Dar orice s-ar întâmpla în viața mea, n-o să uit niciodată aceste ultime zile pe care le-am petrecut împreună. Am visat asta ani de-a

rândul.

O sărută tandru și se îmbrățișară ca atunci când, cu două zile în urmă, ea coborâse din mașină. În cele din urmă, Allie îi dădu drumul din îmbrățișare și-și șterse lacrimile.

— Trebuie să-mi iau lucrurile, Noah!

El nu o însoți. Se prăbuși în balansoar. O privi când intră în casă și ascultă zgomotul pașilor ei care se pierdea din ce în ce mai mult. Ieși din casă două minute mai târziu cu lucrurile cu care venise și se apropie de el cu capul plecat. Îi dădu desenul pe care-l făcuse cu o zi în urmă. Când îl luă, el observă că nu se oprise din plâns.

— Uite, Noah! L-am făcut pentru tine.

Noah luă desenul și-l desfăcu atent ca să nu-l rupă. Erau două imagini care se suprapuneau. Imaginea de fundal, care ocupa cam toată pagina îl înfățișa pe el așa cum arăta acum, nu cu paisprezece ani în urmă. Noah observă că ea schițase fiecare detaliu al chipului său, inclusiv cicatricea. Era aproape ca și cum ar fi copiat o fotografie recentă.

A doua imagine reprezenta fațada casei. Și aici detaliile erau incredibile, ca și cum ar fi fost desenate de undeva, de sub stejar.

— E minunat, Allie! Îți mulțumesc. Încercă să zâmbescă: Ți-am spus că ești o artistă.

Ea dădu din cap, privind în jos și strângând din dinți. Era timpul să plece.

Merseră împreună încet către mașină, fără să scoată niciun cuvânt. Când ajunseră, Noah o îmbrățișă din nou până când simți izvorând lacrimi și din ochii lui. Îi sărută buzele și amândoi obrazii, apoi îi mângâie ușor urmele sărutărilor sale.

— Te iubesc, Allie!

— Și eu te iubesc.

Noah îi deschise portiera și se mai sărutară încă o dată. Ea se așeză la volan fără să-și ia ochii de la el. Așeză teancul de scrisori și agenda lângă ea pe scaun, își căută cheile și le băgă în contact. Le răsuci și motorul porni nerăbdător. Era timpul.

Noah îi închise portiera împingând-o cu ambele mâini și

Allie coborî geamul. Îi văzu mușchii brațelor și zâmbetul firav pe chipul bronzat. Îi întinse mâna și Noah o ținu în mâinile lui câteva clipe, plimbându-și degetele ușor pe pielea ei.

„Rămâi cu mine“, părea că spune Noah și acest lucru o duru mai mult decât s-ar fi așteptat. Începu să plângă și mai tare, dar nu putu să vorbească. În cele din urmă, se forță să privească în altă parte și-și trase mâna dintr-a lui. Acceleră motorul și apoi își luă puțin piciorul de pe pedală. Dacă nu pleca acum, nu mai pleca niciodată. Noah se dădu puțin înapoi când mașina porni.

Se simțea de parcă ar fi fost în transă când își dădu seama de ceea ce se întâmpla. Urmări mașina care se îndepărta încet; auzi pietrișul care scrâșnea sub roți. Mașina se îndreptă către șoseaua care ducea spre oraș. Pleca, ea pleca! Și Noah simți că i se face rău, când o văzu că pleacă.

Pleca... și acum trecea pe lângă el.

Îi mai făcu o dată cu mâna fără să zâmbească și apoi acceleră, iar el îi făcu, la rândul lui, cu mâna, lipsit de vlagă. „Nu pleca!“ vru el să strige când mașina se îndepărtă. Dar nu spuse nimic și o clipă mai târziu mașina dispăru, singurele semne care mai aminteau de ea fiind urmele pe care le lăsase.

Rămase acolo, fără să se miște mult timp. Plecase la fel de repede cum venise. De data asta, pentru totdeauna. Pentru totdeauna.

Atunci închise ochii și o văzu încă o dată plecând în mașina care o ducea departe de el, luându-i cu ea inima.

Dar ca și mama ei, își dădu el seama cu tristețe, nu se uitase în urmă.

O SCRISOARE DE IERI

Îi era greu să conducă în timp ce lacrimile îi curgeau pe obraji, dar continuă să meargă, sperând că instinctul o s-o ducă înapoi la han. Lăsă geamul deschis, gândindu-se că aerul proaspăt o s-o ajute să-și limpezească mintea, dar

părea că nu are niciun efect. Nimic nu putea s-o ajute.

Era obosită și se întrebă dacă o să aibă puterea să stea de vorbă cu Lon. Și ce să-i spună? Încă nu știa, dar spera că o să știe atunci când va veni momentul.

Trebuia să știe.

Când ajunse la podul care ducea către Front Street, își mai revenise puțin. Nu deplin, dar destul de mult, se gândi ea, ca să poată vorbi cu Lon. Sau cel puțin așa spera ea.

Se circula lejer și avu timp să-i privească pe acei străini plecând pe la treburile lor, în timp ce ea traversa orașul New Bern. La o benzinărie, un mecanic se uita sub capota unui automobil nou, în timp ce bărbatul, probabil proprietarul, stătea lângă ea. Două femei împingeau două cărucioare, chiar în fața magazinului Hoffman-Lane, vorbind în timp ce se uitau prin vitrine, în fața la Hearns Jewelers un bărbat bine îmbrăcat mergea sprinten, ducând o servietă.

După ce coti, văzu un tânăr care descărca legume dintr-un camion ce bloca o parte din stradă. Ceva din ținuta lui, din felul în care se mișca, îi aminti de Noah prinzând crabi la capătul debarcaderului.

Văzu hotelul în capătul străzii în timp ce aștepta la semafor. Trase aer în piept când văzu lumina verde și conduse încet până când ajunse la parcare care era rezervată nu numai hotelului, ci și altor clădiri. Se apropie și văzu mașina lui Lon ocupând primul loc de parcare. Deși locul de lângă el era liber, ea trecu dincolo de el și alege un loc ceva mai departe de intrare.

Răsuci cheile în contact și motorul se opri. Apoi căută în torpedo o oglindă și o perie și le găsi pe amândouă deasupra hărții statului Carolina de Nord. Se privi în oglindă și văzu că ochii îi erau încă roșii și umflați. Ca și ieri după ploaie, în timp ce se examina, îi păru rău că nu avea niște farduri, deși se îndoia că acum ar fi ajutat-o foarte mult. Încercă să-și aranjeze părul într-o parte, apoi să și-l aducă spre față, dar renunță.

Se întinse să ia agenda, o deschise și mai privi încă o dată articolul care o adusesese aici. Se întâmplaseră atâtea de atunci; nu-i venea să creadă că trecuseră numai trei

săptămâni. I se părea imposibil să creadă că venise numai cu două zile în urmă. I se părea că trecuse o viață de când luase cina cu Noah.

Vrăbiile ciripeau în copacii din împrejurimi. Norii începuseră să se destrame și Allie putu să vadă albastrul cerului printre norii albi, peticiți. Soarele era încă ascuns, dar știa că asta era numai o chestiune de timp. Urma o zi splendidă.

Era o zi pe care ar fi dorit să și-o petreacă împreună cu Noah și, când se gândi la el, își aminti de scrisorile pe care i le dăduse mama ei și se întinse să le ia.

Desfăcu teancul și găsi prima scrisoare. Începu s-o despătorească, apoi se opri pentru că putea să-și imagineze ce scria.

Ceva simplu, fără îndoiala, lucruri pe care le făcuse el, amintiri ale verii, poate câteva întrebări. Probabil că aștepta un răspuns de la ea. Așa că luă ultima scrisoare pe care i-o scrisese, ultima din teancul de scrisori. Scrisoarea de rămas-bun. Aceasta o interesa mai mult decât restul. Cum își luase rămas-bun? Cum și-ar fi luat ea rămas-bun?

Plicul era subțire. Una, poate două pagini. Nu-i scrisese prea multe. Mai întâi întoarse plicul și se uită pe spatele lui. Niciun nume, numai o stradă din New Jersey. Avea respirația întretăiată când deschise scrisoarea cu unghia.

Despăturind-o, văzu că era datată din martie 1935.

Și-l imagină stând la o masă veche, compunând scrisoarea, știind că acesta era sfârșitul și văzu pe hârtie niște pete care păreau a fi lacrimi. Probabil că era doar imaginația ei.

Îndreptă pagina și începu să citească în lumina blândă a soarelui care strălucea prin fereastră.

Draga mea Allie,

Nu știu ce să mai spun decât că astă-noapte n-am putut să dorm știind că totul s-a sfârșit între noi. Pentru mine, este un sentiment nou, unul la care nu mă așteptam, dar privind înapoi, cred că nu s-ar fi putut

termina altfel.

Noi doi eram diferiți. Veneam din lumi diferite și totuși tu mi-ai arătat ce înseamnă dragostea, cum e să îți la cineva și astfel am devenit un om mai bun. Nu vreau să uiți asta niciodată.

Nu sunt supărat pentru ceea ce s-a întâmplat. Dimpotrivă. Știu sigur că tot ceea ce a fost între noi a fost adevărat și mă bucur că am putut fi împreună chiar și pentru puțin timp. Și dacă în viitor, cândva, ne vom întâlni și fiecare vom avea viața noastră, îți voi zâmbi bucuros și-ți voi aminti cum ne-am petrecut vara sub copaci, învățând unul de la altul și îndrăgostindu-ne. Și poate, pentru o clipă, și tu vei simți asta, și vei zâmbi, și te vei bucura de amintirile pe care le vom împărți întotdeauna.

Te iubesc, Allie.

Noah

Citi încă o dată scrisoarea, de data aceasta fără grabă, apoi și a treia oară înainte s-o pună din nou în plic. Și-l imaginează încă o dată scriind-o și, pentru o clipă, se gândi să mai citească una, dar știa că nu mai poate întârzia. O aștepta Lon.

I se înmuieră picioarele când coborî din mașină. Se opri, trase aer adânc în piept și, în timp ce traversă parcare, își dădu seama că nu știa ce o să-i spună.

Și nu găsi răspunsul până când nu ajunse la ușă, o deschise și îl văzu pe Lon stând în hol.

IARNĂ PENTRU AMÂNDOI

Povestea se termină aici, așa că închid jurnalul, îmi scot ochelarii și-mi șterg ochii. Îi simt obosiți și mă ustură, dar încă nu m-au lăsat. Sunt sigur însă că se va întâmpla în curând. Nici eu, nici ei nu mai putem continua la nesfârșit. O privesc acum că am terminat, dar ea nu se uită spre mine, ci

pe fereastră, în curte, acolo unde se întâlnesc prietenii sau familia.

Ochii mei îi urmăresc privirea și ne uităm împreună. În toți acești ani, n-am renunțat la obișnuința zilnică. În fiecare dimineață, la o oră după micul dejun, încep să sosească. Tineri singuri sau cu familia vin să-i viziteze pe cei care locuiesc aici. Aduc cu ei fotografii și daruri, stau pe bănci sau se plimbă pe aleile mărginite de copaci, menite să dea impresia de peisaj natural. Unii o să rămână toată ziua, dar cei mai mulți o să plece după câteva ore și, când fac acest lucru, întotdeauna mă întristez pentru cei care rămân în urma lor. Uneori mă întreb ce cred prietenii mei când îi văd pe cei dragi plecând, dar știu că nu e treaba mea. Și nu-i întreb niciodată pentru că am învățat că fiecare avem dreptul să ne păstrăm secretele.

Dar în curând o să vă spun câteva dintre secretele mele.

Am așezat jurnalul și lupa pe masa de lângă mine și, în timp ce făceam asta, am simțit o durere în oase și mi-am dat seama încă o dată cât de rece îmi era tot corpul. Nici chiar faptul că citesc la soare nu mă mai ajută. Nici asta nu mă mai surprinde, pentru că acum corpul își are propriile legi.

Totuși, nu sunt întru totul lipsit de noroc. Oamenii care lucrează aici mă cunosc, îmi știu problemele și fac tot ce le stă în putință ca să mă simt cât mai bine. Mi-au lăsat ceai fierbinte pe colțul mesei și mă întind să-l iau cu ambele mâini. Pentru mine e un efort să-mi torn în ceașcă, dar o fac pentru că am nevoie de ceai ca să mă încălzesc și cred că acest efort mă va ajuta să nu înțepenesc de tot. Dar acum sunt înțepenit, n-am nicio îndoială. La fel de ruginit și de înțepenit, ca o rablă de mașină veche de douăzeci de ani din Everglades.

I-am citit în această dimineață, așa cum fac zi de zi, pentru că trebuie să fac asta. Nu din obligație, deși cred că s-ar putea spune și așa, ci din alt motiv, mai romantic. Aș putea să explic asta mai pe îndelete chiar acum, dar este încă devreme și nu prea merge să vorbești despre romantism înainte de prânz, cel puțin eu, unul, n-aș face-o. Și pe urmă, n-am nici cea mai vagă idee ce o să se întâmple și, ca să fiu

cinstit, nici nu vreau să-mi fac prea mari speranțe.

Acum ne petrecem fiecare zi împreună, numai nopțile ni le petrecem singuri. Doctorii mi-au spus că n-am voie s-o văd după lăsarea întinericului. Le înțeleg perfect motivele și, deși sunt de acord cu ei, câteodată mai încalc regulile. Noaptea târziu, când mă simt eu bine, mă furișez din camera mea și vin la ea ca s-o privesc cum doarme. Ea nu știe nimic despre asta. Intru și o văd cum respiră și știu că, dacă n-ar fi fost ea, nu m-aș fi căsătorit niciodată. Și când îi privesc chipul, un chip pe care îl cunosc mai bine decât pe al meu, știu că am însemnat la fel de mult pentru ea, poate chiar mai mult. Și pentru mine asta înseamnă mai mult decât aș putea vreodată încerca să vă explic.

Câteodată, când stau acolo, mă gândesc cât sunt de norocos că am fost căsătorit cu ea aproape patruzeci și nouă de ani. Atât vom împlini luna viitoare. M-a auzit sforăind numai în primii patruzeci și cinci de ani, dar de-atunci am început să dormim în camere separate. Nu pot să dorm bine fără ea. Mă foiesc și mă întorc, și tânjesc după căldura ei, și zac mai toată noaptea, cu ochii deschiși, privind umbrele care dansează pe tavan, ca niște ciulini ce zboară prin deșert. Dorm două ore, dacă am noroc, și mă trezesc înainte de ivirea zorilor. Nu pot să înțeleg asta.

În curând, se va sfârși. Știu asta. Ea nu știe. Rândurile din jurnalul meu s-au împuținat și nu mai scriu atât de mult. Acum am un stil simplu pentru că așa sunt și zilele mele. Dar diseară cred că o să copiez o poezie pe care mi-a găsit-o o asistentă și a crezut că o să-mi placă. Sună cam așa:

Nicicând nu m-a uimit mai tare
Iubirea dulce și subită
Chipul ei ca un vlăstar în floare,
A mea pe veci și inima mă doare.

Pentru că seara putem face ce vrem, am fost rugat să-i vizitez pe ceilalți. De obicei fac asta, pentru că eu sunt cel care le citește și ei au nevoie de mine sau, cel puțin, așa mi

se spune. Merg pe coridoare și aleg unde să merg pentru că sunt prea bătrân ca să mă mai supun unui program, dar în sinea mea, știu întotdeauna cine are nevoie de mine. Sunt prietenii mei și, când le deschid ușa, văd camere care arată la fel cu a mea, întotdeauna aflate în semiobscuritate, singurele surse de lumină fiind beculețele de la Roata Norocului și dinții Vannei. Mobila este aceeași peste tot și televizoarele urlă pentru că nimeni nu mai aude bine.

Bărbați sau femei, toți îmi zâmbesc atunci când intru și le vorbesc în șoaptă, iar ei își opresc televizoarele.

— Ne bucurăm atât de mult că ai venit, spun ei și apoi mă întreabă despre soția mea.

Câteodată le spun. Se întâmplă să le povestesc despre dulceața și despre farmecul ei și le descriu cum m-a învățat ea să văd lumea ca pe un loc minunat. Sau le povestesc despre primii noștri ani petrecuți împreună, le explic cum nu ne mai trebuia nimic, atâta timp cât stăteam îmbrățișați sub cerul înstelat al sudului. La ocazii speciale, le povestesc în șoaptă despre aventurile noastre, despre expoziții din New York sau Paris sau despre articolele explozive ale unor critici care scriau în limbi ce nu le înțelegeam. Totuși, în cea mai mare parte a timpului, zâmbesc și le spun că e neschimbată, iar ei își întorc capetele în altă parte, dar eu știu că ei nu vor să le văd expresia chipurilor. Le amintește de propria condiție, cea de muritori. Așa că stau cu ei și le citesc, ca să le alung din temeri.

Fii liniștit, simte-te în voia ta când ești cu mine
Nu te voi părăsi decât atunci când soarele te va părăsi
Când apele vor refuza să mai susure,
Frunzele să-ți foșnească, cuvintele-mi
Să-ți susure și să-ți foșnească.

Și le citesc pentru ca ei să afle cine sunt eu.

Hoinăresc noaptea prin vis...
Cu ochii larg-deschiși aplecați asupra

pleoapelor lor închise,
 Hoinar și dezorientat, pierdut în propria ființă
 Nepotrivit, contradictoriu,
 Mă odihnesc, privesc, mă aplec și mă opresc.

Dacă ar putea, soția mea m-ar însoți în aceste plimbări în amurg, pentru că una dintre marile ei pasiuni era poezia. Thomas, Whitman, Eliot, Shakespeare și *Psalmii* regelui David. Îndrăgostiți de cuvinte, creatori de limbă. Dacă privesc înapoi, mă surprinde pasiunea mea pentru poezie și uneori chiar o regret. Poezia aduce multă frumusețe în viață, dar și multă tristețe și nu sunt sigur dacă pentru cineva de vârsta mea acesta este un schimb echitabil. Un om ar trebui să se bucure și de alte lucruri, dacă poate; ar trebui să-și petreacă ultimele sale zile stând la soare. Eu mi le voi petrece la lumina lămpii.

Mă târăsc și mă așez pe scaunul de lângă patul ei. Mă doare spatele când mă așez. Pentru a suta oară îmi aduc aminte că trebuie să aduc o pernă nouă pentru acest scaun. Mă întind și-i apuc mâna osoasă și fragilă. E o senzație plăcută. Ea îmi răspunde printr-o convulsie și apoi, încetul cu încetul, începe să-și frece delicat degetul arătător de degetul meu. Nu vorbesc până nu vorbește ea; am învățat asta. În majoritatea zilelor stau în tăcere până la apusul soarelui și în zile ca acestea nu știu nimic despre ea.

Trec destule minute până când ea se întoarce spre mine. Plânge. Îi zâmbesc și-i dau drumul, apoi bag mâna în buzunar. Scot o batistă și-i șterg lacrimile. În acest timp, ea mă privește și mă întreb la ce oare se gândește.

— A fost o poveste minunată.

Începe o ploaie fină. Picăturile mici lovesc ușor în fereastră. Îi iau din nou mâna. O să fie o zi bună, foarte bună. O zi fermecată. Zâmbesc, nu mă pot abține.

— Da, este o poveste minunată, îi spun eu.

— Tu ai scris-o? întrebă ea. Vocea ei seamănă cu o șoptă, ca o adiere printre frunze.

— Da, îi răspund eu.

Se întoarce către măsuța de toaleta. Doctoria ei este într-un pământel. Și a mea, la fel. Pastile mici, în culori ca ale curcubeului, ca să nu le încurcăm. Pe ale mele mi le aduc acum la ea în cameră, deși n-ar trebui să fac asta.

— Am mai auzit-o, nu-i așa?

— Da, îi spun eu din nou, așa cum fac întotdeauna în zile ca aceasta, pentru că am învățat să am răbdare.

Ea îmi cercetează chipul. Ochiul ei sunt la fel de verzi ca valurile oceanului.

— Îmi alungă frica, spune ea.

— Știu, îi răspund eu.

Ea întoarce capul și eu rămân în așteptare. Îmi dă drumul la mână și se întinde către paharul ei de apă. E pe măsuță, lângă medicament. Ia o înghițitură.

— Este o poveste adevărată? Se ridică puțin din pat și mai ia o înghițitură. Corpul ei e încă puternic: Adică, tu i-ai cunoscut pe oamenii ăștia?

— Da, spun eu din nou. Aș putea să-i spun mai multe, dar nu-mi stă în fire.

E încă frumoasă. Îmi pune o întrebare evidentă:

— Și cu cine s-a căsătorit până la urmă?

Eu îi răspund:

— Cu acela cu care se potrivea.

— Și care dintre ei a fost?

Îi zâmbesc.

— O să afli, spun eu încet, până la sfârșitul zilei, o să afli.

Ea nu știe ce să creadă despre asta, dar nu-mi mai pune întrebări. Așa că începe să se agite. Se gândește cum să mă întrebe altceva, deși nu este sigură cum o să facă asta. Așa că se gândește să amâne deocamdată acest moment și se întinde să ia unul din pământele.

— E al meu?

— Nu, asta e al tău, și mă întind ca să-i împing doctoria.

Nu pot s-o prind cu degetele. O ia și se uită la pastile.

Pot să-mi dau seama după privirea ei că habar n-are pentru ce sunt. Mă folosesc de ambele mâini ca să-mi iau paharul și iau pastilele. Și ea face la fel. Astăzi nu se mai

împotrivește. Asta simplifică lucrurile. Ridic paharul ca și cum aș ține un toast și cu o înghițitură de ceai îmi șterg din gură acel gust nisipos. Se face frig. Le ia pe încredere și le înghite cu mai multă apă.

Afară începe să cânte o pasăre și amândoi ne întoarcem capul. O vreme rămânem tăcuți, bucurându-ne împreună de ceva frumos. Apoi tăcere și ea oftează.

— Trebuie să te întreb altceva, spune ea.

— O să încerc să-ți răspund, orice m-ai întreba.

— Totuși, e greu.

Nu mă privește și nu pot să-i văd ochii. Așa își ascunde ea gândurile. Unele lucruri nu se schimbă niciodată.

— Nu te grăbi, îi spun eu.

Știu ce mă va întreba.

În cele din urmă, se întoarce spre mine și mă privește drept în ochi. Îmi zâmbește frumos, ca și cum i-ar zâmbi unui copil, nu unui iubit.

— Nu vreau să te jignesc pentru că ai fost atât de draguț cu mine, dar...

Aștept. Vorbele ei mă vor dura. O să-mi frângă inima și o să-mi lase o cicatrice.

— Cine ești tu?

Locuim la Azilul pentru Îngrijire Permanentă din Creekside de trei ani. Fusese hotărârea ei să venim aici, în parte pentru că era aproape de casă, dar și pentru că se gândise că așa îmi va fi mai ușor. Ne-am încuiat casa pentru că niciunul din noi n-am fi suportat s-o vindem, am semnat niște hârtii și, ca prin minune, am primit un loc în care să trăim și să murim, în schimbul unei libertăți pentru care muncisem o viață întreagă.

Bineînțeles că era îndreptățită să facă asta. Eu nu puteam sub nicio formă să am singur grijă de ea, pentru că pe amândoi ne ajunsese boala. Trăim ultimele minute din ultima zi a vieții noastre și ceasul ticăie. Cu putere. Mă întreb dacă numai eu îl aud.

O durere îmi zvâcnește prin degete și-mi aduce aminte că nu ne-am mai ținut de mână, împreunându-ne degetele, de când am venit aici. Mă întristez, dar asta e din vina mea, nu

a ei. Am artroză în cea mai gravă formă, reumatoidă și într-un stadiu avansat. Măinile mele s-au deformat, sunt grotești și-mi pulsează tot timpul cât sunt treaz. Le privesc și aș vrea să dispară, să-mi fie amputate, dar așa n-aș mai fi în stare să fac nimicurile pe care trebuie să le fac. Așa că uneori îmi folosesc unghiile ca să-mi revin și în fiecare zi o iau de mână în ciuda durerii, și fac tot ce pot ca să stau așa pentru că știu că asta vrea ea.

Deși Biblia spune că omul poate trăi până la o sută douăzeci de ani, eu nu vreau și nu cred că trupul meu ar suporta, chiar dacă eu aș mai duce-o o vreme. Se năruie, pe rând moare câte o părțică din el, într-o eroziune constantă a interiorului, dar și a încheieturilor. Măinile mi-au devenit nefolositoare, rinichii au început să mă lase și ei, iar pulsul îmi scade de la lună la lună. Mai rău, am cancer, de data asta, de prostată. Aceasta este cea de a treia luptă cu inamicul nevăzut și, în cele din urmă, mă va înfrânge, dar numai atunci când voi spune eu că a venit timpul. Doctorii sunt îngrijorați pentru mine, dar eu nu sunt. N-am timp să-i îngrijoresc, acum, la apusul vieții.

Din cei cinci copii ai noștri, mai trăiesc patru și, deși le e greu să ne viziteze, vin des și pentru asta le sunt recunoscător. Dar chiar și atunci când nu sunt aici, ei sunt cu toții vii în mintea mea în fiecare zi, și-mi amintesc de zâmbetele și de lacrimile cu care îți clădești o familie. Pereții camerei mele sunt acoperiți cu o groază de fotografii. Ei sunt moștenirea mea, contribuția pe care am adus-o pe această lume. Sunt foarte mândru. Uneori mă întreb ce gândește soția mea despre ei atunci când visează sau dacă se gândește vreodată la ei, sau dacă visează. Sunt multe lucruri pe care nu le mai înțeleg la ea.

Mă întreb ce-ar zice tata despre viața mea și ce ar fi făcut el dacă ar fi fost în locul meu. Nu l-am văzut de cincizeci de ani și din el n-a mai rămas acum decât o umbră în gândurile mele. Nu mi-l mai pot imagina foarte clar, chipul lui e întunecat de parcă din spatele lui ar străluci o lumină. Am o singură fotografie de-a lui, dar și aceasta s-a îngălbenit. Peste încă zece ani, o să dispară de tot, așa cum voi dispărea și eu,

și amintirea lui va fi ștersă asemenea unui rând scris pe nisip. Dacă n-ar fi jurnalele mele, aș jura că n-am trăit decât o jumătate din viață. Perioade lungi din viața mea par să fi dispărut. Și chiar acum când citesc pasaje din jurnale, mă întreb cine eram când le-am scris, pentru că nu mai pot să-mi amintesc acele evenimente din viața mea. Sunt momente când stau și mă întreb unde a dispărut totul.

— Numele meu, zic eu, e Duke. Am fost întotdeauna un admirator de-al lui John Wayne.

— Duke, șoptește ea, Duke.

Se gândește o clipă, cu fruntea încruntată și privirea serioasă.

— Da, zic eu, sunt aici lângă tine.

„Și voi fi întotdeauna“, îmi spun.

Ea roșește când aude răspunsul. Ochii i se umezesc, i se înroșesc și lacrimile încep să-i curgă pe obraji. Mă doare inima pentru ea și pentru a mia oară îmi doresc să pot face ceva. Îmi spune:

— Îmi pare rău. Nu înțeleg nimic din ceea ce mi se întâmplă acum. Chiar și tu. Când te aud vorbind, simt că ar trebui să te cunosc, dar nu te cunosc. Nu-mi știu nici măcar numele meu.

Își șterse lacrimile și spuse:

— Ajută-mă, Duke, ajută-mă să-mi aduc aminte cine sunt. Sau, cel puțin, cine am fost. Mă simt atât de pierdută!

Inima îi răspunde, dar nu-i spun adevăratul ei nume. Așa cum nu mi-am spus nici eu numele. Și am motivele mele.

— Ești Hannah, iubești viața și ai fost întotdeauna sprijinul celor care s-au bucurat de prietenia ta. Ești un vis, o creatoare de fericire, o artistă care a emoționat mii de suflete. Ai avut o viață împlinită și niciodată n-ai dorit nimic pentru că nevoile tale sunt spirituale și pentru asta n-ai decât să privești în sufletul tău. Ești bună și credincioasă și ești în stare să vezi frumusețea acolo unde alții n-o văd. Ai dat multe lecții frumoase și ai visat întotdeauna la lucruri mai bune. Mă opresc o clipă ca să-mi trag sufletul. Apoi continuu: Hannah, n-ai niciun motiv să te simți pierdută, pentru că:

Nimic nu se poate pierde vreodată,
Nici nașterea, nici identitatea, nici forma – niciun
obiect din lumea aceasta
Nici viața, nici forța, nici alt lucru vizibil...
Trupul greoi, îmbătrânit, rece – cenușa rămasă
din alte focuri,
...Se va aprinde din nou, așa cum se cuvine.

Se gândește o clipă la ceea ce i-am spus. Mă uit în tăcere
către fereastră și observ că ploaia s-a oprit. În cameră, începe
să pătrundă lumina soarelui. Mă întrebă:

— Tu ai scris asta?

— Nu eu, ci Walt Whitman.

— Cine?

— Un îndrăgostit de cuvinte, un maestru al gândurilor.

Nu-mi răspunde imediat. Mă privește mult timp, până
când începem să respirăm în același ritm. Inspirație.
Expirație. Inspirație. Expirație. Respirații adânci. Mă întreb
dacă ea știe că o găsesc frumoasă.

— Vrei să mai rămâi puțin cu mine? mă întreabă ea, în
cele din urmă.

Îi zâmbesc și dau din cap. Îmi zâmbeste și ea. Se întinde
după mâna mea, mi-o ia cu delicatețe și și-o așează pe
mijloc. Privește nodurile dure care îmi deformează degetele și
mi le mângâie încet. Mâinile ei au rămas tot ca de înger.

— Vino, îi spun eu ridicându-mă cu greu, hai să mergem
să ne plimbăm. E răcoare și afară ne așteaptă bobocii de
gâscă. E o zi minunată.

O privesc în timp ce-i spun aceste ultime cuvinte.

Ea roșește. Mă face să mă simt din nou tânăr.

A fost celebră, bineînțeles. „Unul dintre cei mai buni pictori
din Sud, din secolul al XX-lea“, spuneau unii și eu am fost și
încă mai sunt mândru. Spre deosebire de mine, care mă
chinuiam să scriu chiar și cele mai simple versuri, soția mea
putea să creeze frumosul tot atât de ușor cum crease

Dumnezeu lumea. Picturile ei sunt prin muzeele din toată lumea, dar eu nu mi-am păstrat decât două. Primul tablou pe care mi l-a dat și pe ultimul. Sunt în camera mea și, noaptea târziu, stau și mă uit, și câteodată plâng atunci când le privesc. Nu știi de ce.

Și așa au trecut anii. Ne-am trăit viața muncind, pictând, crescându-ne copiii și iubindu-ne. Mă uit pe fotografii de la zilele de Crăciun, din excursiile făcute cu toată familia, de la absolviri și nunți. Văd nepoți și chipuri fericite. Văd fotografii cu noi, cu părul din ce în ce mai alb și cu trăsăturile feței adâncindu-se. O viață care pare atât de obișnuită și totuși e atât de extraordinară.

Nu ne-am putut prevedea viitorul, dar în definitiv cine poate? Viața nu e întotdeauna ceea ce ne așteptăm noi să fie. Și la ce m-am așteptat eu? La pensionare. Vizite pe la nepoți și poate mai multe călătorii. Ei i-a plăcut întotdeauna să călătorească. M-am gândit că poate o să-mi fac un nou hobby, dar mă gândeam la construcția de vapoare. Din sticlă. Mic, minuțios, dar imposibil de realizat acum cu aceste mâini. Dar nu sunt trist.

Viețile noastre nu pot fi catalogate numai după ultimii ani, sunt sigur de asta și cred că ar fi trebuit să îmi dau seama, într-un fel, ce ne aștepta. Privind înapoi, cred că acest lucru pare evident, dar la început am crezut că deruta ei era normală și nu mi s-a părut ieșită din comun. Uita unde-și punea cheile, dar cine nu uită? Uita numele câte unui vecin, dar acea persoană nu era cineva foarte cunoscut sau pe care să-l întâlnim foarte des. Câteodată scria anul greșit când își făcea socotelile, dar din nou, am crezut că sunt simple greșeli pe care le faci când te gândești la altceva.

Numai când s-au întâmplat lucruri mai evidente am început să bănuiesc ce era mai rău. Un fier de călcat așezat în frigider, haine în chiuvetă, cărți în cuptor. Și alte lucruri. Dar în ziua în care am găsit-o la trei blocuri de casă, plângând pe volanul mașinii pentru că nu mai găsea drumul înapoi, atunci m-am îngrozit cu adevărat. Și ea era speriată pentru că atunci când i-am bătut în geam, s-a întors spre mine și mi-a spus:

— Dumnezeuule, ce se întâmplă cu mine? Te rog, ajută-mă!

Am simțit un nod în stomac, dar n-am îndrăznit să mă gândesc la ce era mai rău.

După șase zile am mers la doctor și a început o serie de teste. Nu le-am înțeles atunci și nu le înțeleg nici acum, dar cred că pentru că mi-e frică să aflu mai multe. A stat aproape o oră la doctorul Barnwell și s-a întors și a doua zi. A fost cea mai lungă zi din viața mea. M-am uitat prin reviste pe care nu puteam să le citesc, am jucat jocuri la care nu mă puteam concentra. În cele din urmă, ne-a chemat pe amândoi în birou și ne-am așezat. Ea mă ținea de braț increzătoare, dar îmi aduc perfect aminte că și mâinile mele tremurau.

— Îmi pare rău că trebuie să vă spun asta, încep doctorul Barnwell, dar se pare că treceți prin primele stadii ale bolii Alzheimer...

Mintea mi s-a încețoșat și nu puteam să văd decât becul care strălucea deasupra capetelor noastre. În cap îmi răsunau cuvintele: „primele faze ale bolii Alzheimer“.

Totul a început să se învârtă în jurul meu și am simțit cum mă strângea de braț. Șoptea, aproape pentru sine:

— O, Noah... Noah...

Și mie îmi revenea în minte cuvântul „Alzheimer“, pe măsură ce lacrimile începuseră să curgă.

Este o boală searbădă, la fel de lipsită de viață ca și deșertul. Fură inimi, suflete și amintiri. Nu știam ce să-i spun, în timp ce ea suspina pe umărul meu, așa că am ținut-o în brațe.

Doctorul era și el îndurerat. Era un om bun și-i fusese greu. Era mai tânăr decât mezinul nostru și, în fața lui, deveneam conștient de vârsta mea. Aveam mintea încețoșată, iubita mea tremura și eu nu mă puteam gândi decât la un singur lucru:

Niciun om care se îneacă nu știe care picătură

De apă i-a luat ultima suflare...

Cuvintele unui poet înțelept și totuși ele nu-mi aduceau

liniștea. Nu știu ce însemnau sau de ce îmi veniă în minte.

Ne-am tot legănat în brațe și Allie, visul meu, frumusețea mea fără vârstă, mi-a spus că-i părea rău. Știam că n-aveam ce să iert și i-am șoptit la ureche:

— O să fie bine, am șoptit, dar eram speriat.

Eram un om pustiit care n-avea nimic de oferit, eram gol asemenea unei scorburi.

Nu-mi amintesc decât fragmente din explicația doctorului Barnwell.

— Este o deficiență degenerativă a creierului care afectează memoria și personalitatea... nu există niciun remediu sau terapie... N-avem cum să știm cât de repede va progresa... diferă de la om la om. Aș vrea să știu mai multe... O să fie și zile bune... Cu trecerea timpului o să se agraveze... Îmi pare rău că eu sunt cel care vă dă aceste vești.

Îmi pare rău...

Îmi pare rău...

Îmi pare rău...

Tuturor le părea rău. Copiii erau distruși, prietenilor le era teamă pentru ei înșiși. Nu-mi aduc aminte cum și când am ieșit din cabinetul doctorului și nu-mi aduc aminte cum am ajuns acasă. Nu-mi mai amintesc nimic din acea zi și aici mă asemăn perfect cu soția mea.

Au trecut patru ani de-atunci. Între timp, am făcut tot ce-am putut, tot ce-a fost posibil. Allie s-a organizat, căci îi stătea în fire să facă asta. A aranjat să părăsim casa și să ne mutăm aici. Și-a refăcut testamentul și l-a sigilat. A lăsat instrucțiuni precise pentru înmormântare și ele se află în dulapul meu, în ultimul sertar. Eu nu le-am văzut. Și când a terminat, a început să scrie. Să le scrie prietenilor și copiilor. Fraților, surorilor și verilor. Nepoatelor, nepoților și vecinilor. Și mie.

Le citesc uneori, când am puterea necesară; și când o fac, îmi aduc aminte de Allie în serile reci de iarnă, stând lângă focul care trosnea, cu un pahar de vin lângă ea, citind scrisorile pe care i le scrisesem eu de-a lungul anilor. Le-a păstrat și acum le păstrez și eu pentru că așa i-am promis. Mi-a spus că o să știu ce să fac cu ele. Și avea dreptate; am

descoperit că-mi face plăcere să citesc fragmente din ele, așa cum făcea și ea. Aceste scrisori mă intrigă, pentru că, atunci când le răsfoiesc, îmi dau seama că romantismul și pasiunea sunt posibile la orice vârstă. O privesc acum pe Allie și îmi dau seama că niciodată n-am iubit-o mai mult, dar când citesc aceste scrisori îmi dau seama că întotdeauna am simțit așa.

Ultima oară le-am citit acum trei seri, la o oră la care ar fi trebuit să dorm de mult. Era aproape ora două, când m-am dus la masă și am găsit un teanc gros de scrisori, îngălbenite de vreme. Am desfăcut panglica, și ea veche de o jumătate de secol, și am găsit scrisorile pe care le ascunsese mama ei cu mult timp în urmă, dar și scrisori ulterioare. O viață în scrisori, scrisori care purtau dovada dragostei mele, scrisori din inimă. Le-am răsfoit zâmbind, scoțând din teanc una câte una și, în cele din urmă, am deschis o scrisoare de la prima noastră aniversare.

Am citit un fragment:

Când te văd acum, mișcându-te încet, în timp ce o viață nouă se naște în tine, sper să știi cât de mult însemni tu pentru mine și cât de deosebit a fost acest an. Nu există bărbat mai binecuvântat decât mine și te iubesc din toată inima.

O pun deoparte, mai răscolesc prin teanc și găsesc alta, scrisă într-o seară rece, cu treizeci și nouă de ani în urmă:

Când am stat lângă tine, în timp ce mezina noastră cânta la serbarea de Crăciun, te-am privit și am observat o mândrie pe care numai cei cu sentimente puternice o pot simți și am știut că nu există om mai norocos ca mine.

După ce a murit fiul nostru care semăna atât de bine cu mama lui... A fost cea mai grea perioadă prin care am trecut vreodată și îmi amintesc și astăzi acele cuvinte:

Când ne va fi greu și vom fi triști, o să te țin în brațe și o să te alint, și o să iau durerea ta asupra mea. Când plângi tu, plâng și eu și când te doare pe tine, mă doare și pe mine. Și împreună o să încercăm să stăvilim toate șuvoaiile de lacrimi și toată disperarea, și vom reuși să străbatem drumurile pline de gropi ale vieții.

Mă opresc o clipă, ca să mi-l amintesc. Avea patru ani, era doar un copilăș. Eu am trăit de douăzeci de ori mai mult ca el, dar, dacă aș fi putut, i-aș fi dat lui viața mea. Este îngrozitor ca tu să supraviețuiești copilului tău, e o tragedie pe care nu i-o doresc nimănui.

Încerc din răspuțeri să-mi stăpânesc lacrimile și mai răsfoiesc vreo câteva scrisori ca să-mi limpezesc gândurile și găsesc o scrisoare de la cea de-a douăzecea aniversare, un eveniment la care mi-era mai ușor să mă gândesc.

Când te privesc, iubita mea, dimineața înainte să mergi la duș sau în atelierul tău, mâzgălită cu vopsea, cu părul strâns și ochii oboșiți, îmi dau seama că tu ești cea mai frumoasă femeie din lume.

Am continuat această corespondență a vieții noastre și a dragostei, și am mai citit încă zeci de scrisori, unele dureroase, dar cele mai multe îmi mergeau la suflet. Pe la trei am obosit, dar ajunseseam la ultimele scrisori din teanc. Mai rămăsese una singură, ultima pe care i-o scrisesem și știam că trebuia s-o citesc.

Am deschis-o și am scos cele două foi. Am pus cea de-a doua foaie deoparte, m-am apropiat de lumină cu prima și am început să citesc.

Iubita mea Allie

Pe terasă nu se aud decât sunetele care plutesc prin întuneric și, pentru prima oară, nu-mi găsesc cuvintele. Pentru mine, este o experiență stranie, pentru că atunci

când mă gândesc la tine și la viața pe care am trăit-o împreună, îmi vin în minte o mulțime de lucruri. O viață de amintiri. Dar cum să le exprimi în cuvinte? Nu știu dacă sunt în stare. Nu sunt poet și totuși ar fi nevoie de o poezie care să exprime tot ceea ce simt eu pentru tine.

Așa că mintea mea zboară și-mi aduc aminte cum ne gândeam la viața noastră împreună, tot așa de bine cum îmi aduc aminte că în dimineața asta am făcut cafeaua. Erau acolo și Kate, și Jane, și amândouă au tăcut când am intrat în bucătărie. Am văzut că plânseseră și, fără să le spun nici un cuvânt, m-am așezat cu ele la masă și le-am ținut de mână. Și știi ce-am văzut când le-am privit? Te-am văzut pe tine, cu mult timp în urmă, am văzut ziua în care ne-am luat la revedere. Semănau cu tine, așa cum erai pe-atunci, frumoasă și sensibilă, sfârșită de durerea care te copleșește atunci când pierzi ceva deosebit. Și nu știu de ce, dar asta m-a făcut să le spun o poveste.

I-am chemat și pe Jeff și pe David în bucătărie, pentru că erau și ei acolo și, când toți copiii erau de față, le-am povestit despre noi și despre cum te-ai întors la mine, cu mult timp în urmă. Le-am povestit despre plimbarea noastră, despre cina din bucătărie și au ascultat zâmbind când eu le povesteam cum ne-am plimbat cu canoa și am stat apoi în fața șemineului în timp ce afară se dezlănțuia furtuna. Le-am povestit cum, în ziua următoare, mama ta ne-a avertizat în legătură cu venirea lui Lon și au părut la fel de surprinși, pe cât fuseserăm și noi atunci; le-am povestit chiar și ce s-a întâmplat mai târziu, după ce tu ai plecat în oraș.

N-am uitat niciodată acele momente, chiar și după atâta amar de vreme. Chiar dacă n-am fost acolo, tu mi-ai povestit o singură dată și-mi amintesc că m-a uimit câtă putere ai avut în acea zi. Nici acum nu-mi pot imagina ce gândeai când ai intrat în hol și l-ai văzut pe Lon sau ce trebuie să fi simțit când ai vorbit cu el. Mi-ai spus că ați plecat de la hotel și v-ați așezat pe o bancă

în fața bisericii metodiste și el te-a ținut de mână chiar și atunci când tu îi explicai că trebuie să rămâi.

Știi că ai ținut la el. Și reacția lui dovedește că și el a ținut la tine. Nu, n-a înțeles că te pierde, dar cum ar fi putut să înțeleagă? Nu ți-a dat drumul la mână nici atunci când i-ai explicat că m-ai iubit întotdeauna și că n-ar fi cinstit față de el. Știu că era rănit și supărat, și timp de aproape o oră a încercat să te facă să te răzgândești, dar când te-ai ridicat hotărâtă și i-ai spus: „Nu pot să mă întorc cu tine, îmi pare rău!“, el a știut că hotărârea ta era deja luată. Mi-ai spus că el n-a putut decât să dea din cap și ați rămas acolo mult timp, fără să vorbiți. M-am întrebat întotdeauna la ce se gândea el când stătea lângă tine, dar sunt sigur că și el simțea ceea ce simțisem eu numai cu câteva ore în urmă. Și când, în cele din urmă, te-a condus la mașină, ți-a spus că sunt un bărbat norocos. S-a purtat ca un domn și atunci am înțeles de ce îți fusese atât de greu să alegi.

Îmi aduc aminte că atunci când am terminat de povestit, în cameră s-a lăsat tăcere și Kate s-a ridicat să mă îmbrățișeze. „Of tăticule“, mi-a spus ea cu lacrimi în ochi și, deși mă așteptam să îmi pună tot felul de întrebări, ei n-au făcut-o. Dar mi-au dăruit ceva deosebit.

În următoarele ore, fiecare mi-a spus cât de mult însemnaserăm noi pentru ei, pentru felul în care îi crescuserăm. Unul câte unul mi-a povestit lucruri pe care eu le uitasem de mult. Și, la sfârșit, am plâns pentru că mi-am dat seama cât de bine îi crescuserăm. Eram atât de mândru de ei și de fericit că trăisem așa o viață! Și nimeni n-o să-mi poată lua asta niciodată. Nimeni! Îmi doresc numai să fi fost și tu aici să te bucuri cu mine.

După ce-au plecat, m-am așezat în balansoar, amintindu-mi momente din viața noastră. Tu ești mereu în gândurile mele și în inima mea nu găsesc nici un moment în care tu să nu fi fost parte din mine. Nu știu ce s-ar fi întâmplat cu mine dacă nu te-ai fi întors în

acea zi, dar n-am nicio îndoială că aş fi trăit şi aş fi murit copleşit de regrete, regrete pe care, din fericire, n-o să le cunosc niciodată.

Te iubesc, Allie! Sunt ceea ce sunt datorită ție. Tu ești motivația, speranța și visul meu și, orice ni s-ar întâmpla în viitor, fiecare zi pe care o petrecem împreună este cea mai frumoasă zi a vieții mele. Sunt al tău pentru totdeauna.

Și, iubita mea, și tu ești a mea pentru totdeauna.

Noah

Pun scrisoarea deoparte și-mi aduc aminte cum stăteam cu Allie pe terasă și ea citea această scrisoare pentru prima oară. Era o după-amiază târzie, cerul verii era străbătut de fâșii roșii și ziua se topea în asfințit. Cerul își schimba culoarea încetul cu încetul și, în timp ce priveam cum apune soarele, mi-aduc aminte că mă gândeam la acel moment scurt și strălucitor când ziua se transformă în noapte.

Apusul, mi-am dat eu seama atunci, este numai o iluzie, pentru că soarele este ori deasupra, ori dedesubtul orizontului. Și asta înseamnă că ziua și noaptea sunt îngemănate într-un fel în care puține lucruri sunt; nu pot exista separat și totuși, nici laolaltă. „Cum ar fi, îmi amintesc că mă întrebam, să fim veșnic împreună și totuși despărțiți pentru totdeauna?“

Privind înapoi, mi se pare ironic faptul că ea a ales să citească scrisoarea exact în momentul în care mie mi-a venit aceasta întrebare în minte. Bineînțeles, mie mi se pare ironic pentru că acum știu răspunsul. Acum știu cum e să fim zi și noapte împreună și totuși despărțiți pentru totdeauna.

Locul în care stăm eu și Allie în această după-amiază este superb. Este centrul universului meu. Totul e aici, pe râu: păsări, găște, prietenii mei. Trupurile lor plutesc pe apa rece care le reflectă culorile și le fac să pară mai mari decât sunt. Și Allie este copleșită de minunăția lor și, încetul cu încetul, ajungem să ne cunoaștem din nou.

— Îmi face bine să vorbesc cu tine. Am descoperit că-mi lipsește, chiar și atunci când nu trece prea mult timp.

Sunt sincer și ea știe asta, dar e încă prevăzătoare. Sunt un străin.

— Există vreun lucru pe care-l facem foarte des? Întrebă ea. Stăm adesea aici și privim păsările? Adică, ne cunoaștem bine?

— Da și nu. Cred că toată lumea are secrete, dar mai cred că noi ne cunoaștem de ani de zile.

Își privește mâinile, apoi le privește și pe-ale mele. Se gândește o clipă și eu îi văd chipul dintr-un unghi din care pare din nou tânără. Nu purtăm verighetele. Și pentru acest lucru avem un motiv. Mă întrebă:

— Ai fost vreodată căsătorit?

Dau din cap.

— Da.

— Și cum era ea?

Îi spun adevărul.

— A fost visul meu. Ea m-a făcut ceea ce sunt și atunci când o țineam în brațe mi se părea chiar mai firesc decât bătaia propriei inimi. Mă gândesc la ea tot timpul. Mă gândesc la ea chiar și acum când stau aici. N-o să mai existe niciodată cineva ca ea.

Se leagă de aceste ultime cuvinte. Nu știu ce crede ea despre asta. În cele din urmă, vorbește încet și vocea ei e angelică, senzuală. Mă întreb dacă ea știe că mă gândesc la aceste lucruri.

— E moarta?

„Ce e moartea?“ mă întreb și îi răspund:

— Soția mea trăiește în inima mea. Și acolo o să rămână veșnic.

— Încă o mai iubești, nu-i așa?

— Bineînțeles! Dar iubesc și multe alte lucruri. Îmi place să stau aici cu tine. Îmi place să împart frumusețea acestui loc cu cineva la care țin. Îmi place să văd egretele plonjând în apă și căutând de mâncare.

Tace câteva clipe. Privește în altă parte, ca să nu-i văd chipul. Are acest obicei de ani de zile.

— De ce faci asta?

Nu-i era teamă, era doar curioasă. Asta era bine. Știu ce

vrea să spună, totuși o întreb:

— Ce?

— De ce îți petreci ziua cu mine?

Zâmbesc.

— Sunt aici pentru că aici trebuie să fiu. Nu e complicat. Și eu, și tu ne simțim bine. Nu rata aceste clipe, nu sunt pierdute. E ceea ce vreau să fac. Stau aici și vorbim, și mă gândesc: „Ce ar putea fi mai frumos decât ceea ce facem noi acum?”

Mă privește în ochi și pentru o clipă, doar pentru o clipă, ochii îi sclipesc. Pe buze, îi răsare un zâmbet.

— Îmi place să stau cu tine, dar dacă încerci să mă faci curioasă, ai reușit. Recunosc că-mi face plăcere compania ta, dar nu știu nimic despre tine. Nu mă aștept să-mi spui povestea vieții tale, dar de ce ești atât de misterios?

— Am citit odată că femeilor le plac străinii misterioși.

— Înțeleg, și totuși nu mi-ai răspuns la întrebare. Nu mi-ai răspuns la majoritatea întrebărilor. În dimineața asta, nici măcar nu mi-ai spus cum s-a terminat povestea.

Dau din umeri. Rămânem tăcuți pentru o clipă. În cele din urmă o întreb:

— E adevărat?

— Ce să fie adevărat?

— Că femeilor le plac străinii misterioși.

Se gândește și râde. Apoi răspunde, așa cum aș fi răspuns și eu:

— Cred că unora le plac.

— Și ție îți plac?

— Acum nu mă încolți! Nu te cunosc îndeajuns de bine.

Mă tachina și mie îmi plăcea.

Am rămas tăcuți și am privit lumea din jurul nostru. Ne trebuise o viață întreagă ca să învățăm asta. Se pare că numai bătrânii pot sta unul lângă altul, fără să spună nimic și să se simtă totuși fericiți. Tinerii nerăbdători și nehibzuiți trebuie să spargă întotdeauna tăcerea. E o pierdere, pentru că tăcerea e pură. Tăcerea e sfântă. Îi apropie pe oameni pentru că numai aceia care se simt bine împreună pot sta unul lângă altul fără să vorbească. Acesta este marele

paradox.

Timpul trece și încetul cu încetul respirațiile noastre încep să coincidă așa cum se întâmplase și în dimineața asta. Respirații adânci, respirații relaxate și ea ațipește asemenea aceluia care se simt bine. Mă întreb dacă tinerii ar fi în stare să se bucure de asta. În cele din urmă, când se trezește, se întâmplă o minune.

— Vezi pasărea aia?

Arată spre ea și eu îmi mijesc ochii. E de mirare că pot să văd, dar numai pentru că soarele este strălucitor. Arăt și eu cu degetul.

— E un pescăruș caspic, îi spun eu încetișor și ne concentrăm asupra lui privindu-l în timp ce plutea deasupra râului. Și, ca și cum și-ar fi redescoperit un vechi obicei, când îmi cobor brațul, îi pun mâna pe genunchi și ea nu mi-o dă la o parte.

Are dreptate când spune că sunt evaziv. În zile ca aceasta, când singurul lucru care-i lipsește este memoria, răspund vag pentru că în acești ultimi ani mi-am rănit de multe ori soția neintenționat cu niște vorbe care mi-au scăpat și vreau să nu se mai întâmple. Așa că mă limitez să îi răspund numai la ce sunt întrebat, câteodată nu prea bine și atunci nu mai iau niciodată inițiativa.

Este o hotărâre grea, bună și rea deopotrivă, dar necesară, deoarece cunoașterea aduce după sine durerea. Ca să nu mai fie atâta durere, n-o să mai fie nici atâtea răspunsuri. Sunt zile în care nu află nimic despre copiii ei sau despre faptul că suntem căsătoriți. Regret acest lucru, dar nu pot să-l schimb.

Asta mă face să fiu necinstit? Poate, dar am văzut-o zdrobită sub șuvoiul de informații legate de viața ei. Aș putea să mă mai uit în oglindă fără nicio remușcare știind că am uitat tot ce era important pentru mine? N-aș putea nici eu și nici ea, pentru că așa a început această odisee. Viața ei, căsătoria ei, copiii ei. Prietenii și munca. Întrebări și răspunsuri asemănătoare cu acelea din concursul televizat „Aceasta este viața ta“.

Erau zile grele pentru amândoi. Eu eram un obiect fără sentimente, o enciclopedie a întrebărilor din viața ei care începeau cu cine, ce și unde, dar de fapt tocmai aceste de ce-uri erau cele mai valoroase, acele lucruri pe care nu le cunoșteam și la care nu puteam să îi răspund. Obișnuia să se uite la fotografiile ale copiilor pe care-i uitase, să țină în mână pensule care nu-i inspirau nimic și să citească scrisori de dragoste, care nu-i aduceau nicio bucurie. Slăbea cu fiecare oră care trecea, devenea palidă și răutăcioasă, și-și sfârșea ziua mai rău decât o începuse. Zilele noastre erau pierdute și la fel era și ea. Și, ca să fiu egoist, la fel de pierdut eram și eu.

Așa că m-am schimbat. M-am transformat în Magellan sau Columb, un explorator al misterelor minții, și am învățat cu greu, dar am învățat ceea ce era de făcut. Am învățat un lucru care pentru un copil este evident. Că viața este o simplă înșiruire de vieți, fiecare trăind numai câte o zi. Că fiecare zi trebuie trăită încercând să găsești frumusețea dintr-o floare sau dintr-o poezie, să vorbești cu animalele. Că nu există o zi mai frumoasă decât aceea petrecută visând și privind apusuri de soare, simțind briza răcoroasă. Dar, mai ales, am învățat că viața înseamnă să stai pe o băncuță, lângă un râu bătrân, cu o mână pe genunchi și, câteodată, în zilele bune, înseamnă să te îndrăgostești.

— La ce le gândești? întrebă ea.

S-a inserat. Am plecat de pe băncuță și mergem agale pe cărările luminate care se unduiesc în jurul complexului. Ea mă ține de braț și eu îi sunt escortă. A fost ideea ei. Poate că am fermecat-o. Poate că nu vrea decât să mă sprijine ca să nu cad. În orice caz, eu zâmbesc.

— Mă gândesc la tine.

Nu-mi răspunde, dar mă strânge de mână și pot să-mi dau seama că-i place ceea ce-i spun. Viața noastră împreună m-a făcut să văd aceste semne, chiar dacă nici ea nu își dă seama de ele. Continuu:

— Știi că nu-ți poți aduce aminte cine ești, dar eu pot și îmi dau seama de asta când te privesc și atunci mă simt bine.

Mă bate pe mână și zâmbește.

— Ești un om cu inimă bună. Sper ca și înainte să mă fi simțit la fel de bine cu tine, ca și acum.

Ne mai plimbăm puțin. În cele din urmă, ea rupe tăcerea:

— Trebuie să-ți spun ceva.

— Dă-i drumul.

— Cred că am un admirator.

— Un admirator?

— Da.

— Înțeleg.

— Nu mă crezi?

— Te cred.

— Așa și trebuie.

— De ce?

— Pentru că eu cred că tu ești acela.

Mă gândesc la asta în timp ce ne plimbăm ținându-ne de mână în tăcere, ne plimbăm pe lângă camere, prin curte. Ajungem în grădină unde sunt mai ales flori sălbatice și aici îi fac semn să se oprească. Îi culeg un buchețel de flori roșii, roz, galbene, violete. I le dau și ea le miroase. Le miroase cu ochii închiși și-mi șoptește:

— Sunt frumoase.

Ne scurtăm plimbarea și ea ține florile într-o mână, iar cu cealaltă mă ține pe mine de braț. Oamenii ne privesc pentru că suntem un miracol viu sau, cel puțin, așa mi se spune. Într-un fel e adevărat, deși de cele mai multe ori nu mă simt prea norocos.

— Crezi că eu sunt? întreb eu, în cele din urmă.

— Da.

— De ce?

— Pentru că am găsit ce ai ascuns.

— Ce?

— Asta, spune ea, întinzându-mi o foiță de hârtie. Am găsit-o sub perna mea.

O citesc și sună cam așa:

Corpul se mișcă într-o amorțeală dureroasă
și totuși promisiunea mea

Rămâne adevărată la sfârșitul zilelor noastre,
O atingere delicata care se termină într-un sărut
O să reînvie dragostea cu bucurie.

— Mai sunt și altele? întreb eu.
— Am găsit asta în buzunarul hainei mele.

Sufletele noastre erau unul, daca vrei să știi,
Și n-o să se despartă niciodată;
Pe chipul tău strălucesc minunatele zori
Te caut și te găsesc în inima mea.

— Înțeleg, și asta e tot ce pot să spun.

Ne plimbăm și soarele se afundă din ce în ce mai mult la orizont. Cu timpul, strălucirea argintie este singura rămășiță a zilei și încă mai vorbim despre poezie. E cu totul fascinată de romantism.

Până să ajungem la ușă, am obosit deja. Ea știe, așa că îmi face semn să mă opresc și se întoarce cu fața spre mine. Mă întorc și-mi dau seama cât de rău m-am gândit. Acum, avem aceeași înălțime. Câteodată mă bucur că nu-și dau seama cât de mult m-am schimbat. Se întoarce spre mine și mă privește îndelung.

— Ce faci? o întreb eu.

— Nu vreau să uit nici această zi, nici pe tine, și încerc să-ți păstrez vie amintirea.

„O să mergă de data asta?“ Mă întreb și apoi îmi dau seama că n-o să se schimbe nimic. Nu se poate schimba. Totuși, nu-i spun ce gândesc. Așa că îi zâmbesc pentru că vorbele ei sunt frumoase.

— Mulțumesc, îi spun eu.

— Vorbesc serios. Nu vreau să te uit din nou. Însemni foarte mult pentru mine. Nu știu ce m-aș fi făcut fără tine astăzi.

Simt un nod în gât. Dincolo de cuvintele ei se ghicește emoția, o emoție pe care o simt și eu, ori de câte ori mă gândesc la ea. Știu că de aceea trăiesc și în acest moment o

iubesc din toată inima. Cât de mult mi-aș dori să am destulă putere s-o duc în brațe în paradis!

— Nu încerca să spui nimic, îmi spune ea. Hai să trăim momentul!

Și-l trăiesc și mă simt ca-n rai.

Boala ei e mai gravă decât la început, deși Allie e diferită de majoritatea. Mai sunt încă trei aici care suferă de aceeași boală și pot să spun că ei reprezintă toată experiența mea practică despre această boală. Spre deosebire de Allie, ei sunt în stadiile cele mai avansate și sunt aproape pierduți. Se trezesc cu halucinații și sunt derutați. Repetă aceleași cuvinte iar și iar. Doi dintre ei nu se pot hrăni singuri și o să moară în curând. A treia are tendința să hoinărească și să se rătăcească. Au găsit-o odată în mașina unui străin, cam la vreo jumătate de kilometru depărtare. De-atunci o leagă de pat. Câteodată, trec prin momente foarte dureroase, iar în alte dăți pot fi ca niște copii pierduți, triști și singuri. Se întâmplă rar să recunoască personalul sau pe oamenii care-i iubesc. Este o boală care te macină și de aceea copiilor noștri le e atât de greu să ne viziteze.

Bineînțeles că și Allie are problemele ei, probleme care cu timpul, probabil, se vor agrava. Dimineața e groaznic de speriată și plânge fără ca s-o poată consola cineva. Vede niște omușori, asemănători spiridușilor, cred eu, care o privesc, iar ea țipă la ei să plece. Face baie de bunăvoie, dar nu vrea să mănânce regulat. A slăbit, a slăbit chiar mult, după părerea mea, și în zilele mai bune fac tot ce pot ca s-o mai ajut.

Dar aici se sfârșesc aceste asemănări. De aceea Allie e considerată un miracol, pentru că uneori, dar numai uneori, după ce-i citesc, starea ei se îmbunătățește. Nu există nicio explicație. „E imposibil, spun doctorii. N-ar trebui să aibă Alzheimer.“ Dar are. În majoritatea zilelor și nopților, nu există nicio îndoială. În această privință, toată lumea e de acord.

Dar atunci, de ce starea ei este diferită? De ce se schimbă uneori după ce îi citesc? Le spun motivul doctorilor; undeva, în adâncul sufletului meu, eu îl știu, dar ei nu mă cred. Ei

caută răspunsul în știință. De patru ori au venit specialiștii de la Chapel Hill, ca să descopere răspunsul. De patru ori au plecat fără să înțeleagă. Le spun: „N-aveți cum să înțelegeți dacă vă folosiți numai de ce ați învățat și de cărțile voastre“, dar ei clatină din cap și-mi răspund: „Boala Alzheimer nu-i așa. În starea ei, nu e posibil să poarte o conversație și să-i fie mai bine pe zi ce trece. Niciodată.“

Dar îi este mai bine. Nu în fiecare zi, nu tot timpul și, oricum, mai puțin decât înainte. Numai câteodată. Și în zilele astea se pare că singurul lucru care-i lipsește este memoria, ca și cum ar avea amnezie. Dar emoțiile ei sunt normale, gândurile îi sunt firești. Și în aceste zile, știu că e bine ceea ce fac.

Când ne întoarcem, cina ne așteaptă în camera lui Allie. Am aranjat să mâncăm aici, așa cum se întâmplă mereu în zile ca aceasta și, încă o dată, nu puteam fi mai mulțumit. Oamenii de-aici au grijă de tot. Sunt amabili cu mine și pentru asta le sunt recunoscător.

Am mai stins din lumini, camera este luminată acum de două lumânări așezate pe masa la care o să stăm noi și muzica se aude blând în surdină. Paharele și farfuriile sunt de plastic, iar sticla e plină cu suc de mere, dar regulile sunt reguli și ei nu pare să-i pese. Respiră ușor când vede. A făcut ochii mari.

— Tu ai făcut asta?

Dau din cap și ea intră în cameră.

— Arată minunat!

Îi ofer brațul meu ca s-o însoțesc și o conduc la fereastră. Când ajungem acolo, nu-mi dă drumul. Atingerea ei e plăcută și stăm unul lângă altul, în această seară senină de primăvară.

Fereastra este întredeschisă și simt un vânticel care-mi mângâie obrazul. Luna a răsărit și ea, iar noi privim mult timp la cerul înstelat, care se desfășoară în fața noastră.

— Sunt sigură că niciodată n-am mai văzut ceva așa de frumos, spune ea și eu sunt de acord.

— Nici eu, spun eu, dar o privesc pe ea. Știe ce vreau să

spun și îi văd zâmbetul. O clipă mai târziu îmi șoptește:

— Cred că știi pe cine a ales Allie la sfârșitul poveștii, spune ea.

— Știi?

— Da.

— Pe cine?

— L-a ales pe Noah.

— Ești sigură?

— Absolut.

Zâmbesc și îi confirm, dând din cap.

— Da, pe el l-a ales, îi spun încetișor și ea-mi zâmbește.

Chipul îi strălucește.

Trag scaunul ei cu puțin efort. Se așează și mă așez și eu în partea opusă a mesei. Îmi întinde mâna pe deasupra mesei, eu i-o iau și-i simt degetul începând să se plimbe pe mâna mea, așa ca altădată. Fără să vorbesc, o privesc îndelung, trăind și retrăind momente din trecut, amintindu-mi de tot și făcând ca totul să pară real. Simt un nod în gât și, încă o dată, îmi dau seama cât de mult o iubesc. Vocea îmi tremură când, în sfârșit, reușesc să vorbesc:

— Ești atât de frumoasă! îi spun. Și din ochii ei îmi dau seama că știe ce simt pentru ea și ce vreau să-i spun.

Nu-mi răspunde.

Își coboară pleoapele și eu mă întreb la ce se gândește. Nu-mi dă niciun indiciu și-i strâng mâna delicat. Aștept. Cu toate visele mele, îi cunosc inima și știu că aproape am ajuns la ea.

Apoi se întâmplă un miracol care-mi dovedește ca am dreptate.

În timp ce Glenn Miller cântă încetișor la pian într-o cameră alăturată, o privesc cum încetul cu încetul începe să se lase în voia sentimentelor. Văd cum pe buzele ei începe să apară un zâmbet, un zâmbet care merită tot efortul și o urmăresc în timp ce-și ridică ochii tulburi spre mine. Mă trage de mână spre ea.

— Ești minunat... spune ea încetișor, cedând și în acel moment se îndrăgostește de mine; știu asta pentru că am văzut aceste semne de o mie de ori.

Nu mai spune nimic, nici nu trebuie, și mă privește din nou, parcă dintr-o altă viață și asta mă împlinește. Îi zâmbesc cu toată pasiunea de care sunt în stare și ne uităm unul la altul, în timp ce, în noi, sentimentele dau năvală asemenea valurilor unui ocean. Privesc prin cameră, apoi mă uit în tavan, apoi din nou la Allie și felul în care ea mă privește, mă încălzește. Și deodată, mă simt din nou tânăr. Nu îmi mai e nici frig, nu mai simt nicio durere, nu mai sunt nici gârbovit sau deformat, sau aproape orb din cauza cataractei.

Sunt puternic și mândru, și sunt cel mai norocos bărbat, și păstrez acest sentiment mult timp.

Sunt gata să sparg tăcerea, când lumânările au ajuns cam la trei sferturi. Îi spun:

— Te iubesc din toată inima și sper ca tu să știi asta.

— Bineînțeles că știi, îmi spune ea pe nerăsuflăte. Și eu te-am iubit întotdeauna, Noah!

„Noah“, aud din nou. „Noah.“ Cuvântul îmi răsună în minte. „Noah... Noah...“ Știe, mă gândesc eu, știe cine sunt... Știe...

Această recunoaștere e un lucru atât de ne semnificativ, dar pentru mine e un dar de la Dumnezeu și văd toată viața noastră, ținându-ne în brațe, iubind-o și fiind împreună în cei mai frumoși ani ai vieții.

Ea murmură:

— Noah... iubitul meu Noah...

Și eu, care nu pot accepta cuvintele doctorului, am ieșit din nou victorios, cel puțin, pentru moment. Renunț la pretinsul meu aer misterios și-i sărut mâna, o ridic la obrazul meu și-i șoptesc la ureche. Îi spun:

— Ești cel mai extraordinar lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

— Oh, Noah, spune ea cu lacrimi în ochi, și eu te iubesc.

De s-ar termina așa, aș fi un om fericit.

Dar n-o să se întâmple. Sunt sigur de asta, pentru că o dată cu trecerea timpului, încep să văd semne de îngrijorare pe chipul ei.

— Ce s-a întâmplat? o întreb și ea-mi răspunde încetișor:

— Mi-e atât de teamă! Mi-e teamă că o să te uit din nou. Nu-i corect... Nu mai suport să renunț încă o dată la toate astea.

Glasul i se sfâșie atunci când rostește ultimele cuvinte, dar eu nu știu ce să-i spun. Îmi dau seama că seara se apropie de sfârșit și nu pot să fac nimic ca să opresc inevitabilul. La acest capitol, sunt un eșec. În cele din urmă, îi spun:

— N-o să te părăsesc niciodată. Iubirea noastră o să dureze o veșnicie.

Știe că asta e tot ce pot face, pentru că niciunul din noi nu vrea promisiuni deșarte. Dar pot să-mi dau seama după felul în care ea mă privește că și-ar fi dorit mai mult.

Greierii ne cântă și noi începem să ciugulim din mâncare. Nici unuia din noi nu îi e foame, dar ca să-i dau un exemplu, încep să mănânc și ea mă urmează. Ia înghițituri mici, mestecă îndelung, dar sunt bucuros s-o văd mâncând. A slăbit prea mult în ultimele trei luni.

După masă, începe să-mi fie frică fără voia mea. Știu că ar trebui să fiu bucuros, pentru că aceste momente reprezintă dovada că dragostea noastră încă mai există, dar știu că astă-seară a sosit timpul. Soarele a apus de mult și hoțul e pe drum, iar eu nu pot face nimic. Așa că o privesc și aștept, și trăiesc cât o viață în aceste ultime momente.

Nimic.

Ceasul ticăie.

Nimic.

O iau în brațe și stăm îmbrățișați.

Nimic.

Îi simt tremurul și-i șoptesc la ureche.

Nimic.

Îi spun pentru ultima oară în această seară că o iubesc.

Și hoțul vine.

Întotdeauna sunt uimit de cât de repede se întâmplă. Chiar și acum, după atâta timp. Pentru că în vreme ce mă ține în brațe, începe să clipească repede și capul începe să-i tremure. Apoi, întorcându-se către colțul camerei, rămâne așa, fixându-l îndelung și îngrijorarea i se citește pe față.

„Nu!“ Țipă mintea mea. „Nu încă! Nu acum... nu când suntem atât de aproape! Nu în seara asta! Poate să fie în orice seară, dar nu astă-seară... Te rog!“ Cuvintele rămân în interiorul meu. Nu pot să mai suport încă o dată! „Nu e drept... nu e drept..

Dar iarăși, totul e în zadar.

— Oamenii aceia, spune ea, în cele din urmă, arătând într-un loc, se uită la mine. Te rog, fă-i să înceteze!

Spiridușii.

Simt o durere în stomac, puternică și acută. Pentru o clipă, mi se oprește respirația, apoi se pornește din nou și de data asta e mai potolită. Mi se usucă gura și-mi simt inima bătând. S-a sfârșit, știu că am dreptate. A venit și apusul. Întunericul serii, asociat cu boala Alzheimer de care suferă soția mea, este cea mai grea parte. Pentru că atunci când se întâmplă, ea parcă dispare și uneori mă întreb dacă noi o să ne mai iubim vreodată.

— Nu-i nimeni acolo, Allie, îi spun eu, încercând să opresc inevitabilul.

Nu mă crede.

— Se holbează la mine.

— Nu se holbează, îi șoptesc, clătinând din cap.

— Nu-i vezi?

— Nu, zic eu și ea se gândește o clipă.

— Să știi că sunt chiar acolo, spune ea dându-mă la o parte, și se holbează la mine.

Și acum începe să vorbească singură și, câteva clipe mai târziu, când încerc s-o liniștesc, ea tresare și mă privește cu ochii mari.

— Cine ești tu? plânge ea cu vocea panicată și se albește la față. Ce cauți aici?

Înăuntrul ei se naște frica și eu sufăr, pentru că nu pot să fac nimic. Se îndepărtează de mine, dând înapoi și apărându-se cu mâinile; apoi rostește cele mai dureroase cuvinte:

— Pleacă! Pleacă de lângă mine! țipă ea.

Îngrozită, alungă spiridușii de lângă ea, uitând de mine.

Mă ridic, traversez camera și mă opresc lângă patul ei. Mă simt slăbit acum, mă dor picioarele și simt o durere ciudată

în spate. Nu știu de unde vine. Mă lupt să apăs pe buton ca să le chem pe asistente, pentru că degetele îmi zvâcnesc și par să îmi fi înțepenit, dar în cele din urmă, reușesc. O să vină în curând, știu asta și le aștept. Între timp, o privesc pe soția mea.

Zece...

Douăzeci...

Treizeci de secunde trec și eu continuu s-o privesc, fără să pierd nimic din vedere, amintindu-mi momentele pe care le-am petrecut împreună. Dar în tot acest timp, ea nu se uită la mine și eu sunt bântuit de imaginea ei, luptându-se cu dușmanii nevăzuți.

Mă așez lângă pat cu o durere ascuțită în spate și încep să plâng când iau jurnalul. Allie nu observă. O înțeleg, pentru că și-a pierdut mințile.

Cad câteva pagini pe podea și mă aplec să le iau. Am obosit, așa că acum stau singur, departe de soția mea. Și când vin asistentele, găsesc doi oameni pe care trebuie să-i liniștească. O femeie care tremură de teama demonilor care-i bântuie mintea și un bătrân care o iubește chiar mai mult decât își iubește propria viață și care plânge încet într-un colț, acoperindu-și fața cu mâinile.

Restul serii mi-l petrec de unul singur, în camera mea. Ușa e întredeschisă, ca să văd oamenii care trec; pe unii nu îi cunosc, alții îmi sunt prieteni și, dacă mă concentrez, pot să-i aud vorbind despre familiile lor, slujbe și vizite în parc. Conversații obișnuite, nimic deosebit, dar descopăr că-i invidiez pentru ușurința cu care vorbesc între ei. Un alt păcat de moarte, știu, dar uneori, nu mă pot abține.

E și doctorul Barnwell aici și vorbește cu o asistentă; mă întreb cine este atât de bolnav, ca să aibă parte de o vizită la o asemenea oră. I-am spus că lucrează prea mult. Îl sfătuiesc să-și mai petreacă timpul și cu familia, pentru că n-o să-i aibă lângă el pentru totdeauna. Dar nu mă ascultă. Ține la pacienții lui, spune el, și trebuie să vină când este chemat. Spune că n-are de ales, dar asta îi aduce multe frământări. Vrea să fie un doctor devotat trup și suflet pacienților săi și,

de asemenea, un bărbat devotat trup și suflet familiei sale. Nu le poate împăca pe amândouă, pentru că n-are suficient timp, însă trebuie să învețe, în timp ce vocea i se stinge în depărtare, mă întreb ce o să aleagă sau dacă, din nefericire, această alegere o va face altcineva în locul lui.

Stau pe scaun, lângă fereastră, și mă gândesc la ziua de astăzi. A fost tristă și fericită, minunată și dureroasă în același timp. Sentimentele contradictorii mă reduc la tăcere ore de-a rândul. În seara asta nu i-am citit nimănui; nu am putut, pentru că o călătorie în lumea poeziei mi-ar umple ochii de lacrimi. Cu timpul, pe hol se lasă liniștea, tulburată numai de pașii gardienilor din tura de seară. La unsprezece, aud niște sunete familiare pe care, într-un fel, le așteptam. Pașii pe care-i cunosc atât de bine.

Doctorul Barnwell bagă capul pe ușă.

— Am observat că ai lumina aprinsă. Te superi dacă intru?

— Nu, spun eu, clătinând din cap.

Intră, se uită în jur prin cameră, înainte să se așeze la câțiva pași de mine.

— Am auzit că tu și Allie ați petrecut o zi frumoasă.

Zâmbește. Noi și relația noastră îl intrigăm. Nu știu dacă interesul său este pur profesional.

— Așa cred.

Își înalță privirea auzindu-mi răspunsul și se uită fix în ochii mei.

— Te simți bine, Noah? Pari cam istovit.

— Sunt bine. Sunt doar puțin obosit.

— Cum s-a simțit Allie astăzi?

— A fost bine. Am vorbit aproape patru ore.

— Patru ore? Noah e... incredibil!

Nu pot decât să dau din cap. El continuă, nevenindu-i să creadă:

— N-am mai văzut și nici n-am mai auzit de așa ceva. Cred că asta înseamnă dragoste adevărată. Voi doi ați fost sortiți unul altuia. Probabil că te iubește foarte mult. Știi asta, nu-i așa?

— Știu, spun eu, dar nu mai pot rosti niciun cuvânt.

— Ce te deranjează de fapt, Noah? A zis Allie ceva sau

poate a făcut ceva care să te rănească?

— Nu. A fost de-a dreptul minunată. Numai că acum mă simt... singur.

— Singur?

— Da.

— Nimeni nu e singur.

— Eu sunt, îi spun în timp ce mă uit la ceas și mă gândesc la familia lui care doarme undeva, într-o casă liniștită, acolo unde ar trebui să fie și el, și la fel de singur ești și tu.

Următoarele zile se scurg lipsite de importanță. Allie nu poate să mă recunoască deloc și îmi dau seama că și eu deveneam mai neatent din când în când, pentru că mă tot gândeam la ziua pe care tocmai o petrecusem împreună. Deși sfârșitul vine întotdeauna prea repede, în acea zi n-am pierdut nici măcar o clipă; am câștigat bătălia cu timpul și am fost fericit să mai fiu încă o dată binecuvântat astfel.

În săptămâna următoare, viața mea își relua cursul normal. Sau, cel puțin, atât cât putea să fie considerată normală viața mea. Îi citeam lui Allie, le citeam și celorlalți, mă plimbam pe holuri. Noaptea zăceam în pat treaz, iar dimineața stăteam lângă sobă. Faptul că puteam să-mi prevăd viața îmi dădea o liniște ciudată.

Într-o dimineață rece și cezoasă, la opt zile, m-am trezit devreme, ca de obicei, și mi-am pierdut vremea pe la birou, uitându-mă pe fotografiile și citind scrisori scrise cu mulți ani în urmă. Cel puțin, asta am încercat să fac. Nu prea mă puteam concentra pentru că mă durea capul, așa că le-am pus deoparte și m-am dus să mă așez pe scaunul meu de lângă fereastră ca să privesc răsăritul. Allie o să se trezească în câteva ore, știam asta și voiam să mă relaxez pentru că durerea de cap avea să sporească dacă îi citeam toată ziua.

Am închis ochii pentru câteva minute, în timp ce capul meu trecea când prin momente de zbucium, când prin momente de liniște. Apoi, când i-am deschis, mi-am privit vechiul amic, râul, care curgea pe sub fereastra mea. Spre deosebire de Allie, mie îmi fusese dată o cameră de unde puteam să-l văd și întotdeauna mă inspirase. Râul acesta

este o contradicție: are o sută de mii de ani, dar se reînnoiește o dată cu fiecare ploaie. În acea dimineață i-am vorbit, i-am șoptit ca să audă:

— Ești binecuvântat, prietene, și eu sunt binecuvântat, și împreună o să întâmpinăm zilele ce vor veni.

Undele și valurile se rotesc și se încolăcesc în semn de aprobare, iar lumina palidă a dimineții reflectă în el lumea pe care o împărțim. Râul și cu mine. Curgem, dăm înapoi și ne retragem. Să privești apa, cred eu, înseamnă să trăiești. Poți învăța atâtea lucruri!

S-a întâmplat în timp ce stăteam pe scaun, chiar înainte ca soarele să se ivească la orizont. Am observat că mâna începuse să-mi zvâcnească, era ceva ce nu mi se mai întâmplase. Am încercat s-o ridic, dar am fost forțat să mă opresc atunci când în cap am simțit o bubuitură din nou, de data asta și mai tare, ca și cum aș fi fost lovit în cap cu un ciocan. Am închis ochii și apoi am strâns tare din pleoape. Mâna nu mi-a mai zvâcnit, dar a început să-mi amortască repede, ca și cum toți nervii mei s-ar fi aflat la extremitatea brațului. Mi-a înțepenit de tot încheietura mâinii, în timp ce o durere ascuțită mi-a izbit capul, iar apoi părea că se îndreaptă pe gât, în jos, pătrunzându-mi în fiecare celulă din trup, ca o maree, zdrobind și măturând totul în calea ei.

N-am mai văzut nimic și am auzit un zgomot ca al unui tren care vuia la câțiva centimetri de capul meu; atunci am știut că am un atac de inimă. Durerea mi-a străpuns trupul asemenea unui fulger și, în ultimele mele momente de luciditate, am încercat să mi-o imaginez pe ea stând în pat, așteptând să-i citesc povestea pe care n-aveam să i-o mai citesc niciodată, pierduta și confuză, neputincioasă. Ca și mine.

Și ochii mi s-au închis în cele din urmă, iar eu m-am gândit: „Dumnezeule, ce-am făcut?”

Am zăcut în stare de inconștiență zile de-a rândul și atunci când m-am trezit, am descoperit că eram conectat la tot felul de mașinării, aveam tuburi în nas și pe gât, și lângă pat atârnav două pungi cu lichid. Auzeam murmurul stins al

mașinărilor, bâzâind întruna și câteodată scoțând sunete pe care nu puteam să le recunosc. O mașinărie care ticăia în ritmul inimii mele era ciudat de înceată și atunci m-am pomenit că poposesc din nou în tărâmul fantasmelor.

Doctorii erau îngrijorați. Cu ochii întredeschiși, le puteam citi spaima pe chipuri, în timp ce examinau fișele și reglau aparatele. Șopteau ceea ce gândeau, crezând că eu nu-i aud.

— Atacul poate să fie foarte serios, spuneau ei, mai ales pentru cineva de vârsta lui, și consecințele ar putea fi grave.

Chipurile întunecate își începeau previziunile: pierderea vorbirii, imobilitate, paralizie. Mai notează ceva pe fișe, se mai aude un bip al aparatului și pleacă fără să știe că eu i-am auzit. Pe urmă, am încercat să nu mă mai gândesc la aceste lucruri, așa că m-am concentrat să mi-o amintesc pe Allie, rememorându-mi imaginea ei, ori de câte ori puteam. Am făcut tot posibilul să unesc viețile noastre, să fim din nou o singură ființă. Am încercat să-i simt atingerea, să-i aud vocea, să-i văd chipul și, când reușeam, ochii mi se umpleau de lacrimi pentru că nu știam dacă voi mai putea vreodată s-o țin în brațe, să-i șoptesc la ureche, să-mi petrec ziua împreună cu ea, vorbind, citind și plimbându-ne. Nu era așa cum îmi imaginasem sau cum sperasem că se va sfârși. Întotdeauna m-am gândit că eu o să mor ultimul. Nu trebuia să se întâmple așa. Am oscilat între realitate și vis zile întregi, până când, într-o altă dimineață cețoasă, promisiunea făcută lui Allie mi-a smuls corpul din starea de inconștiență. Am deschis ochii și am văzut încăperea plină de flori, și parfumul lor m-a impulsionat. Am căutat soneria, m-am chinuit s-o apăs și treizeci de secunde mai târziu a apărut o asistentă, urmată îndeaproape de doctorul Barnwell, care mi-a zâmbit imediat.

— Mi-e sete, am spus eu cu o voce răgușită și doctorul Barnwell mi-a zâmbit din toată inima.

— Bine ai venit printre noi! mi-a spus el, știam că o să reușești.

Plec din spital după două săptămâni, deși am rămas o jumătate de om. Dacă aș fi un Cadillac, aș merge tot în

cercuri, cu o roată pe sus, pentru că partea dreaptă a corpului îmi este mai slăbită decât cea stângă. Ei spun că asta e o veste bună, pentru că paralizia ar fi putut fi totală. Se pare că uneori sunt înconjurat de oameni optimiști.

Vestea proastă e că nu pot să mai țin în mână nici bastonul și nici nu mă pot folosi de căruciorul cu rotile, așa că acum trebuie să-mi stabilesc propriul ritm, ca să mă țin pe picioare. Nu stâng-drept-stâng așa cum obișnuiam în tinerețe, nici măcar târâș-grăpiș ca mai târziu, ci mai mult o târșială înceată, târâș cu dreptul, târâș cu stângul. Acum, când merg pe holuri, sunt ca o epopee aventuroasă. Merg prea încet chiar și pentru mine și asta o spune un om care acum două săptămâni de-abia depășea o broască țestoasă.

Era târziu când m-am întors și când am ajuns la mine în cameră, știam că n-o să dorm. Am respirat adânc și am mirosit parfumul de primăvară care plutea la mine în cameră. Fereastra fusese lăsată deschisă și era puțin răcoare. Descopăr că această schimbare de temperatură mă înviorează. Evelyn, una dintre multele asistente care au un sfert din vârsta mea, mă ajută să ajung la scaunul de lângă fereastră și închide geamul. O opresc și deși ridică puțin din sprânceană, îmi acceptă hotărârea. Aud cum se deschide un sertar și, o clipă mai târziu, mă pomenesc cu un pulover pe umeri. Mi-l aranjează ca și cum aș fi fost un copil și, când termină, îmi pune mâna pe umăr și mă bate ușor. Nu-mi spune nimic și din tăcerea ei îmi dau seama că se uită pe fereastră. Stă nemișcată mult timp și mă întreb la ce se gândește, dar n-o întreb. În cele din urmă, o aud oftând. Se întoarce să plece, face un pas, se oprește, se apleacă și apoi mă sărută delicat pe obraz, așa cum mă sărută nepoțica mea. Mă ia prin surprindere și atunci îmi spune încetșor:

— Mă bucur că v-ați întors. Allie v-a dus dorul, ca și noi toți, de altfel. Ne-am rugat toți pentru dumneavoastră pentru că nu mai era la fel după ce ați plecat.

Îmi zâmbește și îmi mai atinge o dată fața înainte să plece. Eu nu spun nimic. Mai târziu o aud trecând din nou pe lângă camera mea, împingând un cărucior, vorbind în șoaptă cu o altă asistentă.

În seara asta, sunt stele pe cer și lumea strălucește într-o lumină albăstruie, ciudată. Cântă și greierii, și sunetul lor acoperă orice alt zgomot. În timp ce stau pe scaun, mă întreb dacă de-afară mă poate vedea cineva așa cum sunt, prizonier în propriul trup. Cercetez copacii, grădina, băncile de lângă găște, căutând un semn de viață, dar nu găsesc nimic. Chiar și râul e potolit. În întuneric arată ca un spațiu pustiu și îmi dau seama că sunt atras de misterul lui. Privesc ore întregi și în tot acest timp văd reflecția norilor care încep să se agite pe deasupra apei. Se apropie o furtună și, cu timpul, cerul devine argintiu, ca și cum s-ar apropia din nou de amurg.

Fulgerele străpung cerul tulburat și eu încep să-mi amintesc. Cine suntem noi, Allie și cu mine? Suntem o iederă bătrână sau un chiparos, cârcei și ramuri împletite atât de tare, încât am muri amândoi dacă cineva ar vrea să ne despartă? Nu știu. Încă un fulger și la lumina lui văd destul de bine fotografia lui Allie așezată pe masa de lângă mine, cea mai bună fotografie pe care o am. Am înrămat-o cu mulți ani în urmă, cu speranța că sticla o va păstra pentru totdeauna. Mă întind s-o iau și o țin la câțiva milimetri de ochi. Mă uit la ea mult timp, nu mă pot abține. Avea patruzeci de ani când îi fusese făcută fotografia și niciodată nu fusese mai frumoasă. Vreau s-o întreb atâtea lucruri, dar știu că fotografia n-o să-mi răspundă, așa că o las jos.

Astă-seară sunt singur, deși Allie e în camera ei. O să fiu pentru totdeauna singur. La asta mă gândeam când stăteam în spital. Sunt sigur de asta când mă uit pe fereastră și urmăresc cum apar norii de furtună. Sunt nemulțumit de promisiunea noastră în ciuda voinței mele, pentru că-mi dau seama că în ultima zi în care am fost împreună n-am sărutat-o deloc. Poate că n-o s-o mai sărut niciodată. Cu boala asta, n-am cum să știu. De ce mă gândesc la asemenea lucruri?

În cele din urmă, mă ridic, mă duc la biroul meu și aprind veioza. Acest lucru îmi cere mai mult efort decât aș fi crezut și sunt încordat, așa că nu mă mai întorc pe scaunul de lângă fereastră. Mă așez și câteva minute stau și privesc fotografiile așezate pe biroul meu. Fotografii de familie,

fotografii ale copiilor, fotografiile din vacanțe. Fotografii cu Allie și cu mine. Mă gândesc la momentele pe care le-am trăit împreună, singur sau cu familia, și-mi dau seama cât de bătrân sunt.

Deschid un sertar și găsesc florile pe care i le dăruisem cu mult timp în urmă, învechite și decolorate, legate cu o panglică. Seamănă cu mine, sunt uscate și fragile, și parcă ți-e teamă să le atingi ca să nu le rupi. Dar ea le-a păstrat.

— Nu înțeleg de ce le păstrezi, îi spuneam eu, dar ea nu mă băga în seamă.

Și câteodată, seara, o vedeam că le ține în mână, aproape cu sfințenie, ca și cum ele i-ar fi dezvăluit secretul vieții. Femeile!

Cum noaptea asta pare să fie dedicată amintirilor, îmi caut verigheta și o găsesc. E în sertarul de sus, înfășurată într-o bucățică de pânză. Nu pot s-o mai port pentru că încheieturile degetelor îmi sunt umflate și sângele nu-mi mai circulă bine prin degete. Despățuresc pânza și o găsesc neschimbată. E puternică, e un simbol, un cerc, știi, știi că n-ar fi putut exista alta la fel. Știam și atunci, și știi și acum. Și în acel moment șoptesc cu voce tare:

— Sunt încă al tău, Allie, regina mea, frumoasa mea fără vârstă! Ești și ai fost mereu cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat.

Mă întreb dacă mă aud când spun aceste cuvinte și aștept un semn. Dar nu se întâmplă nimic.

E unsprezece și jumătate și caut scrisoarea pe care mi-a scris-o ea, cea pe care o citesc atunci când mă simt în stare. O găsesc acolo unde am lăsat-o. O răsucesc de câteva ori înainte s-o citesc și, atunci când o fac, mâinile încep să-mi tremure. În cele din urmă, citesc:

Dragul meu Noah,

Îți scriu această scrisoare la lumina lumânării, în timp ce tu dormi în patul pe care l-am împărțit din ziua în care ne-am căsătorit. Și, deși nu aud sunetele pe care le scoți în somn, știi că ești acolo și în curând o să mă

întind alături de tine, așa cum am făcut întotdeauna. Și o să-ți simt căldura și liniștea, și respirația ta o să mă îndrume către locul în care pot să visez la tine și la omul minunat care ești. Văd flacăra de lângă mine și-mi aduc aminte de un alt foc, cu zeci de ani în urmă, eu îmbrăcată în hainele tale noi, iar tu în blugi. Am știut atunci că o să fim mereu împreună, deși în ziua următoare am plecat. Inima îmi fusese cucerită, atrasă de un poet din Sud și în sufletul meu am știut că a fost mereu a ta. Cine eram eu ca să judec o dragoste care se îndrepta spre stele căzătoare și vuia asemenea valurilor care se sparg? Pentru că asta se întâmplase între noi atunci și asta se mai întâmplă și astăzi.

Mi-aduc aminte cum în ziua următoare m-am întors la tine, ziua în care ne-a vizitat și mama. Eram atât de speriată, mai speriată decât fusesem vreodată, pentru că eram sigură că niciodată n-o să mă ierți pentru că te-am părăsit. Când am coborât din mașină tremuram, dar tu ai făcut să dispară totul când mi-ai zâmbit și mi-ai întins mâna. «Ce zici de-o cafea?» Asta a fost tot ce mi-ai spus. Și n-ai mai pomenit niciodată despre acest subiect. În toți anii petrecuți împreună.

Nu m-ai întrebat nimic nici când peste câteva zile am plecat singură. Și când m-am întors cu lacrimi în ochi, întotdeauna ai știut dacă trebuie să mă ții în brațe sau pur și simplu să mă lași să mă liniștesc. Nu-mi dau seama cum, dar știai și ai făcut să-mi fie mai ușor. Mai târziu, când am mers la biserică și ne-am schimbat verighetele și ne-am făcut jurăminte, te-am privit în ochi și am știut că am luat hotărârea corectă. Dar mai mult decât atât, am știut că fusese o prostie din partea mea să mă mai gândesc și la altcineva. De-atunci, n-am mai plecat.

Am avut o viață minunată împreună și acum mă gândesc mult la ea. Uneori, închid ochii și te văd stând pe verandă, cu părul străbătut de șuvițe albe, cântând la chitară, în timp ce micuții se joacă și bat din palme pe muzica pe care le-o cântă. Hainele îți sunt pătate

după orele de muncă și ești obosit, și, deși te rog din suflet să te odihnești, tu îmi zâmbești și-mi spui: «Asta și fac». Cred că dragostea pe care le-o porți copiilor e senzuală și emoționantă. «Ești un tată mai bun decât îți închipui», îți spun eu mai târziu, după ce copiii au adormit. Curând după aceea, ne dezbrăcăm unul pe altul și ne sărutăm fiecare pârțicică a corpului și aproape că ne pierdem mințile înainte să ne putem strecura în așternutul moale.

Te iubesc din mai multe motive, mai ales pentru pasiunea ta, pentru că acest lucru este cel mai frumos în viață. Dragostea și poezia, faptul că ești tată, și prietenia, și frumusețea, și natura. Și sunt bucuroasă că i-ai învățat și pe copii aceste lucruri, pentru că știu că viețile lor vor fi mai bune. Îmi spun cât de mult însemni pentru ei și, de fiecare dată când îmi mărturisesc asta, mă simt cea mai fericită femeie din lume.

M-ai învățat și pe mine, și m-ai încurajat să pictez, și n-o să aflu niciodată cât de mult a însemnat asta pentru mine. Lucrările mele se află acum în muzee și în colecții particulare și, deși au existat momente când am fost istovită și tulburată din cauza prezentărilor și a criticilor, întotdeauna ai fost acolo și m-ai încurajat cu vorbe blânde. Mi-ai înțeles nevoia de a avea propriul atelier, propriul spațiu și ai privit dincolo de vopselele de pe hainele mele, uneori din părul meu și chiar de pe mobilă. Știu că nu ți-a fost ușor. E nevoie de un bărbat adevărat care să facă așa ceva, Noah, un bărbat care să trăiască astfel. Și tu ai făcut asta. Patruzeci și cinci de ani. Niște ani minunați.

Ești cel mai bun prieten al meu și ești iubitul meu; și nu știu care ipostază îmi place mai mult. O prețuiesc pe fiecare, așa cum am prețuit și viața noastră împreună. Ai ceva în tine, Noah, ceva frumos și puternic. Bunătate, asta văd când te privesc acum, asta vede toată lumea. Bunătate. Ești cel mai iertător și cel mai înțelegător om pe care-l cunosc. Îl ai pe Dumnezeu de partea ta,

trebuie să-L ai, pentru că tu, mai mult decât oricine, te apropii cel mai mult de ideea de înger.

Știi că m-ai crezut nebună pentru că am vrut să ne scriem povestea înainte să plecăm pentru totdeauna din casa noastră, dar am motivele mele și-ți mulțumesc pentru înțelegerea ta. Și deși m-ai întrebat, nu ți-am spus niciodată de ce, dar acum cred că e timpul să știi.

Am trăit viața pe care majoritatea cuplurilor n-au avut norocul s-o cunoască și totuși, când te privesc, mă înspăimântă ideea că în curând toate acestea vor lua sfârșit. Pentru că amândoi cunoaștem ce diagnostic mi s-a pus și știm ce va însemna asta pentru noi. Îți văd lacrimile și sunt mai îngrijorată pentru tine decât sunt pentru mine, pentru că mi-e teamă de suferința prin care vei trece. Nu am cuvinte să-mi exprim durerea, nu-mi găsesc cuvintele.

Te iubesc atât de mult, atât de incredibil de mult, încât o să găsesc o cale să mă întorc la tine în ciuda bolii, îți promit. Și aici începe povestea. Când ești singur și pierdut, citește această poveste, așa cum le-ai spus-o și copiilor, și într-un fel eu voi știi că aceasta este povestea noastră. Și poate, cine știe, o să găsim o cale să fim din nou împreună.

Te rog să nu fii supărat pe mine în zilele în care n-o să te recunosc și știm amândoi că ele vor veni. Să știi că te iubesc și te voi iubi mereu și, indiferent de ce se va întâmpla, știu că am trăit cea mai minunată viață de pe lumea asta. Viața trăită împreună cu tine.

Și dacă păstrezi această scrisoare ca s-o citești din nou, atunci cred că acum scriu pentru acele momente. Noah, oriunde ai fi și orice s-ar întâmpla, te iubesc! Te iubesc acum, în timp ce scriu aceste rânduri, și te iubesc acum, în momentul în care tu le citești. Și-mi pare rău dacă nu-ți pot spune chiar eu asta. Te iubesc din toată inima, soțul meu! Ești și ai fost întotdeauna visul meu.

Allie

Când termin de citit scrisoarea, o pun deoparte. Mă ridic de la birou și-mi găsesc papucii. Sunt lângă pat și trebuie să mă așez ca să-i încalț. Apoi iar mă ridic, traversez camera și deschid ușa. Bag capul în camera ei și o văd pe Janice așezată la biroul de serviciu. Cel puțin, cred că e ea. Trebuie să trec de acest birou ca să ajung la camera lui Allie, dar la ora asta n-ar trebui să plec din cameră și Janice n-a fost niciodată omul care să încalce regulile. Soțul ei e avocat.

Aștept să văd dacă pleacă, dar ea nu pare să se miște și eu devin nerăbdător. Până la urmă ies din cameră târâș-grăpiș, târâș-grăpiș. Îmi trebuie ani ca să acopăr distanța, dar nu știu din ce motiv, ea nu mă vede. Sunt ca o panteră tăcută care se furișează prin junglă, sunt invizibil ca un pui de porumbel.

În cele din urmă, sunt descoperit, dar sunt luat prin surprindere. M-am oprit în fața ei.

— Noah, spune ea, ce faci?

— Mă plimb, îi spun eu, nu pot să dorm.

— Știi că n-ar trebui să faci asta.

— Știu.

Și totuși, nu mă mișc. Sunt hotărât.

— Nu te plimbi, nu-i așa? Te duci s-o vezi pe Allie.

— Da, răspund eu.

— Noah, știi ce s-a întâmplat ultima oară când ai vizitat-o noaptea.

— Mi-aduc aminte.

— Atunci n-ar mai trebui să faci asta.

Nu-i răspund imediat. Îi spun:

— Mi-e dor de ea.

— Știu că ți-e dor, dar nu te pot lăsa s-o vezi.

— E aniversarea noastră, îi spun eu. E adevărat. Mai e un an până la nunta de aur. Astăzi împlinim patruzeci și nouă de ani.

— Înțeleg.

— Atunci pot să merg?

Ea privește o clipă în altă parte și glasul i se schimbă. Vocea îi e mai domoală acum și eu sunt surprins. N-aș fi zis că e tipul de femeie sentimentală.

— Noah, lucrez aici de cinci ani și, înainte de asta, am lucrat într-un alt azil. Am văzut sute de cupluri luptându-se cu durerea și cu tristețea, dar n-am văzut pe nimeni rezistând așa cum faci tu. Nimeni de-aici, nici doctorii, nici asistentele n-au mai văzut așa ceva.

Se oprește un moment și, în mod ciudat, ochii i se umplu de lacrimi. Și le șterge cu degetul și continuă:

— Încerc să înțeleg ce simți, cum mergi înainte zi după zi, dar nici măcar nu pot să-mi imaginez. Nu știu cum reușești. Uneori reușești să învingi chiar și boala ei. Chiar dacă doctorii nu înțeleg, noi, asistentele, înțelegem. E, pur și simplu, dragoste. E lucrul cel mai incredibil pe care l-am văzut vreodată.

Simt cum mi s-a pus un nod în gât și amuțesc.

— Dar Noah, n-ai voie să faci asta și nu pot să te las. Așa că, du-te în camera ta! Apoi, zâmbind, răsfoiește niște hârtii de pe birou și îmi spune: Eu mă duc jos să beau o cafea. N-o să vin să te controlez prea curând, așa că să nu faci vreo prostie.

Se ridică repede, îmi atinge brațul și se îndreaptă spre scări. Nu privește înapoi și dintr-o dată rămân singur. Nu știu ce să cred. Mă uit spre locul unde a stat și-i văd cafeaua, o cană plină, încă aburindă, și încă o dată aflu că pe lumea asta există și oameni buni.

Pentru prima oară în ani de zile, încep să mă încălzesc, în timp ce-mi încep călătoria spre camera lui Allie. Fac pași ca de furnică și chiar și acești pași sunt periculoși pentru că picioarele mi-au obosit deja. Îmi dau seama că aproape mă sprijin de perete ca să nu cad. Luminile bâzâie deasupra mea și strălucirea lor fosforescentă îmi rănește ochii și atunci suspin. Trec pe lângă zeci de camere cufundate în întuneric, camere unde înainte citeam și-mi dau seama că mi-e dor de oamenii care locuiesc în ele. Sunt prietenii mei și le cunosc chipurile prea bine, și o să-i văd pe toți mâine. Dar nu astă-seară, pentru că nu am timp să mă opresc din călătoria mea. Mă forțez și mișcarea îmi pompează sângele prin arterele chinuite. La fiecare pas, simt că prind putere. Aud deschizându-se o ușă în spatele meu, dar nu aud pași și

atunci continuu să merg. Acum sunt un străin. Nu pot fi oprit. Un telefon sună la biroul asistentelor și mă grăbesc mai departe ca să nu fiu prins. Sunt un tâlhar în miez de noapte, am mască și zbor pe un cal, venind din orașele adormite ale deșertului, încercându-mi desagii cu praf auriu din lunile galbene. Sunt tânăr și inima mi-e plină de pasiune, și o să dărâm ușa, o s-o iau în brațe și o s-o duc în paradis.

Pe cine încerc să amăgesc?

Acum duc o viață simplă. Sunt un bătrân prost și îndrăgostit, un visător care nu-și dorește altceva decât să-i citească lui Allie și s-o țină în brațe ori de câte ori poate. Sunt un păcătos cu multe defecte și sunt un om care crede în magie, dar sunt prea bătrân, ca să mă mai schimb și ca să-mi mai pese.

Când, în sfârșit, ajung la ea în cameră, corpul mi-e slăbit. Picioarele îmi tremură, ochii îmi sunt încețoșați și inima îmi bate ciudat în piept. Mă lupt cu pulsul și până la urmă am nevoie de ambele mâini și de trei vagoane de efort. Ușa se deschide și lumina de pe hol pătrunde în cameră pe patul în care doarme ea. Când o văd, mă gândesc că nu sunt decât un trecător uitat pentru totdeauna care merge pe o stradă aglomerată a unui oraș.

E liniște în camera ei și ea e acoperită cu cearșaful până la brâu. După o clipă, o văd întorcându-se pe partea cealaltă și sunetul îmi amintește de vremuri fericite. Pare micuță în patul ei și, în timp ce-o privesc, știu că totul s-a sfârșit între noi. Aerul e stătut și eu tremur. Acest loc a devenit mormântul nostru.

În aceasta zi de aniversare nu mă mișc timp de un minut și tânjesc să-i spun ceea ce simt, dar stau liniștit ca să n-o trezesc. Și pe urmă, ceea ce vreau să-i spun e scris pe o bucățica de hârtie pe care o să i-o strecur sub pernă. Sună așa:

Iubirea acestor clipe dulci

E delicata și nespuse de pură,

Și vino, luminează a dimineții, cu diafana ta putere

Să îmi trezești la viață pe veci a mea iubire.

Mi s-a părut că aud pe cineva venind, așa că intru în cameră și închid ușa în urma mea. Se așterne întunericul și eu traversez camera, ghidându-mă după amintiri, și ajung la fereastră. Trag perdelele și văd luna, mare și plină, paznicul nopții. Mă întorc spre Allie și visez o mie de vise, și, deși știu că n-ar trebui, mă așez pe pat în timp ce-i strecor bilețelul sub pernă. Apoi mă întind și-i ating chipul fin asemenea unui praf. Îi ating părul și mi se taie respirația. Mă minunez, simt admirație, asemenea unui compozitor care descoperă pentru prima oară lucrările lui Mozart. Ea se cutremură și deschide ochii suspinând ușor, și dintr-o dată îmi regret nebunia, pentru că știu că o să înceapă să plângă și să țipe, pentru că așa face ea de obicei. Sunt slab și impulsiv, știu asta, dar simt nevoia de-a încerca imposibilul, mă aplec asupra ei și chipurile noastre se apropie.

Și când buzele noastre se întâlnesc, simt un fior ciudat pe care nu l-am mai simțit înainte în toți anii petrecuți împreună, dar nu dau înapoi. Și deodată, minune, îi simt buzele întredeschise și descopăr un paradis uitat, neschimbat în tot acest timp lipsit de ani, asemenea stelelor. Îi simt căldura trupului și, când limbile noastre se ating, mă las în voia sortii, așa cum am făcut și cu mulți ani în urmă. Închid ochii și mă transform într-o corabie solidă navigând pe ape involburate, puternică și neînfricată, și pânzele mele sunt chiar ea. Îi mângâi ușor linia obrazului și apoi îi iau mâna într-a mea.

Îi sărut buzele, obrajii și o ascult cum trage aer în piept. Murmură încetișor:

— O, Noah... mi-a fost dor de tine!

Un alt miracol, cel mai mare dintre toate! Și eu nu-mi pot stăpâni lacrimile în drumul nostru spre rai. Pentru că, în acel moment, lumea e plină de minuni și-i simt degetele atingându-mi nasturii cămășii încet, încet, ca întotdeauna, deschizându-i unul câte unul.

DE ACELAȘI AUTOR:

va apărea

Nunta

Nunta este o continuare a poveștii de dragoste din *Jurnalul unei iubiri*. De această dată, intriga se concentrează asupra eforturilor lui Wilson Lewis de a recâștiga afecțiunea soției sale după 30 de ani de mariaj. Apropiata căsătorie a fiicei lui îl face să realizeze că, de-a lungul anilor, a permis timpului, obișnuinței și incapacității proprii de a-și exprima sentimentele să sape între el și Jane o adevărată prăpastie. Luând ca exemplu povestea de dragoste a socrilor săi, Allie și Noah Calhoun – protagoniștii din *Jurnalul...* –, Wilson se luptă să găsească încă o dată calea spre inima femeii adorate. Povestea e credibilă, romantică, dar fără a cădea într-un sentimentalism dulceag, iar sfârșitul este oarecum neașteptat.

„Romanticii s-ar gândi că e o poveste
de dragoste, cinicii ar numi-o tragedie.
După mine, ea are câte puțin din amîndouă și,
oricum i-ai spune, nimic nu va schimba
faptul că reprezintă o mare parte din viața mea,
că acesta a fost drumul ales de mine.
Nu pot să mă plîng de drumul
pe care l-am ales...”

El e un maestru al cuvintelor și un mare iubitor
de natură, ea – o pictoriță în stare să vadă
frumusețea acolo unde alții nu o văd.
Povestea lor tulburătoare îi va fermeca pe cei
îndrăgostiți de stilul lui Nicholas Sparks.

rao
international
publishing
company

ISBN 973-576-693-0

9 789735 766931
www.raobooks.com